

Barcode - 99999990260475
Title - vaishnav-guru-dharma-karma
Subject - NULL
Author - NULL
Language - gujarati
Pages - 114
Publication Year - 0
Creator - Fast DLI Downloader
<https://github.com/cancerian0684/dli-downloader>
Barcode EAN.UCC-13

V A T S H N A V A
GURU DHARMA KARMA.
वैष्णव-गुरु-धर्म-कर्म.

श्रीमद्देवकीनन्दनाचार्यल्लो धर्मयोध-
तेभना "संस्कारादि धर्म"ना व्याख्यानद्वय
पडित श्रीगङ्गलालल्लुं विवेचन-
पडितश्रीना शतावधानना प्रकारे ४० ५०
आप्तोनुं दर्शन.

एकं शास्त्रं देवकीपुत्रगीतम् ।
एको देवो देवकीपुत्र एव ॥
मंत्रोप्येकस्तस्य नामानि यानि ।
कर्माप्येकं तस्य देवस्य सेवा ॥ १ ॥
(आवार्ध समन्वयो होय तो णुवो समाप्ति पृष्ठ ८४.)

प्रगट करनार

"सुप्रसाधिक" ना कर्ता.

मुंअर्ध.

"सुप्रोदप्रकाश" छापणानामां छाप्यु.

सवत् १८४२. सने १८८६.

किंमत ६ आना.

પુસ્તક પ્રસારક મંડળી.

ધર્મ, નીતિ અને વિદ્યાની વૃદ્ધિ થાય એવાં દેશોન્નતિના પુસ્તકોનો પ્રસાર કરવા માટે આ મંડળી સ્થપાઈ છે. તેનો મુખ્ય ઉદ્દેશ આ પ્રમાણે છે:—

- (૧) પસંદ પડતા ગ્રંથોના લઘુ વેચાતા લઈ તે પ્રગટ કરશે.
- (૨) સારાં સારાં પુસ્તકો વેચવાં માટે રાખશે. બહારગામમાં નિકળતાં ગ્રંથોનાં, વર્તમાનપત્રો ૪૦ ની, તેના અવાજન નથા ગ્રાહકના પ્રમાણમાં લઘુસાહ લઈ આડતનું કામ કરશે.
- (૩) દેશાવરના ગ્રાહકો તથા બુકસેલરને આવતાં બની ચોકરી કરી છુટક અથવા સામટાં પુસ્તકો સુગર્ભમાંથી ખરીદી કે ખોતાના બહારગામના આડતીઆ મારફત આરોગ્યાર આ મંડળી મોકલી આપશે. તેપર મળતો વટાવ પુરેપુરો ધણીને મળે એવી સર્વ જતની ખરાબ જતાં દર રૂપીએ ચોખ્ખી ૧ આનો લઘુસાહ લેશે. ચોપડીઓ મંગાવનારને તેની કિંમત તથા ખર્ચનાં નાણાં આગળથી મોકલવાં પડશે. પત્રીજ પડેથી “વેલ્યુ પેમેન્ટ પાસલ” કરી મોકલશે.

આ સિવાય નવાં પુસ્તકો, સરકાર જોગની અરજી (Petitions) વગેરે કાંઈ પણ છપાવવા, પ્રેક્ષા તપાસવાં, ઈ પ્રેસને લગતું સર્વ કામકાજ યોગ્ય કમિશન લઈને આ મંડળી કરશે. ચોપડીઓની ખરીદી વગેરે કામમાં ધણીમાહિતગાર બહારગામની આડતના કામમાં લાંબા વખતના અનુભવી હોય આ મંડળીમાં સામેલ છે ; કેટલાએક છાપખાનાં શે સંબંધ છે; પુસ્તકો રચવાં છાપવાં વગેરેનો જતી હોવાના કારણથી છાપખાનાનું સર્વ કામ કરવાની આ ખાસ સમ્મત છે.

વ્યવહાર પોસ્ટપેડ નીચેને સરનામે કરવો.

સારક મંડળીની ઓફીસ / રામદાસ કાશીદાસ મોદ
૧૦૧ જાનેવારી ૧૮૮૬.) સેક્રેટરી

૨૫૪૭

VATSHNAVA
GURU DHARMA KARMA.
વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ.

અર્થાત્

ગોસ્વામિ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજી
મહારાજની મુખ્યધની પદરામણીના પ્રસંગમાં
તેમણે કરેલો ધર્મોપદેશ તથા તત્સંબંધી
જાણવાનેગ બનાવેલી નોંધ
અને તે ઉપરથી ઉપજતા વિચાર.

एकं शास्त्रं देवकीपुत्रगीतम् ।
एको देवो देवकीपुत्र एव ॥
मंत्रोप्येकस्तस्य नामानि यानि ।
कर्माप्येकं तस्य देवस्य सेवा ॥ १ ॥

પ્રગટ કરનાર

“સુખસાધક” નો કર્તા.

મુખ્યધ:

“ સુખોદ્ધ પ્રકાશ ” છાપખાનામાં છાપ્યું.

સંવત્ ૧૯૪૨. સને ૧૮૮૫.

કિંમત ૬ આના.

આ પુસ્તક સંબંધી સર્વ પ્રકારના હક
પ્રગટકર્તાએ સ્વાધીન રાખ્યા છે.

૨૫૪૭

પ્રસ્તાવના.

વૈષ્ણવો-શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્ય સંપ્રદાયના-ગુરુઓ-
મહારાજો, તેમના ધર્મ-ક્રરણો, તથા કર્મ-આચરણો. નીતિ
રીતિ, રહેણી કરણી-વિષે કોઈ સવાલ ઉઠાવશે કે હજી શું થોડું
બોલાયું છે? કે વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મનું વળી આ એક નવું ડીક-
વાણું ઉભું કર્યું છે! ના, એમ તો કહેવાયજ કેમ? જુદે જુદે
પ્રસંગે અને જુદા જુદા લોકો-એજ સંપ્રદાયના સેવકો જેઓ
મુધારાવાળાને વાયડે નામે હજીસુધી ઓળખાય છે તેવાઓ-
તથા પરધર્મીઓ-પારસી ઈત્યાદિ-અરે! અંગ્રેજો-સર બા-
ર્ટલ ફીઅર મુંબઈના એક ગવર્નર સાહેબ સુદ્ધાંએ-મહારાજો,
વૈષ્ણવો તથા તેમના સંપ્રદાયના સંબંધમાં ઘણુંએ લખ્યું કર્યું છે.
ત્યારે આ પુસ્તક પ્રગટ કરવાનો હેતુ પણ શું વૈષ્ણવોના સંપ્રદા-
યને નિંદવાનો છે? ના, આ સંપ્રદાયને નિંદાતો જોવાને આ
પુસ્તકનો પ્રગટકર્તા ખીલકુલ રાજી નથી; કેમકે, આ બોલોનો
લખનાર પોતે પણ એજ સંપ્રદાયનો અનુયાયી છે. અને, આ
નીચેનું ભગવદ્વાક્ય તેને સર્વોગ માન્ય છે.

શ્રેયાન્સ્વધર્મો વિગુણઃ પરધર્માત્સ્વનુષ્ટિતાત્ ।

સ્વધર્મે નિધનં શ્રેયઃ પરધર્મો મયાવહઃ ॥

(શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા અ' યા્ય ૩ શ્લોક ૩૫.)

પોતાનો ધર્મ દેખીતો ગુણ વગરનો હોય તોપણ, સારા
ઠીકઠીક દેખાતા પારકા ધર્મ કરતાં તે બલો. પોતાના ધર્મમાં
મરવું ઘણું સારું (કારણ કે મરણની કારી વેળાએ) પારકા
ધર્મમાં ગયેલા માણસને લાગતા બય અને ધાસ્કાનો પાર નથી
હોતો.

વળી પંડિતવર્ય ગદૂલાલજી જેવા સમર્થ આર્યધર્મના
ચાતા તરફથી “ આર્યસુધર્મોદય સભા ” ને અંગે એક કરતાં
વધારેવાર એટલું તો વિદિત થઈ ચુક્યું છે કે, પૃથ્વી ઉપરના
સર્વ ધર્મોમાં આર્યધર્મ પ્રાચીન છે; તેમાં વૈષ્ણવ અને
શૈવ એ બે મુખ્ય ભેદો પણ અનાદિ છે; આ બે મોટા
વિભાગોના પેટામાં અનેક સંપ્રદાયો આવી જાય છે; અને
શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્ય સંપ્રદાય પણ વેદપ્રણીત શુદ્ધાદ્વૈત
સિદ્ધાંતવાળો છે.

હવે વર્તમાનકાળમાં અનેક વૈષ્ણવ સંપ્રદાયોમાં બળવ-
તર એવો શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્ય સંપ્રદાય છે. એ વાતને પુરા-
વાની પણ થોડીજ જરૂર છે. આજ આ સંપ્રદાયના
૨૦૦૦૦૦૦ કરતાં વધારે સેવકો કહેવામાં આવે છે. આ
સંપ્રદાયના મૂળ પુરૂષ શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીને થઈ ગયે આ-
સરે ૪૦૦ વર્ષ થયાં છે. આ મહાત્માની મહાન શક્તિથી, તે-
મણે ઠેકઠેકાણે કરેલા દિગ્વિજયો, અને તેમના પછી થોડી પેઢી
સુધી આ સંપ્રદાયની જોઈએ તેવી વ્યવસ્થા રહેવાના કારણથી
આ સંપ્રદાયની ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ થઈ અને તેની સાબિતી આ-
પણી આંખો આગળ છે. મહારાજ લાયબ્લ કેસ પછી આ
સંપ્રદાયના ગુરુઓ-ગોસાંઈના બાલકને કોડીલે નામે પોતાને ઓ-
ળખાવનાર મહારાજો-ના વ્યભિચારાદિ નિંદકર્મો જાહેરમાં આ-
બ્યાં, લોકોમાં મોટો પોકાર વર્તી રહ્યો, દરબાર દેવડીએ વાત ચઢી
અને આ ઉત્તમ શુદ્ધાદ્વૈત સંપ્રદાય વ્યભિચારાદિ દોષોનો સહા-
યભૂત મનાયો; તેમ છતાં, ગોસાંઈના બાલકો (!) ની જાહેર-
લાલી-ખુદ તેમના શત્રુઓની ઈર્ષ્યાને ઉદ્દેગ કરે એવી- અઘાપિ
જોવામાં આવે છે. આ શું એટલું સ્પષ્ટપણે નથી ખત્રાવી
‘આપતું’ કે, આ વલ્લભ સંપ્રદાયનો પાયો ઘણો મજબૂત
હોવો જોઈએ-ડગાવ્યો ડગે તેવો નહીં? અગરજો અત્યં-

ત વૈભવ-એશઆરામ-મોજશોખ-લંપટપણા-નાં કારણથી
 આ સંપ્રદાયના કેટલાએક ગુરુઓ-મહારાજો-એ વિપરીત
 કર્યું ન હોત તો-આ શુદ્ધાદૈત સંપ્રદાયની-છે તે કરતાં
 પણ વધારે-ધણીજ વધારે ચઢતી થઈ હોત. આ વાતના
 પુરાવાને માટે હાલનો એક નજીવો દાખલોજ બસ છે. આ-
 જથી માત્ર ૭ મહિના ઉપર એજ સંપ્રદાયના એક મહારાજ
 કામવનગળા શ્રીમદ્દેવકીર્તનનાચર્યે ૭ અન્ને (શ્રી મુંબઈ
 મુકામે) પધાયા હતા. તેમણે પોતાના ૩ માસના નિવાસથી મુંબ-
 ઈમાં મોટા ઘોંઘાટ મચાવી મુક્યો હતો. આ મહારાજશ્રી
 યુવાવસ્થામાં છતાં, લંપટપણાદિ અધર્મેના દોષોનો પો-
 કાર જે બીજા મહારાજોને માટે ચાલુ છે તેથી મુક્ત હોવાના
 કારણથી. પ્રથમ તેમણે શુદ્ધ વિચારન. વૈષ્ણવોનું દિવ પોતા-
 તરફ આકર્ષ્યું અને જેમ જેમ ખચર પડતી ગઈ કે મહારાજ
 શ્રી સ્ત્રીઓને ચરણસ્પર્શ આદિ કરાવવાના ભોગી નથી; સંપ્રદા-
 યની અસલ ઉત્તમ નીતિ રીતને વિષે ઘણો આગ્રહ રાખે છે; છેલ્લ
 છખીલા બની નાટક એટકમાં જવાના શોખને ધિક્કારે છે; કે તુ-
 રત આ સંપ્રદાયને વગોવનારા ન્યુસપેરવાળાઓએ તેમની
 નોંધો લેવા માંડા. કંઈ અનુદૂત કંઈ પ્રતિકૂલ બોલાયું. ચરણ
 સ્પર્શ, નેનખાજી આદિનો લાભ ન મળવાથી તેવી ભાવકડી વૈષ્ણુ-
 વડીઓને તેઓ ભાગ્યા હોય વા ન ભાગ્યા હોય, પણ સુધારાવાળા-
 જેઓ જે સાંઘના બાવડો (!) ના કદા જુઓ, લંપટ મહા-
 રાજોનાં મંદિરોમાં જતાં પોતાને અભડાઈ જવા જેવું સમ-
 જનારા-તેવાઓ પણ આ મહારાજશ્રીની ભેટે જવા ભાગ્યા,
 એટલુંજ નહીં પણ પોતાને ત્યાં તેમણે તેમની પધરામ-
 ણીઓ કરી. આ સર્વ બીના શું કહી આપે છે વાર ?
 એજ, એજ કે આ સંપ્રદાયની અસલ નીતિ રીતિ-
 ઓ હજી પણ સાંગોપાંગ પળાય, તો આ સંપ્રદાયની છે
 તેના કરતાં પણ ઘણે દરજ્જે ચઢતી થવી અસંભવિત નથી.

તો જી તેની નિંદા કરવાની તો કોઈની મગદૂરજ શી હતી ?
 અને આ જ કારણથી મજકુર શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીના
 મુંબઈ પનારવાથી આ સંપ્રદાયના હકમાં આવેદે હિતરૂપ થઈ
 પડે એવા જે જે બનાવો બન્યા છે તેની ટૂંક નોંધ આ લઘુ પુસ્ત-
 કના આકારમાં આપવાની આ લખનારને ઉત્કંઠા થઈ, પરંતુ તે
 બર લાવવામાં અવશ્ય સદાવલૂત થઈ પડેલા પુરૂષનું નામ
 આ સ્થળે નોંધવાને આ લખનાર પોતાની ફરજ સમજે
 છે. આ ગૃહસ્થ રા. વિદ્યલદાસ રામનરામ દલાલ એમણે
 શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજી મહારાજ અત્રે બીરાજતા હતા તે-
 વામાં તેમની સાથે માત્ર વિશેષ સમાગમ રાખેલો એટલુંજ નહીં,
 પરંતુ, મહારાજશ્રીની પધરામણી-સભા-મેલાવડાઓમાં જે જે
 વ્યાખ્યાનો થયાં, ધર્મચર્યાઓ ચાલી તે સર્વની સવિસ્તર નોંધ
 જ્યાં જ્યાં એ લાઈ ગએલા ત્યાંની રાખેલી અને તે નોંધને આધારે
 આ પુસ્તકની રચના મુખ્ય કરીને છે. વળી પ્રસંગોપાત શાસ્ત્રવચ-
 નો વગેરે આ પુસ્તકમાં સંસ્કૃત જે કંઈ છે તે શુદ્ધાશુદ્ધ તપાસવા
 કરવાનો અમ મારા બાળ એક સંસ્કૃતના જ્ઞાતા મિત્ર રા. રા.
 રતીરામ દુર્ગારામ બી. એ. એમણે લીધો છે. એટલે આ પુ-
 સ્તકને સંબંધે તેમનો અનુગ્રહ પણ કંઈ ઓછો નથી. સબખ,
 વાંચનારાઓનું દિલ આ પુસ્તક તરફ ખેંચાય અને તેમને સારું
 જેવું કંઈ પણ લાગે તો તે વિષે મજકુર ગૃહસ્થોનો પાડ પણ
 અવશ્ય માનવો. એજ વિનાંત. બાકી કોઈ ઓછા પાત્રો, જે
 આ પુસ્તક વાંચીને વગર સમજે કોપાયમાન થવાના હોય
 તો તેમણે બેલાશક આ પુસ્તકના પ્રગટ કરનાર શુદ્ધાદિત
 શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્ય સંપ્રદાયી-સાચા-નામના નહીં-એવા

મુંબઈ સંવત ૧૯૪૨ ના
 કાર્તિક શુદ્ધ ૧ રોજ,
 તા. ૭ નવેમ્બર ૧૯૮૫.

દૈણ્યવોના આધીન—
 સેવક રામદાસ કાશીદાસ મોદી—
 ઉપર યત્ન.

વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ.

પ્રકરણ ૧.

અવિશ્વાસો ન કર્તવ્યઃ સર્વથા લાઘવસ્તુસઃ ।
બ્રહ્માસ્ત્રચાતકો ભાવ્યૌ પ્રાપ્તં સેવેત નિર્મલઃ ॥

(શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીકૃત

વિવેકધૈર્યાશ્રય શ્લોક ૧૧.)

ભગવાન ઉપર અવિશ્વાસ સર્વથા ન કરવો. અવિશ્વાસ એજ સર્વ પ્રકારે બાધ કરનારો છે. અને તે વિષે બ્રહ્માસ્ત્ર અને આતકનું દ્રષ્ટાંત યથાયોગ્ય છે. બ્રહ્માસ્ત્ર માટે રામાયણમાં વિસ્તારથી કથાપ્રસંગ છે. પરંતુ, ઉપરના શ્લોકને અંગે એટલું જ કહેવું બસ છે કે, જ્યાંસુધી બ્રહ્માસ્ત્ર નામના મંત્ર ઉપર રાવણનો પૂર્ણ વિશ્વાસ હતો, ત્યાંસુધી હનુમાનજી જેવા અતિપ્રબલ યોધા, કેવલ બ્રહ્માસ્ત્ર મંત્રને યોગેકરીને બંધાઈ રહ્યા. તથાપિ રાવણના મનને વિષે રખેને એ નાસી જશે તો ? એવી શંકા ઉત્પન્ન થઈ અને હનુમાનજીને લોઢાની સાંકળે બાંધ્યા. અર્થાત્, બ્રહ્માસ્ત્ર મંત્ર ઉપરથી એની શક્તિ એાછી થઈ અને સાંકળપર વધી તેનું પરિણામ એજ થયું કે હનુમાનજી સાંકળ તોડી છુટી ગયા. તેજ પ્રમાણે આતક અને મેઘનું દ્રષ્ટાંત છે. આખી વર્ષાઋતુમાં ગમે તેટલો વરસાદ વરસે વા મુળગો ન વરસે, પણ—

॥ દોહો ॥

નો જાહીકો વ્હૈ રહે, સો તિહિ પૂરે આસ;
સ્વાતિ વિંદુ વિનં સઘનમેં, ચાતક મરતપિંયાસ.

(વૃંદ સતશલિ.)

સ્વાતિ નક્ષત્રના ચાર છાંટા પણ પડે ત્યારેજ આ પ્રાણી સંતોષાય. એમછે માટે એ નક્ષત્રમાં મેઘવૃષ્ટિ થાયજ થાય. માટે ઈશ્વરેચ્છાને પ્રબળ માની, તેને યોગે જે કંઈ પ્રાપ્ત થાય તેમાં અહંતા મમતા છોડી નિમગ્ન રહેવું, એજ ધર્મનું તાત્પર્ય છે.

મંગલાચરણમાં ઉપરનો શ્લોક મુકવાનું કારણ આ પ્રમાણે બન્યું:-

વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ નામ આપી, આ હાથમાં છે તે પુસ્તક પ્રગટ કરવાની એક જાહેરખબર આપતાં તો આપી; પણ, પછી મનને વિષે કંઈક સંકલ્પ વિકલ્પ થવા લાગ્યા કે, શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીના અત્રેના પ્રસંગમાં બનેલા બનાવોની લીધેલી નોંધમાંથી વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ-એ નામનું સાર્થક થાય એવું પુસ્તક બનશે વા નહીં બને? આપણે તે એવા કયા સમર્થ ધર્મધુરંધર મહાત્મા વિદ્વાન હૈએ કે વૈષ્ણવો અને વળી મહારાજોના પણ ધર્મ-કર્મ ઉપર એવું એક સ્વકૃત પુસ્તક બનાવી શકીએ? આત્મા આ વિચારમાં એક બે દિવસ ગુંચવાયા પછી, મેળવેલી સઘળી નોંધ તથા મહારાજશ્રીના જુદા જુદા પ્રસંગો વિષે છાપા ચોપાનિયાંમાં જે જે આવ્યું હતું તે બધું એકઠું કરીને એકવાર વાંચી ગયો. વાંચતાં વાંચતાં એજ મહારાજશ્રીના પ્રસંગમાં પ્રશ્નોત્તર કરીને એક ચોપાનિયું છપાયું છે તેના મુખપૃષ્ઠને છેવાડે—

અવિશ્વાસો ન કર્તવ્યઃ સર્વથા વાધકસ્તુસઃ ।

બ્રહ્માસ્ત્રચાતકી ભાવ્યૌ પ્રાપ્તં સેવેત નિર્મમઃ ॥

આ એકવાર ઉપર કહેલા શ્લોક ઉપર નજર પડી અને મનને વિષે આ પ્રકૃત પુસ્તકના સંબંધમાં જે સંકલ્પ વિકલ્પો થએલા. તે એનીમેજે વિસર્જન થઈ ગયા. અત્રે પ્રસંગ નિકળતાં કહેવાની જરૂર પડે છે, કે એ પ્રશ્નોત્તર ચોપાનિયું મજકુર મહારાજશ્રીના કારભારી ભોગીલાલજી કરીને છે તેમણે છપાવ્યું છે. મહારાજશ્રી દેવકીનંદનાચાર્યજીએ, કોઈની પણ તમા ન રાખતાં સ્વતંત્રપણે ભરી સભાઓમાં વ્યાખ્યાનો આપીને જે બોધ કરવા માંડ્યો, તેથી કેવળ મૂઢમતિ એવાઓના પેટમાં ઢૂણવાટ થયો : તેમણે એ મહારાજશ્રીને “ એક વૈષ્ણવ ” ની સહીથી હેંડખીલ છપાવી કેટલાએક પ્રશ્નો પૂછેલા, એવી મતલબથી કે આમ કરવાથી પણ એ મહારાજ કંઈ શહેમાં આવે છે !!! પણ તેમાંના એકે એક પ્રશ્નના વિસ્તારથી જવાબ, અત્રેની અંદાવાડીવાળા વિશાળ મકાનમાં મહારાજશ્રીના ઉતારામાં એક મોટી સભા ભરી હજારો વૈષ્ણવોની ઠઠ વચ્ચે દેવામાં આવેલા, તે નમાલા પ્રશ્નો તથા તેના આપવામાં આવેલા ઉત્તરો મજકુર ચોપાનિયાના આકારમાં છપાવી બહાર પાડવામાં આવ્યા છે. તેના મુખપૃષ્ઠભાગમાં આપેલું પ્રયોજન ઇલાદિ સિવાય, તેની અંદરના ખીજ સમાવેશ સાથે આ લખનારને કંઈ નિસબત નથી.

આટલું જાણે મંગલાચરણસંબંધે કહેવાયું. હવે વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ એ મુદ્દાના વિષયપર આવીએ :-

શ્રીમદાચાર્યજી મહાપ્રભુજી આદિ આ સંપ્રદાયના પ્રોથપતાપી ગુરુઓ પોતપોતાના બનાવેલા ગ્રંથોથી પ્રતિપાદન કરી ગયા છે કે શાસ્ત્ર છે તેજ ઈશ્વરનાં વાક્ય છે. આ સંપ્રદાય શ્રુતિ સ્મૃતિને અવલંબીને છે. શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનની પાતાની એવીજ આજ્ઞા છે.

શ્રુતિસ્મૃતીમમૈવાજ્ઞા યસ્તે ઉલ્લઙ્ઘ્ય વર્ત્તતે ।

આજ્ઞાછેદી મમદ્વેષી ન મદ્ગત્કોઽપિ વૈષ્ણવઃ ॥

(સ્કંદ પુરાણ.)

શ્રુતિ સ્મૃતિ એ મારી આજ્ઞા છે. માટે તેનું ઉલ્લંઘન કરનારો ભક્તે વૈષ્ણવ સંશયી ઓળખાતો હોય તથાપિ મારી આજ્ઞાનું છેદન કરનારો !!! મારો દ્વેષી !!! તે નથી વૈષ્ણવ કે નથી મારો ભક્ત.

ત્યારે ખરો વૈષ્ણવ કોણ ?

પુષ્પિતાગ્રા વૃત્ત.

ન ચલતિ નિજવર્ણધર્મતોયઃ

સમમતિરાત્મસુત્ત્વ દ્વિપક્ષપક્ષે ।

ન હરાતિ નચ હન્તિ કિંચિદુચ્ચૈઃ

સ્થિરમનસં તમવોહ વિષ્ણુભક્તમ્ ॥

જે પોતાના વર્ણાશ્રમ ધર્મથી ચલતો નથી, શત્રુ મિત્રમાં સમાનપણું રાખે છે, કોઈનું કાંઈ હરતો નથી, કોઈને પણ હણતો નથી, અને સદાએ સદ્વાસનામાં મન રાખે છે તેનેજ વૈષ્ણવ જાણવો. અને આ તો સ્પષ્ટ આજ્ઞા છે:—

સ્ત્રીणाં પુંસાં ચ ભગવૈદ્મુખ્યાદ્ભક્તિર્વાધકાત્ ।

વ્યભિચારાદ્ દુરાચારો નાન્યોલોકોદ્વ્યાપહાત્ ॥

સ્ત્રી વા પુરુષને શ્રીહરિથી વિમુખ કરનારો, ભક્તિમાં બાધકારક, આ લોકમાં અપકીર્તિ અને પરલોકમાં અવમતિએ પહોંચાડનાર એવા વ્યભિચારથી બીજી કંઈ વધારે દુષ્ટ નથી.

ત્યારે વૈષ્ણવ સંપ્રદાય કોઈ પણ પ્રકારે વ્યભિચારને અંગીકાર કરનારો છે એમ કહેનારનું મુખ બંધ કરવાને ઉપરનું એકજ વચન બસ નથી શું? આવાં પવિત્ર વચનો તો આપણા આર્ય (જેનો અર્થ માન્ય કરીનેજ થાય છે તે) ધર્મના, આ સંપ્રદાયને પૂજ્ય એવા ગ્રંથોમાં જગેજગ છે. પણ પ્રારંભમાંજ આમ લખાણ કર્યું પાલવે તેમ નથી. આ લખનાર, તેમ કરવા જતાં પોતાના ધારેલા ઉદ્દેશની બહાર જવા માગતો નથી. શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીના પ્રસંગમાં શ્રીમુંબઈમાં બનેલા બનાવોની નોંધ માત્ર લેવાનું તેનું કામ છે. માટે ચાલતી કલમને આડે જતી અટકાવવાની તેને ફરજ પડે છે. વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ ઉપર સ્વતંત્ર અને શાસ્ત્રીય નિબંધ લખવાનું કામ આ લખનારની અલ્પ શક્તિની છેલ્લી સીમાથી પણ છેડેનું છે વાસ્તે, આડા જતાં અઢીને, વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ એ નામનું મહત્ત્વ સાચવવા માટે, હાલ તુરંત બધું બાજુપર રાખીને, શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીના પોતાના બોલો, કેવલ મોઢે બોલેલા નહીં, પણ સ્વતઃ સહી કરીને, મુંબઈથી સિધ્ધાથી બાદ, શ્રી વલસાડ મુકામે પહોંતા પછી, સમસ્ત વૈષ્ણવો ભોગ એ મહારાજશ્રીએ જે પત્ર લખી મોકલ્યો હતો,

અને જે પત્ર હપાઇ તેની સેંકડો નકલો મુદ્રત વેહેંચવામાં આ-
વેલી, તેજ પત્ર અક્ષરસઃ આ ઠેકાણે ટાંકી લેવાને દુરસ્ત વિ-
ચારીએ છીએ ; તે એટલાજ માટે કે, બીજું કંઈ લખવાને ન
બન્યું હોત તો આ પુસ્તકના નામનું સાર્થક કરવાને આ લેખ માત્ર
બસ યાત:-

“શ્રી ગોકુલેન્દુવિજયતે.

વલસાડ, તા. ૧૮-૭-૮૫.

સૂચનાપત્ર.

“શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્ય સંપ્રદાયના વૈષ્ણવોને સૂચના આપવામાં
“ આવે છે કે, મને મુબઈ રહ્યાને આસરે રાખા મહિના થયા.
“ તેમાં અમારા સંપ્રદાયના જનોની જે રીતભાતો તથા વર્તણૂક
“ મારા જોવામાં આવી તે વિષે, હાલ માં જવું થયું છે તે પ્ર-
“ સંગે બે વાત કહી જવાની અગત્ય દીસે છે.”

“૧. જેવી રીતે-અમારા પૂર્વ પુરૂષો(આપણા સંપ્રદાયના આ-
“ ચાર્યો) પોતે આપણા ધર્મનું સત્યસ્વરૂપ તથા શુદ્ધાદૈત
“ સિદ્ધાંત સંપૂર્ણ રીતે સમજીને વૈષ્ણવ ધર્મનો યથાર્થ
“ ઉપદેશ લોકોને કરતા હતા અને જે વચલા કાળમાં સંપત્તિ
“ વગેરે કારણોથી અમે ધણે દરજ્જે છોડી દીધો છે, તેથી
“ ધણાખરા લોકોને સાધારણ સેવા અને કોરી વિત્તજ્ઞ ભક્તિ-
“ નુંજ રૂઢી અનુસાર યાન રહ્યું છે; કેટલાક વૈષ્ણવો ધર્મ સ-
“ મજો છે ખરા, પણ તેઓની સંખ્યા ધણી ઓછી છે અને
“ જેઓ સમજવાની ઇચ્છા રાખે છે તેઓને પણ, જોઈએ તેવાં

“ સાધનો સરળતાથી ન મલવાને લીધે ઘણો શ્રમ કરતાં પણ
 “ બહુજ થોડું ધર્મજ્ઞાન મળે છે, માટે ધર્મ સમજવાનાં સાધનો.
 “ જેવાં કે સ્વમાર્ગી ગ્રંથોનો અભ્યાસ, તેનાં ભાષાંતરો
 “ કરાવવાં, નવાં પુસ્તકો રચાવવાં-છપાવવાં, સ્વમાર્ગી
 “ પાઠશાળા ઉઘાડવી, ધર્મગુરુઓએ વૈષ્ણવોની સભાઓ ભરી
 “ તેમાં ભાષણ-વ્યાખ્યાનદ્વારા ધર્મનો ઘોષ કરવો-વગેરેની
 “ વૃદ્ધિ કરવા સર્વે મારા જ્ઞાતિજનધુઓ તથા વૈષ્ણવોએ ખંતથી
 “ મંડવું જોઈએ એવી મારી ભલામણ છે. ”

“ ૨. આપણો સંપ્રદાય સર્વોત્તમ છે, તેમ છતાં હાલ વર્તમાન
 “ પત્રોમાં તેની જાહેર નિંદા જારી છે, એટલુંજ નહીં પણ
 “ કેટલાક સ્વધર્મનિષ્ઠ સમજી વૈષ્ણવો તથા આસ્તીક સુધારા-
 “ વાળા જે સધળા શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીનાજ અનુયાયી છે,
 “ તેઓ પણ કેટલેક દરજ્જે સંપ્રદાયના આધુનિક ચાલને વગો-
 “ વવા તૈયાર થયા છે, થાય છે અને અમે વિચારીને બરાબર
 “ ધર્માચરણ કરી લોકો પાસે તેમ કરાવવા ઉપદેશ તથા પ્રયત્નો
 “ નહીં કરીશું તો, હજી પણ તેવા લોકો ઉભા થવાનો નક્કી સૂ-
 “ ભવ છે. પરંતુ, અમે ઉપદેશ કરીએ તો પણ તે સાંભ-
 “ જીને તે પ્રમાણે નિર્દોષ આચરણ કરવાનું કામ
 “ વૈષ્ણવોનું છે. ”

“ ૩. આપણા સંપ્રદાયને વંગોવનારામાંનો ઘણો ભાગ અમારા
 “ લોકોના દુરાચરણનો દોષ દેખાડે છે. પરંતુ ખરી રીતે જોઈએ
 “ તો તે દોષના સંપૂર્ણ ભાગી અમેજ છઈએ એમ નથી. તેમાં
 “ વૈષ્ણવોનો પણ પુષ્કળ દોષ છે. જે તેઓ અમારી બગડેલી.
 “ વૃત્તિને ઉત્તેજન ન આપે તો તથા તેને અટકાવવાને પ્રયત્ન કરે.

“તો નક્કી થોડા કાળમાં તે નિર્મૂળ થયા વગર રહેજ નહીં.

“દુરાચારની વૃદ્ધિ તેને ઉત્તેજન મળવાથીજ થાય છે.”

“૪. વૈષ્ણવો (પોતાના શિષ્યો તેઓ) ની સ્ત્રી જે પોતાની
 “પુત્રી સમાન, તેનાપર કુદૃષ્ટિ કરવી, તેની સાથે એકાંતમાં
 “ભાષણ કરવું, તેને હાથે મેવા વગેરે ખાવા, મર્યા-
 “દારહિત ફાગના ખેલો કરવા, દ્રવ્ય વગેરે માટે વૈષ્ણ-
 “વોપર બળાત્કાર કરવો, અને અમેજ સાક્ષાત્ શ્રીકૃષ્ણરૂ-
 “પ છીએ એવું કહેવું, શ્રીકૃષ્ણની માફક અન્નકૂટ આરો-
 “ગવો, મુકુટ ધારણ કરવો, પારણાં વગેરેમાં ખુલવું ઇત્યાદિ
 “કેવલ હાલના કુપ્રચારો અમારામાં પેટેલા કેહેવાય છે, તે
 “કેવલ શાસ્ત્રમર્યાદા તથા શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીની આજ્ઞા
 “વિરુદ્ધ આચરણ છે. આવાં આચરણોમાં કેવલ ધર્મગુર-
 “ઓનો વાંક નથી, પણ કેટલાએક ભાવકા વૈષ્ણવો એવા
 “આચરણોને ઘણે દરજ્જે ઉત્તેજન આપે છે અને કોઈ વખતે
 “તો એવાં આચરણો કરાવવાં બળાત્કાર પણ કરે છે.”

“૫. અમારા લોકો વિદ્યાબ્યાસ કે ભગવત્સેવા કરે ત્યારે ભા-
 “વકા લોકો કહે કે, “આપ સર્વજ્ઞ છો. આપને ભણીને શું
 “કરવું છે? લાલખાવાને શાસ્ત્રી દુઃખ આપે છે તે અ-
 “મારાથી સહેવાતું નથી. આપના ચરણમાં લક્ષ્મી છે.
 “આપને કયાં કથા વાંચવી છે? આપણા માર્ગમાં
 “વેદનો કે શાસ્ત્રનો કાંઈ વધારે ઉપયોગ નથી ઇત્યાદિ
 “ઉપદેશો અમને કરે છે. કોઈ પંડિત કે વૈદિક અમારી પાસે
 “આવતો હોય તો તેને કાળ જેવો દેખી, જેમ બને તેમ તેને
 “ખસેડવા અને આવતો અટકાવવા યત્નો કરેછે. બને તેટલો

“ વિદ્વાનોનો તથા બ્રાહ્મણોનો દેવ કરવાને ક્રેડલાક ભાવકાઓ
 “ તો ચુકતાજ નથી. સેવાને માટે પણ “ આપનું શ્રીઅંગ
 “ ઠીક ન હોય તો નહાવાની કાંઈ જરૂર નથી. અમણા
 “ આપ જરા ખેલો છો તો સંધ્યા આરતીની મુખીઆ-
 “ છને આજ્ઞા આપો. આપ સેન (રાયન) ટાણે પધા-
 “ રજો. આપજ પ્રભુ છો. આપના વળી પ્રભુ કોણ?
 “ પ્રભુ તો આપના કર્યા પ્રભુ થયા છે. આપ કંઈ તેના
 “ કરેલા નથી ” !!! ઇલાદિ ઉપદેશો કરી વિદ્યા અને સેવા બંને
 “ વાતનો ઉચ્છેદ મૂળમાં તો અમારા ભાવકા હિતશત્રુઓએજ
 “ કર્યો છે. જો એ હિતશત્રુઓ આ સંપ્રદાયમાં ઉત્પન્ન ન થયા
 “ હોત તો. હું એમ માનું છું કે આ સર્વોત્તમ, વેદશાસ્ત્રસં-
 “ બદ્ધ શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્ય સંપ્રદાય સમગ્ર ભૂમંડળમાં
 “ ફેલાઈ ગયો હોત; કારણ કે શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીએ
 “ નિષ્પક્ષપાત બુદ્ધિથી જોવો વેદનો અર્થ કંઈ છે, ગી-
 “ તાજી, શ્રીમદ્ભાગવત, વ્યાસસત્ર વગેરેનો એક બીજા
 “ સાથે વિરોધ ન આવતાં જે કાંઈ ખરો અર્થ દેખાડ્યો
 “ છે તેવો બીજાથી દેખાડી શકાવો મુશ્કેલ છે. હા-
 “ લના લોકો અસમર્થોગૃહારંભે સમર્થોગૃહમંજને આ વાનર
 “ ચરિત્રની માફક કરે છે. પોતે સંપ્રદાયનું કાંઈ પણ ભલું કરી
 “ શકે નહીં અને બીજો કોઈ પોતાની શક્તિ માફક થોડુંબહુ
 “ સારું કરવા નિકળ્યો હોય, તો તેનાપર મત્સર લાવી જેમ બને
 “ તેમ તેને તોડી પાડવાનોજ ઉદ્દેશ કરે છે. જે લોકો વિદ્યા
 “ તથા વૈદિક કર્મને નિંદે છે તેમણે આજ સુધી આ સંપ્રદાયનું
 “ શું સારું કર્યું છે ? ઉત્તર નવા નવા ઉપદેશો ઉઠાવી સંપ્ર-

“ દાયમાં કુસંપ કરાવ્યા કરે છે ; જેમકે ભટજીના હાથનું ખાવું
 “ પીવું નહીં, તેઓનો સ્પર્શ કરવો નહીં, તેઓ તો બ્રહ્મરાક્ષસ
 “ છે ઇત્યાદિ. આપણા સંપ્રદાયમાં શ્રીમહાપ્રભુજી, શ્રી-
 “ ગુંસાઈજી તથા શ્રીગીરધરજી વગેરેના ગ્રંથોમાં કોઈ પણ
 “ ઠેકાણે એમ લખ્યું નથી કે ભટજીના હાથનું ખાય તેને
 “ પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું પડે. હું તો ખાત્રીથી કહું છું કે શાસ્ત્ર
 “ તથા આપણા સંપ્રદાયની રીતે ખરો વિચાર કરી જોતાં એવું
 “ માલમ પડે છે કે આ વાત થોડા વર્ષથી લોકોએ કેવલ રાગ-
 “ દ્વેષથી પેદા કરી છે. ”

“ ૬. ધર્મગુરુઓમાં-નિર્નર ભગવત્સેવામાં પ્રવૃત્તિ; ૬-
 “ ભ,કામ,ક્રોધ ઇત્યાદિથી દૂર રહેવું ; આજીવિકાની ખુદ્ધિ
 “ ન રાખતાં શ્રીમદ્ ભાગવત વારંવાર વિચારી તેનું ખરું
 “ તત્વ જાણી લેવું; એ વગેરે શાસ્ત્ર તથા આચાર્ય ગ્રંથોમાં
 “ લક્ષણો કહેલાં છે તે હોવાં જોઈએ. તેમજ શિષ્યો (વૈષ્ણવો)
 “ માં પણ ભગવાન ઉપર શ્રદ્ધા; શાસ્ત્રો ઉપર આસ્થા ખુદ્ધિ;
 “ ભગવાન, વેદ અને સદ્ગુરુને વિષે પૂર્ણ ભક્તિ ;
 “ ઇત્યાદિ અનેક આંતરધર્મો તથા ઉર્ધ્વપુંડ્ર તિલક-છાપાં,
 “ તુલસી-કાષ્ઠની માળા ઇત્યાદિ બાહ્યધર્મો હોવા જોઈએ. ”

“ ૭. આપણા વૈષ્ણવો જેવા આગ્રહી અને ગુરુભક્તિવાળા
 “ શિષ્યો બીજા સંપ્રદાયોમાં નથી. પરંતુ સમયના બળથી, પ્રથમ
 “ કહેલ વાનરચરિત્ર જેવા હિતશત્રુ તેઓ થઈ પડ્યા છે. માટે
 “ તેમ ન કરતાં, પ્રભુ, વેદ, શાસ્ત્ર અને ગુરુ ઉપર શ્રદ્ધા
 “ રાખી જેમ બને તેમ શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજી તથા શ્રી-
 “ મદ્ વિઠ્ઠલનાથાચાર્યજીના રચેલા અમૃતમય ગ્રંથો જાતે

“સાંભળો, વાંચો, સમજો અને તેમાંથી જે કર્તવ્ય નિકળે
 “તે ગ્રહણ કરો. કેટલીક બાબતોનો દુરાચલ પકડી ભગ-
 “વાનથી વિમુખ થવાના સાધનો ન કરો. અને કોઈ પણ
 “પ્રકારે મન શ્રીકૃષ્ણચરણમાં લગાડો. એજ મારી સર્વ
 “વૈષ્ણવો પ્રત્યે ભલામણ છે.”

દેવકીનંદનાચાર્ય.”

આ ઉપર ટાંકેલો લેખ શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્ય કુળદીપક
 મહારાજ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીએ સ્વતઃ પોતાના સંપ્રદાયના
 વૈષ્ણવવર્ગ સમસ્ત જોગ લખી મોકલેલો, તે વાંચનારા પોતાની
 જે આંખો ચોટાડીને વાંચશે, સાંભળનારા તે કાન દઈને સાંભ-
 લશે, પણ તેટલાજ માત્રથી વળ્યું શું? જેવાની આંખ અને
 સાંભળવાના કાનનો ઉપયોગ માત્ર આ અગત્યના લેખના સંબં-
 ધમાં બસ નથી. આને માટે, આંખ અને કાન તો ઠીક, પણ
 તે બેઉ કરતાં સારની વધારે જરૂર છે. મીઠા મીઠા ઠોર અને
 રાતા પીળા ઉપરણાની પ્રસાદી, મોટી મોટી ભેટ ધરનાર વૈષ્ણ-
 વોને આપનારા મહારાજો બીજા ધણાએ છે, પણ આવી અં-
 તરશુદ્ધિ કરનારી મહાપ્રસાદી, વગર ભેટ, વૈષ્ણવ માત્ર, જેઓ
 તેના ભોગી હોય તેમને ન્યાં, ઘેર બેઠે પહોંચતી થાય એવી
 વેઠ કરનારા સદ્ગુરુ મહારાજ સાંપ્રત વખતમાં કોણ અને ક્યાં
 છે? હું એમ નથી કહેવા માગતો કે આ મહારાજના જેવા સ-
 દાચારી, ભગવત્ સેવાને વિષે આગ્રહી, શ્રુતિ સ્મૃતિ આદિશાસ્ત્રો
 અને સ્વમાર્ગના જ્ઞાનની બાબતમાં એમના કરતાં પણ ચઢીઆત્મ,
 એવા બીજા મહારાજો છેજ નહીં. કેમકે આમ વિચારવું

એ તો આપણા દેશમાં સખત તાપ પડે છે માટે ઈંગ્લાંડ જેવા
 શીત દેશમાં પણ તેમજ હશે એવું ભુલ ભરેલું અનુમાન કર્યું
 કહેવાય. તોપણ એવા એકતરફી કુતર્ક કરનારા પણ ભૂમંડ-
 લમાં થોડા નથી. જ્યાં સુધી ખીજું સાંભળ્યું કે જોયું ન હોય
 સાંસુધી, જે પ્રત્યક્ષ આંખ આગળ હોય તેની છાપ માણસ મા-
 ત્રના મન ઉપર થોડી કે ઘણી પડ્યા વગર રહે નહીં. ખીચારા
 મુઠ અજાનીઓને ખાણુઉપર મુકીએ, પણ મહારાજ લાય-
 ખલ કેસ પછી, ઉપર મુજબનાંજ ખોટાં અનુમાનો અને કુતર્કો
 અંગ્રેજી વિદ્વાનોએ નથી કર્યા શું ? કેટલાએકના દુરાચારોને લીધે,
 આ સંપ્રદાયને સર્વાંગ વ્યભિચારાદિ દોષોથી ભરેલા માનવાની
 અને ખીજતઓને તેમ મનાવવાનાં પ્રયત્નો કરવાની ભુલ એવા
 પશ્ચિમ તરફના વિદ્વાનો અને આપણા સુધારાવાળાઓએ
 નથી કરી અને હજી પણ નથી કરતા શું ? જ્યારે આપણા
 લોકો કેવલ અનુમાનોથી સારા કે માઠા વિચારો બાંધ-
 વામાં ભુલને પાત્ર ઠરે છે, તો ખીચારા વિચારશૂન્ય ભલ-
 ભલેરૂ ભોળાઓ, તેમને જેમ ભમાવવામાં આવે તેમ ભમે-
 એમાં શી નવાઇ ? આ મુદ્દાના પ્રસંગમાં, આ પુસ્તક બહાર
 પાડવાની જાહેરખબર પહોંચતાં, તેના આગળથી થનાર ગ્રાહક
 દાખલ પોતાનાં નામ નોંધી મોકલનાર કેટલાક વૈષ્ણવોએ આ
 પુસ્તકના ગ્રાહક થવાની જે સરત લખી મોકલી હતી તેની તથા
 તેના સંબંધી ખીજ સૂચનાનાં જે લખાણો આવ્યાં છે તેની કંઈક
 નોંધ આ ટેકાણે લેવી પડે છે. એવા આગળથી થનાર ગ્રાહકો-
 માંનો એક લખે છે કે “ મહારાજોની નિંદા “ ગુજરાતી ”
 નામના છાપામાં આવે છે તેવીજ જો આ ચોપડી બનવાની

હોય તો તેના આદક દાખલ અમને ન લેખવા ” બીજો એક
જરા વિવેકની સાથે લખી મોકલે છે કે. “ ગોસ્વામિ શ્રીદેવકી
“ નંદનાચાર્યજીના ભાષણો જે “ગુજરાતી” ન્યુસ પેપરમાં આવતા
“ [જુલાઈ-આગસ્ટ] માસના અંક ૨૮-૨૯-૩૧ માં છપાયાં છે તે
“ સાંભળી આવી વૈષ્ણવો વિરહ બોલે છે. * * * તે ભાવી વૈષ્ણવો
“ તેમજ હાલના મહારાજનેના ધ્યાનમાં ઉતરવું ઘણું મુશ્કેલ છે.
“ * * * ગુરુધર્મમાં, સ્ત્રીઓએ ગુરુ પાસે નહીં જવું જોઈએ તે-
“ મજ ગુરુઓએ સ્ત્રીઓની સાથે એકાંતમાં હેલવું નહીં જોઈએ
“ વગેરે બાબતો ઉપર એ પુસ્તકમાં શાસ્ત્રનાં પ્રમાણના સ્લોકો
“ દાખલ કરવા જોઈએ, કે જેથી મહારાજને પણ કાન પકડે !!
“ સ્ત્રીઓ ચરણ સ્પર્શ કરવા જાય છે તે ચાલ જો બધ થાય
“ તો ઘણું દરજ્જે મહારાજનેમાં સુધારો થાય. શાસ્ત્રમાં આ
“ ચાર્યોના ધર્મ આવા છે એમ પ્રમાણ બતાવશે તો તે પુસ્તક
“ ઘણું વજનદાર થશે. * * * ઈ” !!!

મજકુર મતલબની સૂચનાઓ લખી મોકલનારામાંના,
ભલે જુના વિચારના પણ જેઓ નિર્દોષપણે ભાવિક છે, સો-
મના ઉપર કટાક્ષ કરવાનું કારણ નથી. પરંતુ, કેટલા-
એક ભાવકાઓ જેઓ મહારાજનેના વિરહનું જે કંઈ લખાણ
આપે તેને “નિંદા” કહીને તેના લખનારાને વગોવે છે, પણ વા-
સ્તવિક રીતે જોતાં એમ કરીને તેઓ પોતેજ નિંદા કરનારા હો-
છે. તેમને માટે બે બોલ કહેવાની જરૂર છે. “નિંદા” શબ્દનો
બરો અર્થ આ બીયારા સમજતા નથી, માટે તેમને કેવલ હસી
કહાડવા કરતાં “નિંદા” કંઈ કહેવાય તે તેમના ધ્યાનમાં ઉતરે.
તેવી રીતે સમજાવવાની પ્રથમતઃ જરૂર છે. અવાસ્તવિક

દોષકથનં નિંદા—અવાસ્તવિક-ખરા નહીં-એવા દોષોનું કોઇના-
પર આરોપણ કરવું તેનુંજ નામ નિંદા—હોય તેવું સત્ય કહેવું તે
નિંદા ન કહેવાય. આપણામાં કહેવત છે કે, ‘સાંભળ્યું’ સંન્યા-
સી કહે ને દીઠું દેવતા કહે’ તો તેમ કરનારા દોષિત ઠરતા
નથી. આમ કરનારા તો ખરેખરા હિતમિત્રોની ગરજ સારે છે.
આ લખવાને આથી અધિક સારું ટાકણું બીજું આવતું મુશ્કેલ
છે. “ગુરૂની નિંદા ન કરવી” એ વાતને અમે તદ્દન સ્વીકારીએ
છીએ. પણ ગુરૂ થઇને કુમાર્ગે જતા હોય, તેઓ તેમ કર-
તા અટકે તેને અર્થે શુદ્ધ બાવથી પ્રયત્ન કરવો એનેજ જો “નિં-
દા કરી” માની લેછે, તેઓ તો ખાંડ ખાય છે.

“ગુજરાતી” છાપાનાં મહારાજોના સંબંધનાં બીજાં લખા-
ણોની નોંધ લઈ તે ઉપર વિવેચન કરવાનું અમારું કામ નથી,
પણ, શ્રીમદ્દેવકીનંદનાચાર્યજી મહારાજનો મજકુર “સૂચના-
પત્ર” ગુજરાતી પત્રવાળાએ મેળવીને તે પોતાના પત્રમાં
આખોને આખો છાપી તેને એક ઢંઢેરાનું નામ આપ્યું છે તેમાં
આ પત્રવાળાનો દોષ કહાડવામાં આવે તો તેવા દોષના કહા-
ડનારનોજ તે દોષ છે. એ સાહસને માટે તો, એ પત્રવાળાનો
પાડ માનવો જોઈએ. આ ઉપરથી તો ઉલટું એમ માલુમ
પડે છે કે, વૈષ્ણવ સંપ્રદાયના ખરા ઉદયની તેને દાઝ છે;
તેમ ન હોય તો એ ગૃહસ્થે મહારાજશ્રીનો મજકુર ઢંઢેરો પો-
તાના પત્રમાં છાપ્યો તેતો ઠીક, પણ તેજ ઢંઢેરાના ગજ ગજ
લાંબાં હેંડબીલો વગર દોકડો લેવે દેવે છાપીને મુદ્રત વેહેંચ્યાં છે,
તેમ તે શા માટે કરે? ત્યારે શું એ ઢંઢેરાના લેખનો દોષ

ભાવકાઓ, મહારાજ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીને દેશે? પણ મહારાજે તો વૈષ્ણવોના ગુરૂ અને આ મહારાજ તો વળી સદ્ગુરૂ-તો, ગમે તેવા પણ ગુરૂની આજ્ઞાને જેઓ ઈશ્વરની આજ્ઞા પ્રમાણે માનવાને જ્યારે ને ત્યારે કહે છે, તેમના ગમે તેવા કામને માટે વાજખીની રાહ કચેલી ટીકાને પણ જ્યારે તેઓ “ નિંદા કરી” કહે છે અને તેવી નિંદા કરનાર રૌરવ નર્કમાં પડશે એમ શ્રાપ દે છે—ત્યારે આ મહારાજશ્રીના સદુપદેશને માટે તેઓ એક પણ સુકન શા આધારે બોલી શકશે? તેઓનાથી તો એક બોલ પણ બોલાશે નહીં અને એજ કારણ ઉપરથી આશા રાખવાને બની આવે છે કે ખીચારા અજ્ઞાનતારૂપી ગાઢ અંધકારમાં ગોથાં ખાતા વૈષ્ણવોના માર્ગમાં મજકુર ઢઢેર રૂપી પ્રભાતારણનું અજવાળું જે ગત વર્ષથી પડવા માંડ્યું છે તે ઉત્તરોત્તર વધતું જશે. આ મહારાજશ્રીના બોધની અસર મારા વૈષ્ણવભાઈઓ ઉપર અવશ્ય થશે એવો જે મને ભરોસો રહે છે તેનું ખીજું કારણ આ છે:—

ગીતિ.

લોકો ગતાનુગત છે, ગૌહત્યારા દ્વિજતાણું માને;

પણ કૂંટણીની શિક્ષા, ધર્મ વિષયમાં ધરે નહિ કાને.

(હિતોપદેશ—મિત્રલાભ.)

લોકો—આપણા અને ખીજા-સામાન્ય વર્ગ માત્ર ગાડરીયા પ્રવાહ જેવા હોય છે અને માટે દૃષ્ટાંત એક નીચ જાતીનું લેઈએ. કસાઈ જેવા નિર્દયો, જે ધર્મ અધર્મ સમજતા હોય તો અનેક પ્રાણીઓની હિંસા કેમ કરે વાર? આવો વિચાર તેમને માટે સ્વાભાવિકપણે આવે છે. તેમ છતાં, ધર્મ સંબંધી ક્રિયાકર્મ કરવાનાં

હોય છે ત્યારે, એવા દુષ્ટા પણ પોતાના ધર્મગુરુઓને પૂછતા
 નય છે. અને તે કહે તેમજ કરે છે તથા તેમનીજ આજ્ઞા તેઓ
 માન્ય રાખે છે. આમ છે ત્યારે, મહારાજો અને વૈષ્ણવોને
 માટે ખીજી કોઈ તરફથી ગમે તેટલું બોલવા-લખવામાં આ-
 વું હોય અને તેના પરિણામમાં આ શુદ્ધાદૈત સંપ્રદાય વિના
 કારણ ગમે તેટલો વગોવાયો છે એમ આપણે જાણીએ છીએ
 તેમ છતાં, તેઓની આંખ પોતાની ભુલો સુધારવાને ન ઉઘડી
 હોય તો તેમાં આશ્ચર્ય જેવું કંઈ નથી. પરંતુ, જ્યારે વૈષ્ણવો-
 નાજ એક ધર્મગુરુ-શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીનાજ વંશજ
 મહારાજશ્રી દેવકીનંદનાચાર્યજીએ-આપોઆપ જાહેરમાં દે-
 ખાવ દઈ હજારો વૈષ્ણવોની ઠઠ વચે, વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ
 એ સર્વ ઉપર નિખાલસપણે બોલવાને દુરસ્ત વિચાર્યું છે અને
 સાંસોની ભુલો તેમને છેડે બંધાવી છે-ત્યારે ખીજી બધી વાત
 તો લાંબે રહી, પણ શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીના વેદપ્રણીત
 શુદ્ધાદૈત સંપ્રદાયનેજ બલિયારાદિ દોષોનો કારણભૂત ગણ-
 વામાં આવે છે અને જે વાત નહીં જાણનારા ખીચારાઓ મા-
 ની લે છે, તેમ થતું કંઈક અટકશે ખરું; અને પોતાના સંપ્રદાયની
 ખરી દાઝથી મહારાજ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીએ-વૈષ્ણવો,
 સુધારાવાળાઓ અને પોતાનાજ જ્ઞાતી વર્ગના ધર્મ ગુરુઓ-મ-
 હારાજો-નેમાટે સ્વતંત્રતાથી જે કહેવાની હિમ્મત કરી છે, તેથી
 આશા રાખવાને બની આવે છે કે હવે અમલોકોની આંખો
 ઉઘડશે. અસ્તુ:

પ્રકરણ ૨.

પુસ્તકના નામની સાર્થકતા, સંપ્રદાયની ઉત્તમતા, ગોસ્વામિ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીએ મુંબઈના વૈષ્ણવ સમસ્ત પ્રત્યે લખી મોકલેલા “ સૂચનાપત્ર ” ની સટીક નોંધ એ વગેરે પાછલા ભાગમાં આવી ગયું છે. હવે આ બીજા પ્રકરણમાં, ગોસ્વામિશ્રીનું મુંબઈમાં આગમન, તેઓનું પ્રસિદ્ધિમાં આવવું, તેમને સંબંધે ન્યુસપેપરોમાં લેવાયેલી નોંધ, જાહેર સભામાં પધારી ઉપદેશ કરવાની તેમની પહેલ તથા “ વૈદિક ધર્મની આવશ્યકતા ” વિષે તેમણે આપેલું વ્યાખ્યાન વગેરે બાબતો, આપવામાં આવશે.

ગોસ્વામિ શ્રી દેવકીનંદનાચાર્યજી, સંવત ૧૯૪૧ ના વૈશાખ શુદ્ધ ૫ ને વાર રવેઉ તા. ૦૧૯ મી અપ્રેલ સને ૧૯૮૫ ને દિને, શ્રીમુંબઈમાં પધાર્યા. આ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજી તે * કામવનવાળા શ્રીગોકુળચંદ્રમાજીની ગાદીના વૈકુંઠવાસી શ્રીમદ્ ગોવિંદલાલજી મહારાજના જ્યેષ્ઠ તનુજ છે. એ મહારાજ સદાયરણી, નીતિમાન તથા વિદ્વાન હોઈને ધણા સાદા હતા. તેમની ધર્મોપદેશ કરવાની શક્તિ પણ જેવી તેવી નહોતી. મહારાજ લાયબલ કેસથી જેમનું મન આ સંપ્રદાય પરથી ઉઠી ગયેલું એવા એક કાબેલ વકીલસાહેબને એ મહારાજે એક રાત્રના ઉપદેશથી આ સંપ્રદાયના અનુયાયી બનાવી દીધેલા. અને મુરત શહેરનું કાયસ્થમંડળ સમસ્ત જેમનો પુરૂષવર્ગ અને સ્ત્રીવર્ગ બેઉ કુળવણીમાં આખા ગુજરાત પ્રાંતમાં ઉઘી.

* વંદાવનમાં મથુરાથી આસરે ૧૮ કોશ ઉત્તરમાં છે.

પદવી ધરાવેછે તે આજ શ્રીમદ્ ગોવિંદલાલજી મહારાજની ગાદીના સેવકો છે. એમનું એક મંદિર સુરત શહેરના ગોપીપુરામાં છે. એમણે “ ઉપદેશ સુધા, ” “ અવતાર નિર્ણય ” ઈત્યાદિ ગ્રંથો પણ રચેલા છે. આવા ગુરુધર્મ જાણનારા પિતાએ પોતાના પુત્ર દેવકીનંદનજીના હૃદયમાં પ્રથમથીજ ગુરુપણું જાળવવાના ગુણોના બીજ રોપેલાં હતાં. જેનાં અંકુરો તેમની આ વેળાની મુંબઈની પધરામણીના મેલાવડામાં પ્રત્યક્ષ જણાયા છે. તે વાજબીજ છે. કેમકે ‘ બાપ તેવા બેટા ને વડ તેવા ટેટા. ’ જેમ બીજા કેટલાએક ગોસાંઈના બાલકો !! પોતાના લાલજીએને બાળપણથી ભાવકડી વૈષ્ણવડીઓના કોડ પૂરા કરવાને તેમની ગોદમાં રમાડવા સોંપી બગાડે છે ! તેમજ જે શ્રીમદ્ ગોવિંદલાલજીએ પોતાના વહાલા તનુજના સંબંધમાં થવા દીધું હોત તો આ પરિણામ કદી પણ આવત વાર ?

બીજા મહારાજોના આગમન વખતે જેમ શહેરના વૈષ્ણવો સામા તેડવા જાયછે તેમ આ મહારાજને પણ સામર્થ્યે મુંબઈના જાણીતા ભાટીઆ, વાણીઆ, કાયસ્થ, મારવાડી, મુલતાની વગેરે જ્ઞાતીના આસરે ૫૦૦ગૃહસ્થો બોરીબંદર સ્ટેશનપર ગયા હતા.

કોઇ પણ નવા મહારાજ પંધારે કે, વૈષ્ણવ સ્ત્રી પુરુષોના ટાળેટાળાં, તેમનાં દર્શને જ્યાં તેમનો મુકામ હોય ત્યાં જાય એ તો સ્વાભાવિક છે. તેજ મુજબ આ મહારાજને વિષે પણ બનેલું. શાં મોરારભાઈ વીજલુખણદાસ નામના વણિક શેઠ બંધાવી અપેલુ કરેલું આ મહારાજશ્રીનું એક મંદિર અત્રે પાંજરાપોળની

સામે આવેલું છે. પણ મહારાજશ્રીની સાથે છત્ર, ચામર, ઢોલ આદિ આડંબર તથા આસરે ૧૦૦ માણસોનો મોટો રસાલા હોવાના કારણથી, પોતાના મંદિરમાં સમાસ થાય તેમ ન હોવાને ક્ષીર્ણ, તેમણે પોતાનો કિતારો ચંદાવાડી નામના વિશાળ મકાનમાં રાખ્યો હતો. બીજા મહારાજને કરતાં એમની કેટલીક રીત-ભાતો જુદા પ્રકારની બેવામાં આવી: એમકે બીજા મહારાજને, ગાદી, ખુરસી કે ટ્રાયપર બીરાજે છે. ત્યારે આ મહારાજ પોતાની બેઠક સિંહાસનપર રાખેછે; બીજા મહારાજને જ્યારે સ્ત્રી વા પુરુષોને પોતાના ચરણસ્પર્શ કરવા દેવાના કોડીલા હોય છે, ત્યારે આ મહારાજના માણસો વૈષ્ણવોને તેમ કરતાં અટકાવી તેને બદલે મહારાજની ચાબડી (પાદુકા) નોજ માત્ર સ્પર્શ કરી સંતોષ માનવાની ભલામણ કરતા; બીજા મહારાજનેની આગળ “બમા અન્ન દાતા” શબ્દોથી નેકી પોકારવામાં આવે છે, ત્યારે આ મહારાજના એપદારો “ સમ્યતાં બહુતરમ્ નિમાલ્યતાં દૂરતરમ્ ” એમ સંસ્કૃતમાં નેકી પોકારે છે; બીજા કેટલાક મહારાજનેને ત્યાં દર્શન પછીના વખતમાં જ્યારે ગપા સપા ચાલી રહેલાં માત્રમ પડે છે, ત્યારે આ મહારાજને ત્યાં ધર્મચર્યા થતી દીઠામાં આવી. (આ કામને માટે મહારાજના રસાલામાં પગારદાર શાસ્ત્રીઓ હતા.) આ વગેરે બીજા મહારાજોથી જુદી તેમની વર્તણૂકથી ઘેર ઘેર વૈષ્ણવોમાં તથા મહારાજોના મંદિરોમાં મોટી ચર્ચા થઈ રહી. તેમાં પાદુકા પૂજનનો પ્રચાર જે આ મહારાજને ત્યાં દીઠામાં આવ્યો તેની ચર્ચા તો બહુજ ચાલી. મહારાજોના ચરણસ્પર્શ કરતાં નક્કર અને નિર્લજ સ્ત્રીઓ ઉધાડે

છોક તેમના અંગુઠાને 'દાખેછે' અને કોઇકવાર અનીતિ અને અધર્મના સંકેત પણ કરેછે, તેમ થતું અટકાવવાને માટે એ પાદુકા સ્પર્શની રીતિ પસંદ કરવા જેવી છે. પોતાના પહેરવેશમાં પણ આ મહારાજની ઘણી સાદાઇ નજર આવી. જરી કસબના વસ્ત્રો પહેરવાનો બીજા મહારાજોના જેવો એમને શોખ નથી. “અમારે આચાર્યો (ધર્મગુરુઓ) ને છેલછબીલા-પણું શા માટે જોઇએ ?” એવું એમનું બોલવું હતું. તેઓ કેવલ એક ધોતી અને એક ઉપરણો ઓઢીને હંમેશા સાદાઇથી રહેછે. બહાર પણ એજ પહેરવેશમાં તેઓ પધારેછે. આ સંપ્રદાયના આચાર્યોની અસલ રીતિ એવીજ હતી એમ શ્રીમદાચાર્યજી મહાપ્રભુજીની છબી જોવાથી સ્પષ્ટ માલમ પડશે એમ આ મહારાજશ્રીનું કહેવું હતું; અર્થાત્ આ મહારાજની રીતભાતથી ઉભી થએલી ચર્ચાવડે હજારો લોકોની આવજન નિત્ય ચંદાવાડીમાં થવા લાગી. જેમ જેમ ખબર પડતી ગઇ તેમ તેમ નવા વિચારના-પોતાને સુધારાવાળા કહેવડાવનારા-પણુ એમને ત્યાં દીઠામાં આવ્યા.

પોતે થીરઠામ થયા પછી ચંદાવાડીમાં દરરોજ સાંજરે વૈષ્ણવોને ધર્મોપદેશ આપવાનું ચાલુ કર્યું. એ ધર્મમોઘ સાંભળવાને પુષ્કળ લોક ભેગું થતું. એ ઉપદેશ પ્રથમ સંસ્કૃતમાં શાસ્ત્રી વાસુદેવાચાર્ય કરતા હતા અને તેજ બાબત ગુજરાતી ભાષામાં પંડિતશ્રી ગદૂલાલજીના શિષ્ય સ્યામજી વાલજી, જેઓ શ્રીનાથદ્વારના ટીકાયત મહારાજશ્રીના ઉપશાસ્ત્રી છે, તેઓ વિસ્તારથી સંભળાવતા હતા. તેમાં હરિભક્તિ, વૈષ્ણવ સંપ્રદાય, જીવસ્વરૂપ ઇત્યાદિ જુદા જુદા વિષયો રાખવામાં આવતા હતા. ત્યાર બાદ કોઇ પણ વૈષ્ણવને ધર્મ સંબંધી કાંઇ પણ બાબતના

પ્રશ્નો કરવાની છૂટ આપવામાં આવતી અને તેનો ખુલાસો ત્યાં બેઠેલા શાસ્ત્રીવર્ગ તરફથી કરવામાં આવતો. મહારાજશ્રી પંડે પણ સંપ્રદાય સંબંધી પ્રશ્નના ખુલાસા મનમાનતી રીતે કરતા હતા. આમ થવાથી વર્તમાનપત્રોમાં એ મહારાજની નોંધ લેવા-વા લાગી અને સાથી પેહેલું નીચેનું ચર્ચાપત્ર તા. ૦ ૨૬-૪-૮૫ ના “મુખ્ય સમાચાર માં” અમારા વાંચવામાં આવ્યું.

“મુખ્ય સમાચારના અધિપતિ જોગ,

સાહેબ,—હિંદુ સંસાર સુધારા સાથે ધર્મગુરુઓ અને ધર્મોપદેશકો વિષે પણ કેટલીક હકીકત હું તમારા પત્રમાં વાંચું છું અને હાલ તેને લગતી એક બીના જે મારા બતી અનુભવમાં આવેલી છે, તે તમારા પત્રદ્વારા વાંચનારી આલમ હજુર વિદિત કરવા ચાહું છું.

હાલ સુધારાના પ્રસારથી અનીતિ અને અજ્ઞાનનો નાશ થવા લાગ્યો છે. સઘળે વિદ્વાન અને ચણવાનને માન મળે છે, અને તેનાજ ચણ ગવાય છે. એ ચાલુ સુધારાના સમયની ખતિહારી છે. ચાલતી પા સદીમાંજ સેંકડો અનાચારી અને અવિચારી ધર્મગુરુઓનાં ભોપાળાં આપણે સાંભળ્યાં છે, વાચીએ છીએ, અને નજરે ન્તેઘએ છીએ. તેવી તકમાં એકપણ સુજ્ઞ શીરોમણી, સદ્ધર્મ પ્રવર્તક ખરા આચાર્યના દર્શનથી કોને આનંદ નહીં થાય ?

ઉપલી હકીકત મારે જે મહારાજના સંબંધમાં જણાવવાની, તેવણ કામવનવાલા વૈષ્ણવ સંપ્રદાયના સદગુરુ શ્રી ગોવિંદલાલજીના જેઠ પુત્ર થાય છે અને તેમનું નામ દેવકીનંદનાચાર્ય છે. તેવણ ખીન્ત કેટલાક મહારાજોના જેવા પ્રમાદી કે પ્રપંચી નથી, પણ સંસ્કૃત ભાષામાં કુશલ, વિવેકી અને વિદ્વાન છે. તે જોડે ઉદાર વૃત્તિ, શુદ્ધ આચરણ અને વિદ્યાના વિલાસી છે. એવણ ગયા રવીવારે સવારે મદ્રાસથી અતરે પધાર્યા છે, ને ખાહારકોટ માધવખાગ સામે ચંદાવાડીમાં ઉતર્યા છે.

આ મહારાજની રહેણીકરણી સ્તુતિપાત્ર છે. તેઓએ પોતાની સાથે સંસ્કૃત ભાષાના અભ્યાસી શાસ્ત્રી પંડિતો રાખેલા છે, તેમની

સાથે નિત્ય શાસ્ત્રચર્યા અને ધર્મવિવેચન કરે છે. એટલુંજ નહીં પણ પ્રત્યેક શોહેરેશોહેર ફરી તેઓ વિદ્વાનોને આમંત્રણ કરી, સભાઓ ભરી કુશલ પુરૂષોનો યોગ્ય સન્કાર કરે છે. મુંબઈમાં તે પણ તેવાજ એક મોટી સભા ભરનાર છે. આ મહારાજ પોતાને ચરણે વૈષ્ણવોને વંદન કરવા દેતા નથી, પરંતુ પોતાના જનકની જે પાદુકાઓ છે. તેનું માત્ર વંદન કરાવે છે. ને તે પવિત્ર પાદુકા એક બાજુ ઉપર ખીરાજે છે. એમની દૃષ્ટિ નિર્મલ છે, ન તેમને સ્ત્રી પુરૂષો પ્રસંગોપાત કાંઈ પ્રશ્ન પુછે તો શિતલતાથી વિવેકસહિત તેનો ઉત્તર આપે છે.

વલ્લભકુલમાં તિલકરૂપ આવા નિર્મલસર મહાત્મા કોઈ ન મળી આવશે. તેમનાથી વૈષ્ણવના પડી ભાંગેલા શુદ્ધ સંપ્રદાયનો ઉદ્ભવ થશે ને ત્યારેજ શાસ્ત્રગ્રંથોમાં આચાર્યોએ લખેલી ખરી ખૂબી લોકોની સમજશે. આ મહારાજ તેવા બોધક ગ્રંથ ગુંથવાની કોશિશ પણ કરે છે. ધર્મોપદેશકપદ અથવા વિરોધણ કાંઈ આનંદ કિંવા મોજ શોખ ભોગવવાની નેમ ખતાવતું નથી, તેમ તેનું કર્તવ્ય કે સાર્થક કાંઈ તેમાં નથી. પરંતુ શુદ્ધ ધર્મને ખરે રસ્તે પોતે પ્રવર્તી, ખીજાઓને ચલાવવાનું છે. આ ધર્મગુરૂથી હિંદુમંડલમાં સારો સંતોષ ફેલાયો છે, ને તેથીજ ખીજા મહારાજોને તેવો ધડો લેવા આ હકીકત જણાવી છે. વલ્લભકુલને વગોવનાર સુધારાવાદીઓ પણ પ્રીતી પુર્વક આ મહારાજને માન આપી શરણ થઈ ચરણે પડે છે, ને તેમ કરવું એજ સારાસાર વિચારનારનો ધર્મ છે.

ક્ષત્રી.”

એ રીતે મહારાજ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીને સંબંધે કંઈ અનુકૂલ કંઈ પ્રતિકૂલ ચર્યા મુંબઈમાં ચાલીજ રહી હતી તેમાં વળી સમાચારના સદરહુ ચર્યાપત્રે ઉમેરો કર્યો. અત્રેની “આર્યસુધર્મોદય સભા” જે પંડિત ગદૃલાલજીના ઉપરી પણા હેઠલ ચાલે છે તેમાં પધારવાનું એ મહારાજને આમંત્રણ કરવાની સૂચના વળી એ સભાની કારભારી મંડળીને થઈ. આ “આર્યસુધર્મોદય સભા” આર્ય ધર્મની ઉત્તતિને માટેજ લગભમ

૧૦ વર્ષ થયાં સ્થાપનામાં આવી છે. સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતીએ મૂર્તિપૂજા ઉપર ધુળરો ચલાવ્યો ; વેદમાં મૂર્તિપૂજા નથી વગેરે ભરી સભાઓમાં કહ્યું ; હેંડખીલો છપાવી ચાલેંજો કરી કે મૂર્તિપૂજા વેદપ્રણીત હોય તો ભલે તેનું પ્રતિપાદન કરે ; વગેરે છડેચોક કહી વૈષ્ણવધર્મ અને ખુદ વલ્લભ સંપ્રદાય ઉપર તો એમણે સખત હુમલા કર્યા. આ પ્રસંગમાં મજકુર “આર્ય સુધર્મોદય સભા” વલ્લભસંપ્રદાયના ખચાવમાં પંડિતવર્ય ગદ્દૂજના આશ્રયથી સ્થપાઈ. આમ છતાં ગોસ્વામિ મહારાજેએ તેમાં કંઈજ ભાગ લીધો નહીં. ઉલટું એ સભામાં જતાં જાણે પોતે અભડાઈ જવાના હોય એવું તેમણે ખતાવ્યું. એક વખત એક મહારાજે ત્યાં પધારવાને પ્રથમ મરજી દેખાડેલી પણ પાછળથી વિચાર ફેરવી નાંખ્યો, કદાપિ એવા વિચારથી કે આમ સભાઓમાં જવાથી આપણી પધરામણીઓમાં ખોટ આવશે; સભામાં કંઈ ભેટતો ધરાતી નથી અને સેંકડો મનુષ્યોની ઠઠ વચ્ચે લોકોને ઉપદેશ કરવા જતાં આપણું પોત જણાઈ આવશે. આવા વિચારથી ભલતાંજ ખહાનાં કાઢી વાતને ઉરાડી દીધી. અને એ તો દેખીતુંજ છે કે ‘નાચવું નહીં ત્યારે આંગણું વાંકું.’ એવો પણ એક ખુટ્ટો ઉઠાવવામાં આવેલો કે સભામાં સભાસદો તથા આતાજનો ખાંક ખુરસીપર બેસે છે તેમ ન કરતાં ભોંયપર બેસે તો અમે આવીએ. આવાં ખોટાં છિંડા શોધવાનો અનુભવ કેટલાક મહારાજો તરફથી ઉપલી સભાને મળેલો તેથી મજકુર દેવકીનંદનાચાર્યજી પણ તેવીજ પ્રકૃતિના હશે, એમ માની વિનંતિ કરતાં, તેઓ મુકરર પધારશે એવી ખાત્રી થાય તો તેમને સભામાં પધારવા નિમંત્રણ કરવું એમ ધાર્યું; અને તે વાજખીજ હતું.

કેમકે, કહેવત છે કે ‘દુધનો દાઝ્યો છાસ ડુંકી ડુંકી પીએ.’ સભાના આગેવાનો શેઠ ત્રિભોવનદાસ વરજીવનદાસ માધવદાસ વગેરે આવા સંકલ્પ વિકલ્પમાં હતા, એટલામાં શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીને એ વક્તની ખબર પડી. તેમની જાણમાં જ્યારે આવ્યું કે સ્વધર્મના રક્ષણમાટે આર્યધર્મના સ્થંભરૂપ પંડિતવર્ય ગદ્દૂલાલજીના આશ્રય તળે એ સભા ચાલે છે, આર્યધર્મનોજ ઉપદેશ તેમાં અપાય છે, ત્યારે તેવી સભામાં અમ લોકો (ધર્મ ગુરુઓ) એ શા માટે ન જવું જોઈએ ? અરે ! અમારા લોકોની કેવી ઉંધી સમજ છે કે, જે કામને તન, મન અને ધનથી મદદ કરવી જોઈએ એવાં ધર્મવૃદ્ધિ થવાનાં સાધનને તોડી પાડવાનો, પ્રયત્ન કરે છે ! એવા ઉદ્ગાર કાઢી જે મનુષ્યે એમને કાને ઉપલી વાત નાંખી, તેનેજ મહારાજશ્રીએ આજ્ઞા કરી કે “ એ સભા જે દિવસે ભરાવાની હોય તે દિવસે મને જાણ કરવી એટલે હું એ સભામાં જરૂર આવીશ. સભાવાળા મને આમંત્રણ નહીં કરે તોપણ, એક સાધારણ મનુષ્ય તરીકે એવી ધર્મસભામાં આવવાની તો કોઈ હરકત નહીં લે ? ” કારભારી મંડળને કાને એ વાત પડતાંજ, તેમને જે વસવસો પ્રથમ થયેલો તે એની મેળે દૂર થઈ ગયો. અને એ પછીના એ સભાના પહેલાજ મેલાવડામાં (વૈશાખ વદ ૧૧ ને રવીવાર તા. ૧૦ મી મેને, દિને) સભા તરફથી નિમંત્રણ મોકલવામાં આવ્યું અને મહારાજશ્રી સભામાં પધાર્યા હતા. શાસ્ત્રી શ્યામજી વાલજીનું તે દિવસે “ હરિભક્તિ ” વિષે વ્યાખ્યાન હતું. ભાષણ પુરું થયા બાદ એ વિષયપર મહારાજશ્રીએ પોતાના વિચારો ટુંકમાં જણાવ્યા હતા. અમારે જણાવવું જોઈએ કે, એ સભા સ્થાપવાની હીલચાલમાં અત્રેના

મહારાજ શ્રીનરસિંહલાલજીએ કંઈક ભાગ લીધો હતો. તેઓ મજકુર સભામાં એકવાર પધાર્યા પણ હતા. પછી બીજા મહારાજનેના દબાણથી કે ગમે તે કારણથી તેઓ પણ અગસાયા. ત્યારબાદ કોઈ પણ મહારાજ પધારીને એ સભાને માન આપ્યું હોય તો આ શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજી છે. અને જ્યાં સુધી એઓ મુંબઈમાં બીરાજતા હતા ત્યાં સુધીમાં “આર્ય-સુધર્મોદય સભા”ના એકેએક મેલાવડામાં પોતે પધાર્યા હતા; એ-ટલુંજ નહીં પણ એ વખત તો એ સભાને અંગે પોતે વ્યાખ્યાનો પણ આપ્યાં હતાં. જ્યારે જ્યારે એ મહારાજ સભામાં પધારતા ત્યારે એક હજાર ઉપર શ્રોતાજનોની હાથી માધવખા-મનો વિશાળ ઓટલો ચીકાર ભરાઈ જતો અને સર્વે પૂર્ણ ઉત્કંઠાથી સાંભળતા હતા.

ઉપલી સભાનો દાખલો લઈને અત્રેની “આર્યજ્ઞાન વર્ધક” સભાના અગ્રેસરોએ પણ, એ મહારાજને નિમંત્રણ કરી એક જાહેર મેલાવડો અધિક જોષ શુદ્ધ હતાં ૨૨ મી મે ને શુક્ર-વારને દિને, સર મંગળદાસ નથુભાઈના મંગળ વ્યાગમાં કૃત્યો. એ મેલાવડામાં આ નગરીના ઘણા સંભાવિત ગૃહસ્થોથી આ-ખું દિવાનખાનું ખીચોખીચ ભરાઈ ગયું હતું. પંડિત ગદ્દ-લાલજીએ “ધર્મના લાગાલાગ વિચાર” ઉપર વ્યાખ્યાન આપ્યું હતું. શ્રુતિ, સ્મૃતિ અને ભગવદ્ ગીતાના વચનો તથા અનેક દૃષ્ટાંતોથી આ પંડિતશ્રીએ પોતાના વિચારો એવી સર-સ રીતે દર્શાવ્યા હતા કે શ્રોતાના મનપર તેની સારી છાપ પડી હોય એમ જણાતું હતું. જેમણે એ પંડિતજીનું વ્યાખ્યાન એકવાર પણ શ્રવણ કર્યું હશે તેમને તો કહેવાની જરૂર નથી

કે, એ પંડિતશ્રી ગમે તેવા ગહન શાસ્ત્રીય વિષયને એટલો તો સરળ કરીને સંભળાવે છે કે સહેજસાજ જ્ઞાનવાળાને પણ તેનો બોધ સત્વર થઇ શકે છે. પંડિતશ્રીના મજકુર ભાષણનો સમાવેશ આ ઠેકાણે કરવાને બની શકતું નથી; કેમકે તેમ કરતાં ઘણાં પાનાં રોકાય (અને ધાર્યા કરતાં સવાયું કદ તો થઇ ચુક્યું છે.) પરંતુ તેમની અદ્ભૂત શતાવધાન આદિ શક્તિની સહેજ નોંધ આ ઠેકાણે લીધા વિના રહેવાતું નથી.

પેટા પ્રકરણ.

પંડિત શ્રીગદ્ગદાદેવ આર્યધર્મના જ્ઞાતા અને પ્રાચીન સંસ્કૃત વિદ્યામાં સર્વ પ્રકારે કુશલ છે—ચારે વેદ, ન્યાય, મીમાંસા, તર્ક, સાંખ્ય, યોગ, વ્યાકરણ, સાહિત્ય. જ્યોતિષાદિ શાસ્ત્રોમાં તેઓ નિપુણ છે, એટલુંજ નહીં, પણ તેઓ શતાવધાની અને શીઘ્રકવિ છે. શતાવધાન એટલે સો બાબત ઉપર એક જ વેળાએ લક્ષ આપવું તે. શતાવધાનના ઘણા પ્રકાર છે :—

(૧) સંસ્કૃત, બ્રીજ, ગુજરાતી, મરાઠી આદિ પંડિતશ્રીને જાણીતીજ માત્ર નહીં, પણ તેમને કેવલ અજાણી એવી અંગ્રેજી, ફ્રેંચ, લાટીન, ગ્રીક, ફારસી, જર્મન ઇત્યાદિ ભાષાના, વખત હોય તે પ્રમાણે. ૫-૧૦-૧૫ કે તેથી પણ વધારે શબ્દનાં, તેટલાંજ કે તેથી વધારે જુદાં જુદાં વાક્યો, પૃચ્છકો કાગળપર લખી રાખે અને પછી પોતપોતાનાં વાક્યનો ગમે તે એક શબ્દ પંડિતશ્રીને ફરેક પૃચ્છક તરફથી કેહેવામાં આવે, એમ જોટલા ગૃહસ્થે જોટલી ભાષાની પૃચ્છા ધારી હોય તે તે ભાષાની પૃચ્છાના

શબ્દોમાંથી એકેક શબ્દ ગમે તે ક્રમમાં વારા ફરતી કહેતાં, દરેક પૃચ્છકે લીધેલા વાક્યના સર્વ શબ્દો પૂરા થાય કે તુરતજ તે તે વાક્ય તથા જ્યારે સર્વ જણાનાં સર્વ વાક્યો પૂરાં થાય ત્યારે તે બધાં વાક્યો સામટાં, જરાબર ક્રમમાં ગોઠવીને, પંડિતજી બોલી જાય છે. આ યાદ રાખવામાં વળી બીજો એવો ચમત્કાર હોય છે કે, તે દરેક વાક્યનો દરેક શબ્દ કદ વખતે અને કેવા ક્રમભંગથી કહેવામાં આવેલો તે સુદ્ધાં એઓ તાબડતોબ કહી શકે છે. જે તે શબ્દના કહેનારા ગૃહસ્થને પણ અચિત્ જરાબર યાદ રહે છે.

(૨) ઉપરનો પ્રયોગ ચાલતો હોય તેની વચમાં સમયે સમયે ઘંટડીના ૫-૧૦-૧૫ કે ગમે તેટલા ટકોરા કરવામાં આવે તો તેની પણ કુલ ખરેખરી સંખ્યા તથા અમુક વખતે આટલા ટકોરા થયા હતા તે પંડિતજી કહી આપે છે.

(૩) વળી શતાવધાનના ચાલતા પ્રસંગમાં શીઘ્રકવિતાના પ્રયોગો પણ પંડિતશ્રી ફરે છે. ગમે તે બાબત કે વસ્તુનું વર્ણન કોઈ ગૃહસ્થ પુછે તેને તેજ સમયે કવિતામાં કહી સંભળાવવું તેનું નામ શીઘ્રકવિતા. આ પંડિતજીની શીઘ્રકવિતામાં વળી વધારે ચમત્કાર એ જોવામાં આવે છે કે, તે કવિતા જે છંદ (વૃત્ત)માં કરવાની કહી હોય તેમાંજ તેઓ તત્કાળ કરી આપેછે. એટલુંજ નહીં પણ, તેમાં જે રસ, અલંકાર વા નાયક નાયિકા વર્ણન માગીએ તે પણ લાવી આપે છે. વળી સમસ્યાપૂર્તિ, આઘાક્ષરી, અંતરલાપિકા, ગતાનુગતિકા, શ્લેષાર્થી, ચમક-પ્રાસાનુપ્રાસ ઇત્યાદિ નીચે જણાવેલા કાવ્યના ચમત્કારો, તેવી તુરતાતુરત બનાવી આપેલી કવિતામાં આણી આપેછે.

બે પ્રકારની સમસ્યાપૂર્તિ- (૧) ત્રિચરણ સમસ્યા અને (૨) એકચરણ સમસ્યા. ગમે તે એક છંદના અનુસંધાનરહિત ત્રણ ચરણો કહ્યાં હોય, તેમાં એક ચરણ નવું ઉમેરીને આખો શ્લોક એવી રીતે પૂરો કરી આપવો કે તેમાં માગેલી બાબતનું વર્ણન આવી જાય, તેનું નામ ત્રિચરણસમસ્યા ; તેમજ ગમે તે શ્લોકનું એક ચરણ આપવામાં આવ્યું હોય, તેમાં બીજા ત્રણ ચરણ ઉમેરીને પૃચ્છકનું ઈચ્છિત વર્ણન કવિતામાં જે આણી આપવું તેનું નામ એકચરણ સમસ્યા.

આધાક્ષરી એટલે જે કવિતાનાં સઘળાં ચરણના આરંભનો એકેક અક્ષર વાંચતાં, તેમાંથી પૃચ્છકે માગેલું વાક્ય અથવા કોઈપણ મનુષ્યનું આખું નામ વંચાય તે.

અંતરલાપિકા એટલે બનાવેલા જે શ્લોકની અંદરથી માગેલું વાક્ય વાંચી શકાય અથવા વર્ણવેલી શંકાનો ઉત્તર જેમાંથી નિકળી શકે તેવી કવિતા.

ગતાનુગતિકા એટલે એકજ શ્લોક ઉંઘો અને ચત્તો બે રીતે વાંચી શકાય અને જેમાંથી એક વા માગેલા જુદાજુદા અર્થો નિકળે તે.

શ્લેષાર્થી એટલે શ્લોક એકજ પાત્રુ તેમાં બે અર્થ સમાયલા હોય અથવા બે આપેલી જુદી જુદી વસ્તુનું વર્ણન તેમાં આણવામાં આવ્યું હોય તેવી દ્વિઅર્થી કવિતા.

યમકપ્રાસાનુપ્રાસ એટલે તેના તેજ અક્ષરો અથવા શબ્દો એકજ કવિતામાં વારંવાર અર્થયમત્કૃતિ સાથે વાપરવા તે.

એ સિવાય, ઘટિકાશત એટલે એક ઘડી (૨૪ મીનીટ) માં ૧૦૦ નવા શ્લોકો કરી આપવા તે. પંડિતશ્રીની આ શક્તિ-

તો ખરેખર કોઈને પણ વિસ્મય પમાડ્યા વિના રહેજ નહીં તેવી છે. આ રીતે થતી કવિતાની ગમે તેવા ચખ્ખા રીપોર્ટ લેનારથી નોંધ પણ કદાચ જ લેવાને બની શકે છે.

(૪) વળી પંડિતશ્રી બેઉ આંખે અપંગ છતાં, જુદાં જુદાં કદની અને જુદાં જુદાં અટપટાં નામની ૫-૧૦-૧૫ કે તેથી પણ વધારે ચોપડીઓ, તેમના હાથમાં દરેક ચોપડીનું નામ દઈને આપીએ અને પછી તેમાંની ગમે તે ચોપડી આપણે માગીએ, તો તરત પંડિતશ્રી તે પૃચ્છકને હવાલે કરે છે, એટલું જ નહીં પણ, તેમને અગાઉ ન આપેલી એવી નવી ચોપડી જો તેમાં ભેળી દઈ એ, તો તે પણ તેઓ તરત પકડી આપે છે. આ પ્રયોગ જુદીજુદી કોમના સેંકડો મનુષ્યો-યુરોપીઅનો, પારસી, હિંદુ વગેરેની સમક્ષ-ક્રામજી કાવરાજી ઈન્સ્ટીટ્યુટમાં, આશો શુદ્ધિ ૬ તા. ૧૫મી અક્ટોબર ૧૮૮૫ ને દિને “આર્યજ્ઞાનવર્ધક સભા” તરફથી મુંબઈની હાઈ કોર્ટના જાણીતા લોક પ્રિય જડજ સર વિલીયમ વેડરબર્નના પ્રમુખપણા હેઠલ કરવામાં આવેલા મેલાવડામાં, કૃતેમંદ રીતે કરવામાં આવ્યો હતો.

તેમજ આ પંડિતજીની અન્યથાનયનશક્તિ પણ અદ્ભુત પ્રકારની છે. અન્યથાનયન એટલે કોઈ પણ અસંભવિત વાત કહી હોય તેને સંભવિત જેવી લાગે, એવા આકારમાં ગદ્ય કિંવા પદ્યમાં ગોઠવવી તે.

ઉપર જણાવેલા શતાવધાન તથા શીઘ્રકવિતાના પ્રયોગો મુંબઈમાં હિંદુમેળાવડાઓમાં સેંકડો વખત થઈ ચુક્યા છે. એ સિવાય, શતાવધાન તથા શીઘ્રકવિતાના સંબંધમાં, બીજું શું શું એઓ કરી શકે છે, તે આ લખનારની જાણમાં નથી.

. આવી અદ્ભૂત સ્મરણશક્તિના પુરૂષો કવચિતજ દીક્ષમાં આવેછે. આજકાલ, યુરોપ અને અમેરિકા ખંડો વિદ્ય વૃદ્ધિમાં સૌથી આગળ પડતા છે. તેમ છતાં, ત્યાં પણ આવી અસાધારણ શક્તિના પુરૂષ જવલેજ કોઈ હશે. આપણા દેશમાં અષ્ટાવધાની (સામટું આઠ કામપર લક્ષ રાખનારા) દ્રાવીડ પ્રાંત તરફ ઘણા મળી આવેછે. પણ આવા શતાવધાની, સાંપ્રત કાળમાં મળવા મુશ્કેલછે, તેમાં પણ ગદ્યૂત્પાદનની સાથે સરખાવવા જેવા તો કોઈ હોય વા ન પણ હોય. જેઓ હશે, તેઓ ગણિત, શીઘ્રકવિતા વગેરે અષ્ટાવધાનના ચમત્કારો કરી શકશે, પણ એકી વખતે એકસો ઠેકાણાપર ધ્યાન આપનાર અને તે પણ વળી સાધારણ નહીં, પણ કાવ્ય, સાહિત્ય, તત્ત્વજ્ઞાન, અઞ્જણી ભાષાઓ વગેરે ઉપર જણાવેલી જાતની પૃચ્છાઓના જવાબ દેવાની એમના જેવી શક્તિવાળા તો કદાચ કોઈકજ મળશે. બીચારા હિંદ હિતેન્દ્રુ હેનરી ફ્રાંસેટ સાહેબ તો ૨૧ વર્ષ સુધી યુનીવર્સિટીની ઉંચી કેળવણી સંપાદન કર્યા પછી અંધાપાના દુઃખમાં આવી પડેલા, કવિ મીલટને ઘડપણમાં અંધાપો ભોગવેલો, પણ ગદ્યૂત્પાદન તો બાળપણથી અંધાપાનું અસહ્ય દુઃખ ભોગવેછે ! આઠ વર્ષની વયે તો એ પંડિતનું નેત્રસુખ ગએલું !! આવો અંધાપો પ્રાપ્ત થયા પછી, વેદ, ન્યાય, મી-માંસા, તર્ક, સાંખ્ય, યોગ, વ્યાકરણ, કાવ્ય, સાહિત્ય, જ્યો-તિષ વગેરે આર્યવિદ્યામાં કુશળતા, અને સ્મૃતિ, પુરાણ વગેરે ધર્મશાસ્ત્રમાં નિપૂણતા મેળવી છે!!! આમ છતાં, તેમની આજની સ્થિતિ કેવી વિપરીતછે!!!! આવા ઉત્તમ વિદ્વાનની દૃદશા આપણાજ દેશમાં અને આપણા બેકદર ગુજરાતીઓમાંજ રહે!!!!

“આર્યસુધર્મોદય” સભા સ્થપાયા પછી એકવાર એમને માટે એક ફંડ કરી આસરે અરાઠ હજાર રૂપીઆ એકઠા કરેલા; તેમાંથી પંડિતશ્રીનું કરજ વગેરે પતાવતાં બાકી રૂપીઆ ૮-૯ હજાર સરકારી લોના લઇ તેમને માટે ટ્રસ્ટ કરેલા હાલ છે. તેના વ્યાજની વાર્ષિક રકમ ફક્ત રૂ. ૩૦૦ થી ૪૦૦ થાય. તે કરતાં લગભગ બમણો ખર્ચ તો, એમણે પોતાને ત્યાં આવતા વિદ્યાર્થીઓને, વગર ફીએ ભણાવવા માટે સંસ્કૃત પાઠશાળા સ્થાપી છે, તેનો થતો હશે. સિવાય સંપ્રદાયની રીત પ્રમાણે ઠાકોરસેવા આદિ રાખતાં, મંદિરનો ખર્ચ કનિષ્ઠ-પણે કરતાં પણ દર માસે રૂ. ૨૫૦ થી ૩૦૦ ન થાય શું? અગર જોકે બીજા મહારાજોની માફક નથી તેમને ત્યાં ગાડી કે નથી એકાદું ઘોડું, કે નથી તેવો બીજો કોઈ પણ પ્રકારનો વૈભવ, પરંતુ ગદ્દલાલજીના માતૃશ્રી લાડુબેટીજીમહારાજ, જે શ્રી મથુરેશજીની મોટી ગાદીના જુનાગઢવાળા મહારાજ શ્રી મગનલાલજીના બેટીજી થાય અને જેમનું મંદિર મુખ્યર્થમાં હાલ ગદ્દલાલજી રહે છે તે છે, તે મંદિરના નિભાવને માટે-એટલો ખર્ચ રાખ્યા વગર તો તેમને છુટકોજ નહીં. વળી પોતાની ગમે તેવી ગરીબાઇ છતાં, કોઈ વૈદિક, શાસ્ત્રી આદિ અબ્યાગત આવી ચઢે તેનો યથાશક્તિ સત્કાર કરવાની જે પોતાની ફરજ સમજે, તેમને માટે માત્ર રૂ. ૮ કે ૯ હજાર ટ્રસ્ટ કરીને રૂ. ૩૦૦ કે ૪૦૦ ની વાર્ષિક પેદાશ કરી આપી તેથી શું આ પંડિતજીનું દળદર શીટાડયું કહેવાય? આટલું કરીને તો ઉલટા આ પંડિતજીને વધારે વિપરીત

સ્થિતિમાં આણી મુક્યા છે, એમ કહેવાને હરકત નથી; કેમકે એમના વિરોધી-અત્રેના કેટલાએક લંપટ બળીયલ મહારાજો, જેઓ વૈષ્ણવો પ્રતિ ગદૂલાલજીના યથાર્થ ધર્મબોધથી પોતાની અનીતિની પેદાશમાં પહોંચી પડતો માનનારા-તેમને તો ઉપરના કારણથી હલકું બીચારા બોળા વૈષ્ણવોને સમજાવવાને સહેલ પડી ગયું છે કે, ગદૂજી સરીએ મટડાકું દેયવેકો કહા ફલ હે ? વૈષ્ણવનકો તો દ્યાનત મૃષ્ટ મરે હે. લાડો બેટીજી તો અવ હે નહી, તાસોં યહ મટજીકો અવ કહા લગે ? અપરંચ ઉનકે લિયે તો વૈષ્ણવનને બડો ફંડ કિયો હેં!!!

૪૦. આમ બનવાથી જેમ બીજાં મંદિરોમાં સામગ્રી ભેટ, આદિ વૈષ્ણવો તરફથી પહોંચે છે તેમ, શ્રીલાડુબેટીજી મહારાજવાલા બીચારા ગદૂજીના મંદિરમાં, લાડુ બેટીજી વિદ્યમાન છતાં જેવીરીતે પહોંચતું, તે ઘણું ઓછું થઈ ગયું છે. હા, વૈષ્ણવોમાં જેઓ ખરેખરા સમજી છે, તેઓ તો એમનો શક્તિ અનુસાર સત્કાર કરવાને હજી પણ ચુકતા નથી, કેમકે સંપ્રદાયને વિષે આ પ્રપંચી નગરીમાં ધર્મ સેવા આદિનીતિથી જોતાં પણ પંડિત ગદૂલાલજી કરતાં વધારે પાત્ર બીજા કોણ છે ? પણ આવો વિવેક વિચાર કરનારા તે કેટલા ?

આ “ આર્યસુધર્મોદય ” સભામાં સેંકડો ધનવાન અને થોડાએક વિદ્વાન વૈષ્ણવ સભાસદો છે. તેમ છતાં, પંડિતશ્રીજીની હાલની હાલત જોતાં મારાથી કહ્યાવગર રહેવાતું નથી કે આવી અદ્ભૂત શક્તિ છતાં એમના જેવા દુર્ભાગી કોઈકજ હશે. અગર સ્વામી દ્યાનંદ જેવા સંયોગો ટિકકોકાણે આર્ય સમાજોની

સ્થાપના-વિદ્વાનોનો સંબંધ ઇંગ્લેન્ડ પંડિત ગદ્દૂલાલજીને મળ્યા હોત
અરે હજુ પણ મળે તો-એમની આવી અવસ્થા રહી હોત-
અરે હજુ રહે ખરી કે ?

ત્યારે આ પંડિતરત્ન અદ્યાપિ અંધારામાં અથડાયાં કરે
છે એ મોટા ખેદની વાત નથી શું ?

“ આર્યસુધર્મોદય ” સભાને અંગે આજ સુધીમાં એ
પંડિતજીના ધર્મ આદિ વિષયો ઉપર કંઈ સેંકડો-ધણું અમુદ્ય
વ્યાખ્યાનો થઈ ગયાં હશે, પણ તેનું નામ કે નિશાન રાખવાને, તે
સભાને અદ્યાપિ સુજ્યું છે? થોડા માસ થયાં એ પંડિતશ્રીના સમા-
ગમમાં આવવાથી આ લખનારના મન ઉપર જે છાપ પડી
તેનું વર્ણન કરી શકાય તેવું નથી. બારેક મહિના થયા પંડિતશ્રીના
જાહેરમાં તથા ખાનગી ગૃહસ્થોને ત્યાં થએલાં વ્યાખ્યાનો, જુદાં
જુદાં છાપાં ચોપાનિયાંમાં આવતાં થયાં છે અને તેની વાંચ
નારાઓના મન ઉપર અસર ઠીક થઈ માલમ પડે છે. આ
પુસ્તકના કામમાંથી પરવારતાં, કદરદાન ગુજરાતીઓના
અપેક્ષા દીઠામાં આવશે તો, ગદ્દૂલાલજીના મજકુર વ્યાખ્યાનોનો
સારસંગ્રહ બહાર પાડવાને બનશે. પણ ‘ આઠી રાત તેની શી
વાત ? ’ ઇશ્વરેચ્છા પ્રબળ છે. આવેશમાં વળી આટલું આડા
જવાબું, પરન્તુ તેનું કારણ ઉઘાડું છે: આ પંડિતશ્રીના વૃત્તાંતની
નોંધ કોઈ પુસ્તકમાં અદ્યાપિ સુધી નહીં આવેલી હોવાથી આ
સ્થળે તેની ટુંક નોંધનું ઉપ-પ્રકરણ દાખલ કર્યા વગર રહેવાયું નહીં.
માટે વાંચનારની ક્ષમા આહી પ્રકૃત વિષયપર આવીએ.

“ધર્મના સાગાસાગ વિચાર” વિષેનું ભાષણ પુરૂં થયા-
બાદ, જુદી જુદી ૧૩ ભાષાઓના વાક્યોના વ્યતિક્રમથી કહેલા
છુટા છુટા શબ્દો તથા ઘંટડીના ટકોરા આદિ શતાવધાનના ચમ-
ત્કારિક પ્રયોગો; તેમજ ગતાનુગતિકા, એકચરણ અને
ત્રિચરણ સમસ્યાપૂર્તિની માગેલા છંદ, રસ અને અલંકારમાં
સંસ્કૃત શીઘ્રકવિતા વગેરે પંડિતશ્રી તરફથી તે સભામાં કરવામાં
આવ્યું હતું. જે જોઈ સભામાં હાજર આબાળવૃદ્ધ સર્વ-શ્રીમદ્
દેવકીનંદનાચાર્યજી સુદ્ધાં-છક થઈ ગયા હતા અને એક બીજા
સાથે પંડિતજીની અલૌકિક શક્તિની પ્રસંશા કરતા હતા.
તેનો સવિસ્તર હેવાલ, લંબાણ થવાથી આ ઠેકાણે દાખલ કર-
વાને બનતું નથી, તેને માટે અમે ઘણા દલગીર છીએ. પરંતુ
સૌથી છેલ્લે એક ગૃહસ્થે “અંબાડી ઉંટ સીંગડે જન જુઓ રાજે
રવી રાતમાં” એ અસંભવિત-શાદૂલવિકીડિત છંદનું એક ગુ-
જરાતી-ચરણ આપી બીજાં ત્રણ નવાં ચરણો બનાવી તેની
પૂર્તિ કરવા તથા તેમાં સભાનું વર્ણન આણવાને જણાવ્યું હતું. તે
સમસ્યા પંડિતજીએ તત્કાળ આશ્ચર્યકારક રીતે પુરી કરી આપેલી જે
અત્રે ટાંકી લઈ આ વિષયાંતર બાબતને સમાપ્ત કરીએ છીએ :-

શાદૂલવિકીડિત.

નીચા જે યવનો ભણી ગુણ ગણી, તત્વો લહે વેદના,
તેથી ચિત્ત ચળે ચમત્કૃતિ ચઢે, મારે ઘણી વેદના;
આચાર્યો બહુ ધર્મ કાર્ય કરવા, આવ્યા અહીં પાંતમાં,
“અંબાડી ઉંટ સીંગડે જન જુઓ, રાજે રવી રાતમાં.

૧ શ્રુતિના. ૨ દુઃખ. ૩ વિદ્વાનોની પંક્તિમાં. ૪ ઉ-
પર તે વળી શીંગડાં હોય અને તે ઉપર તે વળી હાથીઉપર હોય
છે તેવી અંબાડી સંભવે ?

એ પછી ગોસ્વામિ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીને બ્રહ્મસમ-
ર્પણ, ગુરુધર્મ વગેરે સંપ્રદાય સંબંધી બાબતોપર કેટલાક ભા-
ટીઆ ગૃહસ્થોએ પ્રશ્નો પૂછ્યા હતા, જેના ઉત્તર મહારાજશ્રીએ
ઘણી સ્વતંત્રતાથી દષ્ટ પ્રશ્નકાર તથા શ્રોતાઓના મનનું સમા-
ધાન કર્યું હતું. એ મેલાવડાને ત્રીજે દિવસે એટલે અધિક જ્યેષ્ઠ
શુદ્ધિ ૧૧ તા. ૨૪ મી મે ને રવિવારને દિને “ આર્યસુધર્મોદય ”
સભામાં શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીએ “ વૈદિક ધર્મની આવ-
શ્યકતા ” વિષે એક સુરસ વ્યાખ્યાન આસરે ૧૫૦૦ માણસોની હઠ
વચ્ચે આપ્યું હતું. મહારાજશ્રીના એ ભાષણની મતલબ અત્રે
આપી, આ પ્રકરણ સમાપ્ત કરીએ છીએ.

શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજી મહારાજનું “ વૈદિકધર્મની આવશ્યકતા ” વિષે વ્યાખ્યાન.

“ ચિન્તાસંતાનહંતારો યત્પાદામ્બુજરેણવઃ ।
સ્વીયા નાન્તાન્નિજાચાર્યાન્ પ્રણમામિ મુહુર્મુહુઃ ॥૧॥
યદનુગ્રહતો જન્તુઃ સર્વદુઃખાતિગોભવેત્ ।
તમહં સર્વદા વંદે શ્રીમદ્વલ્લભનંદનમ્ ॥ ૨ ॥ * ”

* સદરહુ બે શ્લોકથી મંગલાચરણ કરીને ભાષણ શીર
કર્યું હતું. એનો ભાવાર્થ આપ્રમાણે છે : જેના ચરણ કમળની
રેણુ ભક્ત જનની વિસ્તાર પામેલી ચિંતાને હરેછે, તે શ્રીમદ્-
વલ્લભાચાર્યજીને હું વારંવાર પ્રણામ કરુંછું. જેના અનુગ્રહથી
પ્રાણી સર્વ દુઃખથી પાર પડે તેવા શ્રીમદ્વલ્લભનંદન(શ્રીવિ-
ઠ્ઠનાથજી-ગોસાંઈજી) ને હું સર્વદા વંદન કરુંછું.

“ વર્ણાશ્રમ ધર્મનો ઉપદેશ કરવાનો ચાલ આપણા વૈષ્ણવ સંપ્રદાયમાં દેખવામાં આવતો નથી. તેનું કારણ એ કે અસલ આ સંપ્રદાયના શિષ્યોમાંનો ઘણો ભાગ પોતપોતાના વર્ણાશ્રમ ધર્મ પ્રમાણે ચાલતો હતો. માટે એ બાબતનો ઉપદેશ કરવાની જરૂર નહોતી. હાલ કેટલાક લોકો વર્ણાશ્રમ ધર્મથી બ્રટ થયા છે. માટે એ બાબતનો ઉપદેશ કરવાની આ કાળમાં ઘણી જરૂર છે. કેમકે તેમ થએથી વેદ શું? વૈદિક ધર્મ શું? તે લોકોના સમજવામાં આવે. વેદ ધર્મની આવશ્યકતા સમજીને, ગર્ભાધાનાદિ ૧૬ સંસ્કારો બરાબર કરવા જોઈએ, જેથી વૈદિક શાસ્ત્રમાં તથા ધર્મ શાસ્ત્રમાં કહેલા કાયદાઓ બરાબર મળી શકે. તે કાયદાઓ એ કે, ૧૮ વર્ષ પહેલાં પુરુષનું વીર્ય પડવાથી તે નિસ્તેજ, નબળો અને પ્રતાપ (પરાક્રમ-કીર્તિ) વિનાનો થઈ જાય. તેમજ સ્ત્રીને પણ શોભનમુહૂર્ત (રજોદર્શન) થયાં પહેલાં, તેની સાથે લૌકિક વહેવાર થાય, તો તે સ્ત્રીની પણ શરીર શક્તિ ક્ષીણ થાય છે. અને ગર્ભ પણ નબળો ઉત્પન્ન થાય છે. શાસ્ત્ર પ્રમાણે, બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી શરીર સારું રહે, પ્રજ્ઞ સબલ થાય, ઇત્યાદિ વૈદિકશાસ્ત્રના કાયદાઓ મળે છે, તેમ વળી ધર્મશાસ્ત્રના નિયમો પણ પળાય છે. પ્રથમ તો તેણે કરીને બાલકોને સારો વિદ્યાબ્યાસ કરવાને અવકાશ મળે છે. નાની વયમાં છોકરાનો વિવાહ કરી પાડીએ તો તેને ઘર કામકાજમાં જોડાવું પડે, ત્યારે તે આગળ બહુ કેમ શકે? વિદ્યાની સાથે બીજાં ઘણા પ્રકારનાં, તન, મન તથા ધનનાં લુકસાનો થાય છે, એટલું જ નહીં પણ, મનુષ્યની સંસારી રિચિતિ તેથી કેવલ બગડી જઈને તે ધર્મને યથાર્થ સિદ્ધ કરી શકતો નથી. માટે વેદ પ્રમાણે બ્રહ્મચર્ય આદિ આશ્રમો જરૂર પાળવા જોઈએ.

એ. શ્રીમદ્ભાગવતના છઠા સ્કંધમાં વિષ્ણુદ્વતો પ્રતિ યમદ્વતો
એ કહેલું છે કે,

વેદપ્રણિહિતો ધર્મોહ્યધર્મસ્તાદ્વિપર્યયઃ ।

વેદો નારાયણઃ સાક્ષાત્ સ્વયંભૂરિતિશુશ્રુમ ॥

જે વેદમાં બતાવ્યું હોય તે ધર્મ અને જે વેદથી વિપરીત
હોય તે અધર્મ. વેદ સાક્ષાત્ નારાયણ છે. (તે) પોતાની મેળે
પ્રગટ થએલો છે.

બ્રહ્મચર્યાશ્રમવાળાએ વેદમાં કહ્યા પ્રમાણે બ્રહ્મચર્ય પાળી
ગુરુને ઘેર રહી વિદ્યાભ્યાસ અવશ્ય કરવો જોઈએ. તે પુરો થએ
ગુરુદક્ષણા દઈ ઘેર આવવું. અને ત્યારપછી ગૃહસ્થાશ્રમ પણ
જરૂર કરવો જોઈએ.

ગૃહસ્થાશ્રમ એ બધા આશ્રમોનું મૂળ છે. બ્રહ્મચારી
અને સંન્યાસીનો મૂળ આધાર પણ ગૃહસ્થાશ્રમીઓ ઉપરજ છે.
ગૃહસ્થોને ઘેરથી આણેલી ભિક્ષાથી તેઓ પોતાનું પેટ ભરે છે.
માટે ગૃહસ્થાશ્રમ સર્વ કોઈએ કરવો જોઈએ. પણ તે કુતરા બ-
લાડાની માફક કેવલ વિષય ભોગ માટે નહીં. ગૃહસ્થ થઈ
અગ્નિહોત્ર વગેરે વૈદિક કર્મો અવશ્ય કરવાં જોઈએ. જ્યારે
ઈંદ્રિઓ વિષયભોગથી ધરાય ત્યારે ભલે વાનપ્રસ્થાશ્રમ લેવો.

વાનપ્રસ્થાશ્રમના બે પ્રકાર છે. એક તો સ્ત્રીને સાથે
તેડીને વનમાં જવું અને બીજો સ્ત્રી ઘેર પુત્રને સોંપીને એકલા-
જ વનવાસ કરવો. આ બંને પ્રકાર શાસ્ત્રમાં કહેલા છે. સ્ત્રી
સાથે હોય તોપણ વાનપ્રસ્થાશ્રમમાં સ્ત્રી સાથે એકાંતનો
લૌકિક વહેવાર રાખવાનો નિષેધ છે, કારણકે, એ દંપતિ.
(બેઉજણ) મન તથા ઈંદ્રિઓનો નિયંત્ર કરનારા હોવાં જોઈએ.

એ દંપતિએ વનમાં એક ખીજની વચ્ચે માત્ર એક લાકડીનો આંતરો રાખીને ઝાડની છાલપર સુતું જોઈએ ; એટલુંજ નહીં પણ, બંનેમાંથી એકેના મનમાં કામનો લગાર પણ સંકલ્પ ઉઠવો ન જોઈએ. મનોવિકારથી પણ એ આશ્રમના ધર્મનો ભંગ થાય છે. આ બાબત પ્રસંગે જણાવવી પડી; બાકી આ કાળમાં તેનો ઉપયોગ નથી. હમણા કળિયુગમાં વાન-પ્રસ્થાશ્રમ ગ્રહણ કરવાને શાસ્ત્રમાં મના કરેલી છે.

ચોથો સંન્યાસાશ્રમ છે. સ્ત્રીપુરૂષ નજીક નજીકમાં એક પથારીએ સુએ તોપણ ઈંદ્રિઓને કોઈપણ જાતનો વિકાર ન થાય એવો પક્ષો વિરાગ થાય ત્યારેજ સંન્યાસ લેવાનું કહ્યું છે. હમણા ધણા ખરા (જોગટાઓ) માંથુ મુંડાવી જનોઈ બાળી હાથમાં એક દંડ તથા કમંડળ લઈને સંન્યાસી બની જાય છે. પણ વૈરાગ્ય વિના સંન્યાસી બનવું એ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ છે. સંન્યાસના પણ કુટીચક્ર આદિ ચાર ભેદો છે. તે ભેદો શાસ્ત્ર પ્રમાણે પોતાનો અધિકાર તપાસીને સ્વીકારવા પડે છે. એકજ ગામમાં ધણા દિવસ પડી રહેવું એ સંન્યાસીનો ધર્મ નથી. સંન્યાસી પછી એક પરમહંસ દશા છે. એ જુદાજ પ્રકારની છે. એનું વર્ણન અત્રે કરવાની જરૂર નથી.

જેમ ચાર આશ્રમ છે, તેમ વર્ણ (જાતિ) પણ ચાર છે. “એ વર્ણો પાછળથી એક ખીજની મતલબથી બ્રાહ્મણોએ ઉભી કરી છે અને પ્રથમ (સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિના સમયમાં) એકજ વર્ણ હતી” એવું કેટલાક આધુનિક નવા વિચારવાળાઓનું માનવું છે. પરંતુ, એ વાત ખરી નથી. ચારે વર્ણો અનાદિ કાળથી છે. શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન પોતે ગીતાજીમાં જણાવે છે કે,

ચાતુર્વર્ણ્ય મયા સૃષ્ટં ગુણકર્મવિભાગશઃ

(અ. ૪ શ્લોક ૧૩).

“ ગુણકર્મવિભાગે કરીને ચારે વર્ણો મેંજ સર્જેલી છે.”

અને ૧૮ માં અધ્યાયમાં વધારે સ્પષ્ટ રીતે આમ કહ્યું છે:—

બ્રાહ્મણક્ષત્રિયવિશાં શૂદ્રાણાં ચ પરંતપ ॥

કર્માણિ પ્રવિભક્તાનિ સ્વભાવપ્રભવૈર્ગુણૈઃ ॥૪૧॥

શમો દમસ્તપઃ શૌચં ક્ષાંતિરાર્જવમેવ ચ ॥

જ્ઞાનં વિજ્ઞાનમાસ્તિક્યં બ્રહ્મકર્મ સ્વભાવજમ્ ॥૪૨॥

શૌર્યં તેજો ધૃતિર્દાક્ષ્યં યુદ્ધે ચાપ્યપલાયનમ્ ॥

દાનમીશ્વરભાવશ્ચ ક્ષાત્રં કર્મ સ્વભાજમ્ ॥૪૩॥

કૃષિગોરક્ષવાણિજ્યં વૈશ્યકર્મ સ્વભાવજમ્ ॥

પરિચર્યાત્મકં કર્મ શૂદ્રસ્યાપિ સ્વભાવજમ્ ॥૪૪॥

સ્વે સ્વે કર્મણ્યભિરતઃ સંસિદ્ધિં લભતે નરઃ ॥૪૫॥

હે પરંતપ ! સ્વભાવથીજ ઉત્પન્ન થએલા ગુણોએ બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રી, વૈશ્ય અને શૂદ્રના કર્મો જુદાં જુદાં છે. ૪૧.

શમ, દમ, તપ, શૌચ, શાંતિ, આર્જવ, જ્ઞાન-જ્ઞાણત્વ, વિજ્ઞાન-અનુભવ અને આસ્તિક્ય—એ બ્રાહ્મણનાં સ્વાભાવિક કર્મ છે. ૪૨.

શૌર્ય, તેજ-પ્રતાપ, ધૈર્ય, ચાતુર્ય, યુદ્ધમાં અપલાયન (પાછા પગલાં ન ભરવાં તે), દાન અને ઇશ્વરભાવ એ ક્ષત્રી-ઓના સ્વાભાવિક કર્મ છે. ૪૩.

ખેતી, ઠાકોરોનું પાલણુ અને વેપાર ધંધો કરવો એ વૈશ્યના સ્વાભાવિક કર્મ છે. અને (એ ત્રણે વર્ણની) સેવા કરવી એ શૂદ્રનું સ્વાભાવિક કર્મ છે. ૪૪.

એ પોત પોતાના કર્મમાં એકનિષ્ઠાથી આસક્ત રહેનાર નર સારી રીતે સિદ્ધિને (જ્ઞાનીની દશાને) પામે છે. ૪૫.

એ રીતે વર્ણાશ્રમ ધર્મની કેટલીક હકીકત ટૂંકમાં કહી. એમ ચારે વર્ણ પોત પોતાના ધર્મે શાસ્ત્રપ્રમાણે ખરાબર પાળવા જોઈએ. એ વર્ણાશ્રમ ધર્મે વેદ અને સ્મૃતિઆદિમાં વિસ્તારથી નિરૂપણ કરેલા છે. સ્કંદપુરાણમાં એક ઠેકાણે ભગવાને કહ્યું છે કે વેદ અને સ્મૃતિ એ બે મારી આજ્ઞા છે. જે કોઈ એ પ્રમાણે ન ચાલે તે મારી આજ્ઞાનું છેદન કરનાર અને મારો દેખી બને છે. તે મારો ભક્ત હોય તોપણ તેને (ખરો) વૈષ્ણુવ ન જાણવો. શ્રીમદ્ વલ્લભાચાર્યજીએ પણ પોતાના બનાવેલા “નિબંધ” નામના ગ્રંથમાં કહેલું છે કે:—

ધર્મમાર્ગ પરિત્યજ્ય છલેનાધર્મવર્તિનઃ ।

પતંતિ નરકે ઘોરે પાષંડમતવર્તનાત્ ॥

ધર્મમાર્ગ છોડી છળે કરીને અધર્મમાં વર્તનાર લોકો પાષંડ મતમાં વર્તવાથી ઘોર નરકમાં પડે છે.

પાષંડ (પાષંડ) શબ્દના અર્થ બે છે. (૧) પા એટલે પાપ અને ષંડ એટલે સમૂહ. પાપનો સમૂહ તે પાષંડ.

(૨) પાશબ્દેન ત્રયો વેદા જગતઃ પાલનાત્ મતાઃ જગત-નું પાલન કરવા ઉપરથી “પા”શબ્દે કરીને ત્રણ વેદ તેનું “ષંડ” એટલે ખંડન કરનાર એવો જે મત તે પાષંડમત. છળ એટલે મનમાં કંઈ અને બહારથી આચરણ બીજું તે, જેમકે,

અંતઃ શાક્તા બહિઃ શૈવાઃ ।

સમામધ્યે તુ વૈષ્ણવાઃ ॥

મનમાં શાક્ત (શક્તિ એટલે દેવીના ઉપાસક), બહારથી (ભરમ રૂદ્રાક્ષ ધારણ કરીને) શૈવ અને સભામાં (તુળ-સીનીમાળા અને ઉર્ધ્વપુંડ્ર તિલક કરીને) વૈષ્ણુવ બને, તેનું નામ

છળ. જેમ “ પોથીમાંના રીંગણાં ” ની કહેવત છે તેમ, માટે
છળ ધર્મ ન કરવો.

ગુરુ પણ પોતે સદાચરણ કરી બીજાને ઉપદેશ કરે ત્યારેજ
શિષ્યોના મનપર તે ઉપદેશ બરાબર ઠસે (અસર કરે). બરા-
બર આચરણ ન કરે એવા ગુરુનું કહ્યું કોઈ માનતા નથી. છળ
કરનાર ગુરુ માટે એક ઇતિહાસ શ્રીમદ્ વલ્લાભચાર્યજીના ચરિ-
ત્રમાં છે કે પોતે દક્ષિણયાત્રા કરવા પધાર્યા હતા ત્યાં કોઈ એક-
ઠેકાણે રસ્તામાં એક અજગર પડેલો હતો, જેને હજારો કીડા
વળગેલા હતા. તેને જોઈ શિષ્યોએ આચાર્યજીને પુછ્યું કે
આણે શાં પાપ કર્યા છે કે તેનું આવું દારણ ફળ ભોગવે છે? ત્યારે
તેમણે કહ્યું કે આ અજગર પૂર્વજન્મમાં એક બ્રાહ્મણ-ગુરુ હતો.
તેણે અનેક ચેલા કર્યા પણ પોતામાં સામર્થ્ય ન હોવાથી તેમનો
ઉદ્ધાર કરી શક્યો નહીં. તે ગુરુ આ અજગર છે અને તેના
શિષ્યો આ કીડા થયા છે. માટે

લોભી ગુરુ લાલચુ ચેલા,
દોનું નરકમેં ઠેલમઠેલા.

જેવું પરિણામ બને છે. લોકોએ વેદ ધર્મ અવશ્ય પાળવો જોઈએ
અને ગુરુઓએ તે પળાવવો જોઈએ. ભગવદ્ભક્તિ કરવી તે પણ
વર્ણાશ્રમધર્મયુક્ત કરવી જોઈએ. વૈદિક ધર્મનો આગ્રહ આ સંપ્ર-
દાયમાં અસલથી છે. હમારી જ્ઞાતી (મહારાજા) માં હાલ
૧૬ સંસ્કારો થાય છે. તેમ ત્રણ સંધ્યા પણ નિત્ય ચાલે છે.
શ્રીમદાચાર્યજી પંડે અગ્નિહોત્રી અને સોમયાજી હતા. અને
તેમની ચાર પાંચ પેઢી સુધી અગ્નિહોત્ર અને સોમયજ્ઞ
વગેરે મોટા મોટા યજ્ઞ કરનારા હતા. એટલામાટે કેટલાક તો
આજ સુધી દીક્ષિતજી* ના નામથી ઓળખાય છે. જે વૈદિક

* યજ્ઞોક્તી દીક્ષા લેનાર તેને દીક્ષિત કરીને કહે છે.

ધર્મ આવશ્યક ન હોય તો આમ કેમ બને ? શ્રીગુંસાઈજી જળપુર પાસે ઘડા ગામમાં ગયા ત્યારે તેમની સાથે કેટલાક નાતિલા તૈલંગો અગ્નિહોત્રી હતા. તેમને ત્યાંની દુર્ગાવતી રાણીએ ભેટ કરેલાં ૧૦૮ ગામ પોતે ન રાખતાં વાંટી આપ્યાં હતા. કારણ, અમારામાં દાન ન લેવાનો રીવાજ અસલથી ચાલ્યો આવે છે. એ દુર્ગાવતી રાણીના આગ્રહથી ૨૨ મહિના શ્રી ગુંસાઈજી ત્યાં બીરાજ્યા હતા અને ત્યાં એક વિષ્ણુયાગ કર્યો હતો. તેમજ ચારે વર્ણના શિષ્યો પણ પોતપોતાના વર્ણાશ્રમ ધર્મ પાળતા હતા. તેનો નમુનો હાલ કાશી વગેરે સ્થળોના ક્ષત્રી વૈશ્યોમાં દેખાય છે.

ભક્તિરૂપ ઉત્તમ સ્થાનમાં પહોંચવાને વર્ણાશ્રમ ધર્મરૂપી સીડી છે. તે સીડીપર ક્રમેક્રમે સદ્ધર્મ અને સત્સંગ વૃત્તિથી ચઢી શકાય છે. એકદમ ઠેકઠો મારીને કોઈ જવા ઇચ્છે તો તેના હાથ પગ ભાગી પડે. યજ્ઞ વગેરે વૈદિક ધર્મો ભક્તિનાં મુખ્ય સાધન છે. આ વાત “સર્વોત્તમ સ્તોત્ર”માં પણ શ્રી ગુંસાઈજીએ સૂચવેલી છે. વળી આચાર્યજીનું નામ કર્મમાર્ગપ્રવર્તક એવું છે. જો આ સંપ્રદાયમાં કર્મની આવશ્યકતા ન હોત તો આ નામજ ન પડત. વળી યજ્ઞમોક્તા યજ્ઞકર્તા રાસલી-લૈક તાત્પર્યઃ એટલે યજ્ઞ ભોગવવાવાળા, યજ્ઞ કરવાવાળા અને રાસ લીલાનું તાત્પર્ય જાણવાવાળા, આવા પણ આચાર્યોના નામ છે. માટે લોકો (વૈષ્ણવો) એ અંતઃકરણપૂર્વક ભક્તિમાં નિષ્ઠા રાખવી. અને ભક્તિનું સાધન સમજી વર્ણાશ્રમ વગેરે વૈદિક ધર્મનું આચરણ અવશ્ય કરવું. વૈદિક ધર્મની આવશ્યકતા નિબંધ, સર્વાર્થનિર્ણય વગેરે ગ્રંથોમાં શ્રીમદાચાર્યજીએ ઘણા લખાણથી જણાવી છે. તે આજા પાળી વર્ણાશ્રમધર્મ સૌ જણે પાળવો એવી મારી ભલામણ છે.”

પ્રકરણ ૩.

—૦—

ગયા પ્રકરણને અંતે આપેલા વ્યાખ્યાનની તોંધ મુંબઈના રોજીંદા વર્તમાનપત્રોમાં આવી અને મુંબઈના વૈષ્ણવ વર્ગમાં તેથી મોટો ખળભળાટ થઈ રહ્યો; એ મહારાજના વિચાર કેવા છે, તેનું સહેજ સ્વરૂપ લોકોના સમજ્યામાં આવ્યું. ઠેકઠેકાણે તેમની પધરામણીઓ થવા લાગી. દરરોજ પાંચ પચીસ વૈષ્ણવો એમની કને બ્રહ્મસમર્પણ તથા જનોઈ લેવા લાગ્યા. કેટલાક ભાવકાઓ માત્ર તેમની નિંદા કરવા લાગ્યા. અધિક જ્યેષ્ઠ (પુરૂષોત્તમ) માસમાં ૨૧૦ રૂઢનાથજી તારાચંદ નામના ગૃહસ્થે ગુલાસવાડીમાં શ્રી-મદ્ ભાગવતની ૧૦૮ સપ્તાહ બેસાડી હતી, ત્યાં પણ મહારાજશ્રી નિત્ય સાંજરે પધારતા હતા. મુખ્યત્વેકરીને આ માસમાં તેઓએ પોતાનો મુકામ વાલકેશ્વર રાખેલો હતો; માટે તે સમયમાં વધારે જાણવાજોગ બનાવો બન્યા નથી. પુરૂષોત્તમ માસમાં તેમણે એક પ્રકારનું અનુષ્ઠાન રાખ્યું હતું એમ પણ કહેવાય છે.

બીજા જ્યેષ્ઠ શુદ્ધિ ૨ વાર રવેઉ તા. ૧૪ મી જુનને દિને “આર્ય મુધર્મોદય” સભામાં “જગતની બ્રહ્મરૂપતા” વિષે પંડિતશ્રી ગદૂલાલજીના વ્યાખ્યાન પ્રસંગે મહારાજશ્રી પધાર્યા હતા. ગદૂલાલજીનું વ્યાખ્યાન પૂરું થયા પછી, એ સભાને અંગે ફરીથી એકવાર બાષણ આપવાને મહારાજશ્રીને વિનંતિ કરવામાં આવી, અને શુદ્ધિ ૬ ગરેઉ તા. ૧૮ મી જુનને દિવસે તેમણે “સંસ્કારાદિ ધર્મો” વિષે વ્યાખ્યાન આપવાને ઠણ્ણલ કર્યું હતું. પરંતુ બનાવ એવો બન્યો કે, તે દિવસે તેમનું શ્રીઅંગ (શરીર)

બરાબર ન રહ્યું; તેમ છતાં, તેમણે સભામાં પધારી એ વિષયપર એક ટૂંક ભાષણ આપ્યું હતું. જે પછી પંડિતશ્રી ગદૃલાલજીએ તે ઉપર યથાર્થ વિવેચન કર્યું હતું. એ વિવેચન તથા ગોસ્વામિ શ્રીમદ્દેવકીનંદનાચાર્યજીના “સંસ્કારાદિ ધર્મ” વિષેના ભાષણરૂપી આભૂષણથી આ પ્રકરણને શણગારીએ છીએ, અને તેમાં સૂચવેલી બાબતોપર સંપૂર્ણ લક્ષ આપવાને વાંચનારને વિનવીએ છીએ.

ગોસ્વામિ શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીનું ભાષણ.

સંસ્કારાદિ ધર્મ.

“જીવમાત્ર સુખની ઇચ્છા રાખેછે. દુઃખમાં અપ્રીતિ અને સુખમાં પ્રીતિ એ પ્રાણી માત્રની સ્વાભાવિક વૃત્તિ છે. એક વખતે વ્યાસજી હિમાલય પર્વતપર બેઠા હતા, તેવામાં તેમને પૃથ્વી પરિક્રમા કરવાની ઇચ્છા થઇ. ફરતાં ફરતાં તેઓ કાશી-ક્ષેત્રમાં પધાર્યા. ત્યાં લોકોએ કહ્યું આપ બલે પધાર્યા ! હવે અમને વાંછિત સુખ પ્રાપ્ત થશે. તેના ઉત્તરમાં વ્યાસજીએ કહ્યું

उद्धर्द्वाहु विरोम्येष नहि कश्चिच्छृणोति मे ।

धर्मादर्थश्च कामश्च स किमर्थं न सेव्यते ॥

હું ઊંચા હાથ કરી કરીને પોકારું છું, પણ મારું સાંભળે છે કોણ ? ધર્મથીજ અર્થ અને કામ સિદ્ધ થાયછે. ત્યારે લોકો ધર્મનું સેવન સામાટે કરતા નથી ?

ધર્મ વડેજ સર્વ પ્રકારનું સુખ સંપાદન કરાય છે. ત્યારે ધર્મ તે શું ? તેને કેમ ઓળખવો ? પૂર્વભીમાંસામાં ધર્મનું લક્ષણ આ પ્રમાણે કહેલું છે. પ્રેરણા અને વિધિ એજ ધર્મનાં મુખ્ય લક્ષણો છે. તે લિંગ, લેટ, લોટ, તદ્વિયત અને અનિયત એ પાંચથી જણાય છે, જેમકે અહરહઃસંધ્યામુપાસીત્ એટલે પ્રતિદિન સંધ્યા કરવીજ જોઈએ; બ્રાહ્મણં નાવગુરેત્ બ્રાહ્મણનો તિરસ્કાર ન કરવો ઇત્યાદિ દ્રષ્ટાંતોથી ધર્મનું સ્વરૂપ સમજી શકાય છે. ત્યારે હવે ધર્મનો અધિકારી કોણ ? તો તસ્યાધિકારી વર્ણાશ્રમવાન્ માત્ર વર્ણાશ્રમવાળા તેના અધિકારી છે. અર્થાત્ ત્યારે વર્ણના મનુષ્યોએ પોતપોતાના આશ્રમાદિ ધર્મોનું યથાર્થ આચરણ કરવું જોઈએ. વર્ણાશ્રમ ધર્મ પાળવાથી કેટલો લાભ છે તે દેખાડવાને કહ્યું છે કે—

વર્ણાશ્રમાચારવતા પુરુષેણ પરઃ પુમાન્ ।

વિષ્ણુરારાધ્યતે ધર્મેર્ધર્મઃ સર્વાર્થસાધકઃ ॥

વર્ણાશ્રમધર્મવાળો જે પુરુષ છે તે મહાત્મા પુરુષ વિષ્ણુનું આરાધન કરે છે, અને ધર્મનું આચરણ કરીને, તે ધર્મ વડેજ પોતાના સર્વ અર્થો સાધી લે છે.

હવે, ત્યારે વર્ણના મનુષ્યો સંસ્કારના અધિકારી છે, તે કેવી રીતે, તો કે—

બ્રહ્મક્ષત્રિયવિદ્શૂદ્રા વર્ણસ્ત્વાધ્યાસ્યયો દ્વિજાઃ ।

નિષેકાદ્યાઃ સ્મશાનાંતાસ્તેષાં વૈ મંત્રતઃ ક્રિયાઃ ॥

બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રી, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ચાર વર્ણ છે, તેમાં પહેલા ત્રણ દ્વિજ કહેવાયછે. દ્વિજને ગર્ભાધાન જે આદિ સંસ્કાર છે, ત્યાંથી લઈને મરણ પર્યંતના સોળે સંસ્કારોની સમંત્ર ક્રિયાનો અધિકાર છે. તે સંસ્કારો* આ પ્રમાણે છે—

ગર્ભાધાનમૃતૌ પુંસઃસવનં સ્યંદનાત્પુરા ।

ષષ્ઠેઽષ્ટમે વા સીમંતો માસ્યેતે જાતકર્મચ ॥

ગર્ભાધાન રતુ પ્રાપ્ત થયા પછી કરવું જોઈએ. હમણા કંટલાક લોકો સ્ત્રીને રતુ(રજોદર્શન)પ્રાપ્ત થયાં પહેલાંજ તેની સાથે શરીર સંબંધ કરેછે એ સર્વ અનર્થોનું મૂળછે. સ્ત્રી સાથે લૌકિક વ્યવહાર રતુ આવ્યાની પહેલાં નજ થવો જોઈએ. ગર્ભ રહ્યા પછી અને ગર્ભમાં બાલક ફરકતું થાય તે આગમચ પુંસવન સંસ્કાર, ગર્ભ રહ્યા પછી ૬ કે ૮ મહિને સીમંત જેને અગ રણી કહેછે તે સંસ્કાર અને ત્યાર બાદ જાતકર્મ સંસ્કાર કરવો. અને—

‘અહન્યેકાદશે નામ, ચતુર્થે માસિ નિષ્ક્રમઃ ।

ષષ્ઠેઽન્નપ્રાશનં માસિ ચૂડા કાર્યા યથાકુલમ્ ॥

બાલક જન્મ્યા પછી અગીઆરમે દહાડે નામકરણ સંસ્કાર કરવો; ચોથે મહિને ધરની બહાર કહાડીને છોકરાને સૂર્ય દર્શન કરાવવું; અને છઠે મહિને અન્ન પ્રાશન તથા ચૂડા કર્મ (એટલે વાળ ઉતરાવવાનો) સંસ્કાર કરવો. એ સંસ્કાર

* સંસ્કાર સંબંધી વિશેષ ખુલાસો હવે પછીના પંડિત શ્રીગૃહલાલજીના વિવેચનમાં વિસ્તારથી આવશે.

પોતપોતાના કુળની રીત પ્રમાણે મોડા વહેલા કરેછે, એ-
ટમે તેને માટે નક્કી હદ નથી.

एवमेनः शमं याति बीजगर्भसमुद्भवम् ।

तूष्णीमेताः क्रियाः स्त्रीणां विवाहस्तु समंत्रकः ॥

એ સંસ્કારો કરવાથી સ્ત્રીના ઉદરમાં ગર્ભ ધારણ કરવાથી
જે અનેક પ્રકારના દોષ થાયછે તે બધા દોષોનું નિવારણ થાયછે.
એ સંસ્કારક્રિયા દ્વિજ વર્ગના પુરુષને માટે વેદ મંત્ર સહિત છે
અને દ્વિજ વર્ગની સ્ત્રીઓને વિવાહ સિવાયના બીજા સંસ્કારો
અમંત્રક થાયછે.

गर्भाष्टमेष्टमे वाब्दे ब्राह्मणस्योपनायनम् ।

राज्ञामेकादશે सैके विशामेके यथाकुलम् ॥

તે પછી ઉપનયન સંસ્કાર. તે બ્રાહ્મણને ગર્ભથી અથવા
જન્મથી ૮ મે વર્ષે, રાજા એટલે ક્ષત્રીઓને ૧૧ મે વર્ષે
અને વૈશ્યોને તે પછી એક વર્ષે એટલે ૧૨ મે વર્ષે થવો જોઈએ.
ત્રણે વર્ણમાં કુળની રીત પ્રમાણે ઉપનયન સંસ્કાર કંઈક મોડો
વહેલો પણ થઈ શકે છે.

उपनीय गुरुः शिष्यं महाव्याहृतिपूर्वकम् ।

वेदमध्यापयेदेनं शौचाचारांश्च शिक्षयेत् ॥

એ પછી વિદ્યાગુરુએ ઉપનીત થએલા શિષ્યને વેદનું
અધ્યાપન કરાવવું અને શાસ્ત્ર પ્રમાણે શૌચ તથા આચાર શિષ્ય-
વવા તથા પળાવવા જોઈએ.

હમણા ગુજરાત તથા આ પ્રાંતના ક્ષત્રી વૈશ્યોએ પોત-
પોતાના આચારો ધણે અંશે છોડી દીધાછે. બાકી પૂર્વ અને ઉત્તર

તરફના ક્ષત્રી અને વૈશ્યો પોતાના આચારો હજુ પણ ઠીક ઠીક પાળે છે. આણી તરફના લોકો આશ્રમધર્મ પોતે પાળતા નથી અને પોત પોતાના પુત્રો પાસે પળાવતા નથી ! તેમજ તેઓ કુતુંશાંતિ પણ કરતા નથી.!!! વિવાહ થયા પછી સ્ત્રી સાથે બીજો વ્યવહાર રાખવાને હરકત નથી, પરંતુ એકવાર સ્ત્રી સાથે શરીર સંબંધ થઇ ગયો તો પછી એ રસ છોડ્યો છુટતો નથી. એ રસથી તો મોટા મોટા ઋષીઓની પણ બુદ્ધિ ભ્રષ્ટ થઈ છે, તો હાલના પામર પ્રાણીઓની થાય એમાં શી નવાઈ ?

આ પ્રસંગે મારે કહેવું જોઈએ કે માબાપોજ છોકરાને બગાડે છે. પોતાના બાળકોને સુશિક્ષણ ન આપવાથી તેઓ તેમના શત્રુ બને છે. નીતિશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે—

**માતા વૈરી પિતા શત્રુઃ યેન બાલો ન પાઠિતઃ ।
ન શોભતે સભામધ્યે હંસમધ્યે વ્રકો યથા ॥**

જે માબાપો પોતાના બાળકને ભણાવતા નથી તે માતા તેની વેરણુ અને પિતા તેનો શત્રુ છે, કેમકે પંડિતોની સભામાં અનેક પ્રકારની શાસ્ત્રચર્ચા થતી હોય, ત્યાં અભણુ બેઠો હોય તો તેને બગલાની પેઠે ટગર ટગર જોયાં કરવું પડે. તેથી તેવો મૂર્ખ આખરે એમજ કહે કે મુઆ મારા માબાપ ! જો વિદ્યા ભણાવી હોત તો પછી શી પીડા હતી ? વાસ્તે લોકોએ પોતાના

૧. પ્રથમ રજોદર્શન જે સમયમાં કે જેવી હાલતમાં થયું હોય તે સમય વગેરેથી થતા દોષો દૂર કરવા દેવતાઓની પૂજા તથા હોમ કરવામાં આવે છે તે.

૨. દંપતીનું પરસ્પર ભાષણ, કાઈ પણ વસ્તુની આપણે, જમવું જમાડવું વગેરે વ્યવહાર તે.

પુત્રોને વિધા ભણાવવી, ધર્મ તથા કુળની રીત પ્રમાણે આચાર પળાવવો અને વર્ણાશ્રમ ધર્મપર અત્યંત આગ્રહ રાખવો. પરમેશ્વર પ્રત્યે પણ મારી એજ પ્રાર્થના છે કે, “હે પ્રભો ! અમારા લોકો (ધર્મ ગુરુઓ) હમેશાં ધર્મોપદેશ કરતા રહે અને લોકો તે સાંભળીને તે પ્રમાણેનું આચરણ કરે એવી આપે (ઈશ્વરે) સર્વનાપર કૃપા કરવી. અને લોકો (વૈષ્ણવો) એ એમ ન સમજતું કે અમે (મહારાજો) ઉપદેશ કરીએ તેજ માત્ર સાંભળવો અને બીજનો ન સાંભળવો. જે કોઈ ધર્મનો ઉપદેશ કરે તે લક્ષ પૂર્વક સાંભળવો તેમાં લાભ છે. બીજનો સદુપદેશ સાંભળવાથી છોવાઈ જવાતું નથી !! માત્ર તે ઉપદેશને યથાર્થ સમજીને સર્વ લોકોએ ધર્માચરણ કરવું એજ મુખ્ય તાત્પર્ય છે. મને આશા છે કે આ મારું બોલતું વૃદ્ધાનો બકારો ન થતાં લોકો પોતપોતાના સદ્ધર્મમાં પ્રવર્તશે અને યથાર્થ ધર્માચરણ કરી, વર્ણાશ્રમ ધર્મ બરાબર પાળશે.”

પંડિતશ્રી ગદ્દૂલાલજીનું વિવેચન.

ગોસ્વામિશ્રીનું ભાષણ પુરું થયા બાદ પંડિત શ્રી ગદ્દૂલાલજીએ તે ઉપર પોતાનું વિવેચન કરવા માંડ્યું. પ્રથમતઃ મંગૂળાચરણમાં તેમણે નીચેના શ્લોકથી ઈશ્વર સ્તુતિ કરી:—

શાર્દૂલવિક્રીડિત વૃત્ત.

જન્માદ્યસ્ય યતોન્વયાદિતરતશ્ચાર્થેષ્વાભિજ્ઞઃ સ્વરાદ્
તેને બ્રહ્મહૃદાય આદિકવચે મુહ્યંતિ યત્સૂરયઃ ।
તેજોવારિમૃદાં યથા વિનિમયો યત્ર ત્રિસર્ગો મૃષા
ધામ્નાસ્વેન સદા નિરસ્તકુહકં સત્યં પરં ધીમહિ ॥ .

(શ્રીમદ્ભાગવત સ્કંધ ૧, શ્લોક ૧.)

(અન્વય અને વ્યતિરેક ઉભયરીતે જોતાં) જે પરમેશ્વરથી આ જગત્ની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ અને લય સિદ્ધ થાય છે; કાર્યરૂપ પ્રપંચને વિષે ઘડામાં માટીની પેઠે અને કુંડળ વગેરે ઘરેણાંમાં સુવર્ણની પેઠે જે પરમેશ્વર વ્યાપી રહેલા છે; જેમ કુંભાર ઘડા વગેરેનું અને સોની ઘરેણાનું નિમિત્ત કારણ એટલે કર્તા હોય છે, તેમ આ જગતનું નિમિત્ત કારણ પણ જે પરમેશ્વર છે; જે સર્વ પુરુષાર્થ તથા પ્રપંચને જાણનાર અને સ્વયંપ્રકાશ છે એટલે જ્ઞાનરૂપ પણ પોતેજ છે; જે વેદનો ખરો અર્થ જાણવાને મોટા બુદ્ધિમાન દેવ જેવા પણ અત્યંત મોહ પામે છે (મતથી અનેક અર્થની કલ્પના કરે છે) એવા વેદરૂપ બ્રહ્મસ્વરૂપનો જે પરમેશ્વરે અંતર્યામીરૂપે, આદિ કવિ બ્રહ્માના હૃદયમાં અભિપ્રાય સહિત અને પુરાણ સહિત પ્રકાશ કર્યો; જેમ સૂર્યના કિરણોથી મૃગજળ એટલે ઝાંઝવાનું પાણી દેખાય છે તે મિથ્યા છે, સ્થિર પાણીમાં ભ્રાંતિથી ‘ આ કાચ છે ’ એવી બુદ્ધિ થાય છે, તથા કાચને વિષે ‘ આ પાણી છે ’ એવી બુદ્ધિ થાય છે તે જેમ સાચી નથી, તેજ પ્રમાણે તમોગુણના કાર્યરૂપ પંચભૂતોની સૃષ્ટિ, રજોગુણના કાર્યરૂપ ઇંદ્રિયોની સૃષ્ટિ, અને સત્ત્વગુણના કાર્યરૂપ દેવતાઓની સૃષ્ટિ જે પરમાત્માને વિષે મિથ્યા છે; * જે પરમેશ્વર પોતાના જ્ઞાનરૂપ પ્રકાશથી નિરંતર અવિ-

* જેમ મનુષ્ય આદિ પ્રાણીઓમાં પંચભૂતનું શરીર, ઇંદ્રિયો અને તેના પ્રેરક દેવતાઓ એ ત્રણે અધિષ્ઠાતા જીવથી જુદાજ હોય છે, તેમ પરમાત્માના સ્વરૂપમાંથી પરમાત્મા મનુષ્યાદિ આકારનું સ્વરૂપ દેખડાવે તોપણ તે સ્વરૂપ સંપૂર્ણ સન્નિવેદનરૂપ હોય છે. લૌકિક બુદ્ધિથી તેમાં લૌકિક શરીરની, ઇંદ્રિયોની અને દેવતાઓની કલ્પના મિથ્યા છે.

ઘાટપ કપટ ટાળી રહ્યા છે ; અને જે પરમેશ્વરનો ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાનકાળ તથા જગૃત, સ્વપ્ન અને સુષુપ્તિ એ ત્રણે અવસ્થામાં નાશ નથી ; સર્વ પ્રપંચ અને અક્ષર બ્રહ્મથી પણ જે પર છે; તે પરમેશ્વરનું ધ્યાન ધરીએ છીએ.

“ હું ઊંચા હાથ કરીને વારંવાર પોકારું છું પણ મારું સાંભળે છે કેણુ ? ” એ પ્રમાણે વ્યાસજીએ કાશીના લોકો પ્રત્યે કહ્યાની જે ઐતિહાસિક કથા આચાર્યચરણે (શ્રીદેવકી-નંદનાચાર્યજીએ) શ્રવણ કરાવી, તેનું તાત્પર્ય એજ કે ધર્માચરણ કરવાને વારંવાર ઉપદેશ કરવામાં આવે છે, પરંતુ લોકો બરાબર ધર્માચરણ કરતા નથી ; એ ક્રિયાદ આજ નવી નથી. હા, હાલ એ ક્રિયાદનું વિશેષ કારણ છે ખરું. સુખનું કારણ ધર્માચરણ છે. એ વાત તો નિઃસંદેહ છે. કેટલાક એમ સમજે છે કે, ઉદ્યોગથી દ્રવ્ય અને દ્રવ્યથી સુખ મળે છે. પરંતુ, એકલા ઉદ્યોગથી દ્રવ્યપ્રાપ્તિ થતી નથી. તેમ એકલા દ્રવ્યથી સુખ પણ થતું નથી. જે ઉદ્યોગથીજ દ્રવ્યપ્રાપ્તિ થતી હોય તો ખીચારા મજૂરો ધણોજ ઉદ્યોગ કરે છે, પણ તેમને તેટલો દ્રવ્યલાભ કેમ નથી થતો ? અને ધણા ધનવંતો અનેક પ્રકારનાં દુઃખનો પોકાર કેમ કરે છે ?

સૌ કોઈ સુખની ઇચ્છા તો રાખેજ છે. ત્યારે સર્વને સરખું સુખ કેમ નથી મળતું ? અને સર્વ કોઈ દ્રવ્યપાત્ર હોતા નથી તેનું કારણ પણ શું ? હું કહું છું કે સર્વ સુખનું કારણ ધર્મ છે. પછી તે ધર્મ હમણાનો વા જન્માંતરનો. કેવલ ઉદ્યોગથીજ

સુખ મળતું હોય તો એક ગરીબ મનુષ્યને ત્યાં છોકરો જન્મ્યો હોય ને તેજ વખતે તેને રાજમહલમાં ઉપાડી જઈ રાજાની રાણીને હવાલે કરવામાં આવે છે અને તે રાણી તેને પોતાનો જ પુત્ર માની લે છે. પાછળથી તેજ છોકરાને રાજપાટ મળે છે તેનું કેમ ? આવા દાખલા અદ્યાપિ રજવાડામાં બને છે. ત્યારે આ બાલકે જન્મતાં વેત એવો શો ઉદ્યોગ કર્યો કે તેને રાજ્ય પ્રાપ્ત થાય ? આ તેના પૂર્વ જન્મના ધર્મનો પ્રતાપ નહીં તો બીજું શું ?

ત્યારે શું ઉદ્યોગ અને તેનું પરિણામ દ્રવ્ય એ સુખનું કારણ નથી ? ના, ઉદ્યોગ સુખનું અવાંતર (એટલે સાધનરૂપ) કારણ તો ખરું— જેમ કડછી રસોઈ કરવામાં છે તે પ્રમાણે—આ દૃષ્ટાંતમાં રસોઈનો પદાર્થ જેમ મુખ્ય અને કડછી તેનું સાધનરૂપ કારણ છે, તેમ કડછીને ઠેકાણે ઉદ્યોગ અને રસોઈના પદાર્થને ઠેકાણે ધર્મ જાણવો. અને કડછીનો દાંડો પકડીને રાંધવાના પદાર્થને હલાવનાર તેમ ધર્માચરણ કરીને સુખ મેળવનાર પુરૂષ સમજવો.

મજકુર ઐતિહાસિક વાતમાં કાશીના લોકોએ વ્યાસજીનો અભિમુખ કરી સત્કાર કર્યો અને કહ્યું આપના આવ્યાથી મોટું સુખ થશે. તેનો ઉત્તર વ્યાસજીએ “ માત્ર મારા આવવાથી તમને કેમ કરી સુખ થવાનું છે ? તમે પોતેજ જો ધર્માચરણ કરશો તો આપોઆપ તમને સુખ મળશે ” વગેરે જે આપ્યો તે ઠીકજ આપ્યો. મહાપુરૂષના આગમનથી બેશક સુખ થાય છે, પરંતુ તેઓ મોઢથી તેમ કહેતા નથી. તેઓ એમજ સમજે છે કે લોકો સન્માર્ગમાં પ્રવર્તે તો પોતાની મેળે સુખી થાય.

મહાન પુરુષના આવવાથી પણ જો સુખ પ્રાપ્ત થતું હોય તો તે ધર્મ દ્વારાજ. વાસ્તે સુખનું મુખ્ય કારણ તો ધર્મજ છે. મહાત્માના આવ્યા વિના પણ લોકો ધર્મનું સેવન કરે તો તેનું તેમને રૂકું ફળ મળેજ મળે.

આજનો વિષય “ સંસ્કારાદિ ધર્મ ” નો હોવાથી પ્રથમતઃ ધર્મનું લક્ષણ જો પૂર્વમીમાંસામાં કહ્યું છે, તે ભાષણ કરતાં આચાર્યજીએ જણાવ્યું છે. એ પૂર્વમીમાંસાના ૧૨ અધ્યાય છે. તેના ૧૯ા અધ્યાયમાં ધર્મનું લક્ષણ જણાવતાં કહેલું છે કે, વિધિ તથા લક્ષણ છે પ્રમાણ જેનું તે ધર્મ. એ વિષે સિંગ, લોટ વગેરે જે કહ્યું હતું તે વ્યાકરણને લગતી બાબત છે, જે સર્વને સહેલથી સમજાય તેવી નથી. વિધિ એટલે પ્રેરણા. વેદ આમ બતાવે છે કે પ્રતિદિન સંધ્યા કરવી, બ્રાહ્મણને તર છોડવો નહીં, એ વગેરે પાંચેથી પ્રેરણાનો અર્થ સમજાય છે. વેદે જે બાબતની પ્રેરણા કરી છે તે ધર્મ અને જેના અભાવની પ્રેરણા કરી છે તે અધર્મ. જે વિષે “વેદપ્રણિહિતો ધર્મોહ્યઽ ધર્મસ્તદ્વિપર્યયઃ” એ શ્લોક આ સભામાં ધણીવાર ચર્ચા થયો છે. એનો મુખ્ય સાર એટલોજ છે કે વેદમાં જેનું વિધાન હોય તેજ ધર્મ. પૃથ્વીપર જેટલા ધર્મો પ્રવર્તે છે તે બધા વેદમાંથીજ નિકળેલા છે. જે વેદની વિરુદ્ધતા ધર્મો છે તે વેદ પછી થએલા છે, કેમકે તેમાં વેદની નિંદા કરેલી હોય છે. જો તે વેદની અગાઉના હોય તો તેમાં વેદ તથા વૈદિક ધર્મની નિંદા કેમ કરવામાં આવી હોય? આમ બોલવામાં મારો વિચાર બીજાના ધર્મની નિંદા કરવાનો બીલકુલ ન સમજવો. હમણા જે ધર્મમાર્ગો ચાલેલા છે તે કોઈ દ્વારા ઈશ્વરેજ ચલાવ્યા હોય या

તો માણસોએ પોતપોતાની ઈચ્છા પ્રમાણે ચલાવ્યા હોય તે વિષે મારું કંઈ કહેવું નથી. પરંતુ, વેદ એ ઈશ્વરની વાણી છે એટલું જ નહીં, પણ ઈશ્વરનું શબ્દરૂપ સ્વરૂપ છે એમ કહેવાને હરકત નથી. કૂમં પુરાણમાં કહ્યું છે કે, વેદ વિના ખીજું કંઈ ખરા ધર્મને કહેનાર નથી. અને જે વેદ વિરુદ્ધ આચરણ કરે તેને દિનથી બહાર સમજવા. યાગવલ્ક્ય સ્મૃતિમાં ધર્મનો ઉપોદ્ધાત કરીને તેના પ્રમાણ, ધર્માચરણ કરવાની જરૂરીયાત વગેરે બાબતો આરંભમાં દર્શાવેલી છે. અને તે પછી સંસ્કારની બાબત લખેલી છે, જેના ૧-૭ શ્લોક ટીકા સહિત ભાષણ કર્તા તરફથી કહેવામાં આવ્યા છે.

આર્ય લોકોમાં ૪ વર્ણ છે. તેનું વિવેચન ટૂંકમાં આ ઠેકણે કરવાની જરૂર છે, કારણ કે સંસ્કારનો અધિકાર એ ચાર વર્ણોને છે. હવે વર્ણ વિભાગનું તરવ જણાવવું જોઈએ, કારણ કે હાલમાં કેટલાક લોકો તરફથી એવી આશંકા ઉઠાવવામાં આવે છે કે, બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રી ૪૦ જે વર્ણ વિભાગો છે તે પાછળથી પડેલા છે. કેમકે પ્રથમથીજ તેમ હોય તો જુદી જુદી જાતો જોતાંવેતજ ઓળખાવી જોઈએ, જેમ હાથી, ઘોડા, ગાય વગેરે જુદી જુદી જાતના ચોપગાં પ્રાણી છતાં, તે દરેકને જુદે જુદે નામે ઓળખાએ છીએ તેમ. આ શંકા અસંભવિત નથી, પણ તેનો ખુલાસો આમ છે, કે આફ્રિકાના હબસી કે વિલાયતના ગોરા લોકોને જોઈને આપણે શું એટલું નહીં પારખી શકીએ કે તેઓ આપણાથી જુદી જાતનાં છે અને તેમાં પણ અમુક હબસી અને અમુક ટોપીવાળો? ત્યારે મનુષ્યમાં અવાંતર જાતિ ઓળખાતી નથી એમ તો કહેવાયજ કેમ? આ-

કૃતિ અને ચામડીના રંગ ઉપરથી જે રીતે જુદા જુદા દેશના મનુષ્યોમાં અવાંતર ભેદો છે તે પારખી શકીએ તો બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રી, વૈશ્ય વગેરે જાતિ વિષે પણ તેજ પ્રમાણ કેમ ન સંભવે ? ત્યારે કોઈ કહેશે કે હાલ કેમ એ પ્રમાણે બરાબર નથી ઓળખી શકાતા ? પણ તે ન ઓળખાવાનું કારણ આજ વિષયના સંબંધમાં આગળ કહેવામાં આવશે. હાલ તો એટલું જ જણાવવું બસ થશે કે, એ ચારે વર્ણો પોતપોતાના લક્ષણ ઉપરથી એટલે કે, મુખનું તેજ, શરીરનો બાંધો ઇત્યાદિ જોતાં જ ઓળખાવી જોઈએ.

વ્યાકરણ મહાભાષ્યના નયન પ્રકરણમાં આ બાબતનો વિચાર કરેલો છે. તેમજ નવા “મારૂંતશક્તિ”* નામના ગ્રંથમાં પણ આ વિષે કેટલુંક લખવામાં આવ્યું છે. ચારે વર્ણો તેમની મુખચર્યા વગેરે પરથી આમ ઓળખી શકાય:—બ્રાહ્મણોની કાંતિ તેજસ્વી અને તેમનાં શરીરનો બાંધો દૃઢ હોવો જોઈએ ; ક્ષત્રીઓનાં શરીરનો બાંધો મજબુત અને તેમના બાહુ લાંબા હોવા જોઈએ ; વૈશ્યોનાં શરીરનો બાંધો એ બંનેથી જુદા જ પ્રકારનો એટલે બ્રાહ્મણોથી સખત અને ક્ષત્રીઓથી પોચો ; અને શૂદ્રના શરીરનો બાંધો કઠોર, ચામડીનો રંગ કાળો અને વિકૃત વેશ એમ વર્ણવેલું છે. આ પ્રમાણે બધાને માટે હોયજ એમ નહીં, પરંતુ બલિચાર વગેરે દુરાચારો બંધ હતા તે કાળમાં દરેક વર્ણના ગુણો સ્પષ્ટ પરખાતા હતા. વિદ્યા, દયા, ક્ષમા, શમ, દમ, તપ, સહનશક્તિ ઇત્યાદિ ગુણો જેનામાં મુખ્ય જણાય

* કોઈએક સન્યાસીએ “સહસ્ત્રાક્ષ” નામે કરેલા પુસ્તકનું, શ્રીકનૈયાલાલજી મહારાજે “પ્રાભંજન” નામથી કરેલા ખંડન ઉપર પંડિતશ્રી ગદ્દલાલજીએ કરેલી ટીકા.

તે બ્રાહ્મણ ; તેજસ્વીપણું, શરવીરતા, લડાઇને પ્રસંગે પાછું ન ફરતું, જેને હુકમ કરે તેનાથી તે કામ કરવાની ના ન પડાય એ-
ટલો કરપ ઈત્યાદિ ગુણો જેનામાં મુખ્ય હોય તે ક્ષત્રી ; વ્યાપા-
રની કળા, દ્રવ્ય સંચય કરવાની બુદ્ધિ, દેશોપયોગી પદાર્થનો
સંગ્રહ કરવાની અને સંગ્રહ કરેલા પદાર્થની ચતુરાઇથી સંભાળ
રાખવાની ટેવ, ખેતી, ગાયોનું રક્ષણ વગેરે કરવાની કુશળતા
ઈત્યાદિ ગુણો જેનામાં પ્રધાનપણે હોય તે વૈશ્ય ; અને યંત્રકળાની
પ્રવૃત્તિ, શિલ્પવિધાનું જ્ઞાન, અનેક પ્રકારની કારીગરી, તથા બધી
જાતની કળામાં કુશળતા, ગાવું, નાંચવું અને દ્વિજ વર્ગની સેવા
કરવી એ વગેરે ગુણો જેનામાં સ્વાભાવિક હોય તે શૂદ્ર—એમ
વર્ણન છે. પ્રાચીન ગ્રંથોમાં શૂદ્રધર્મના પ્રસંગમાં સંચાઓનું
વર્ણન છે. આ મારું બોલવું હાલ જેમ કેટલાક લોકો વેદમાંથી
તાર, નળ, આગગાડી વગેરે કહાડી આપે છે તેવું નથી. આ-
પણ શાસ્ત્રોમાં સંચાઓનું વર્ણન છે, પણ તે હાલ જેવા સંચા
અગ્રેજ વગેરે લોકો બનાવે છે, તેવાજ હો કે જુદી જાતના હો તે
વિષે મારું કહેવું નથી. ત્યારે બધા માણસોમાં તે તે વર્ણના
શાસ્ત્રોક્ત ગુણો કેમ માલમ પડતા નથી ? આ આશંકાનો ઉત્તર
મારે દેવાનો બાકી રહ્યા નથી, પણ કળિયુગના આરંભમાંજ એ
વાતનો ઉત્તર દેવાઇ ગયો છે. મહાભારતના વનપર્વમાં અજ-
ગર અને યુધિષ્ઠિરનો સંવાદ છે. તેમાં એવીજ એક શંકા
ઉઠાવવામાં આવી છે કે “ અગાઉ જાતિ ઓળખાતી હતી અને
હાલ વર્તાતી નથી તેનું કારણ શું ? ” તેના ઉત્તરમાં ભીમે કહ્યું કે:-

હે મહાશય ! બિચાર ક્રમ વધવાથી જાતિમાં દૂષણ

ભાગ્યું છે, સર્વ માંહોમાંહે અપલુપ્તતાન^૧ કરે છે પણ તેથી વર્ણ પદાર્થ છેજ નહીં એમ ન જાણવું.

વળી ચારે વર્ણની ચાર દેવતા છે. મનુષ્યમાં બ્રાહ્મણ-ક્ષત્રી-વૈશ્ય-પણું બરાબર આવવા માટે તેમને યથાર્થ સંસ્કારો થએલા હોવા જોઈએ. તે બન્યું હોય તોજ તેમનામાં તે તે પણું ઉદ્ભૂત થાય છે. કહાણીરૂપે તો હજુ પણ કહેવાય છે કે બ્રાહ્મણ ભગવાનના મુખમાંથી, ક્ષત્રી બાહુમાંથી, વૈશ્ય ઉદરમાંથી અને શૂદ્ર પગમાંથી પેદા થયા છે. આ વાત આજના વખતમાં માનશે કોણ ? કયા બ્રાહ્મણને ભગવાનના મોંઢામાંથી નિકળી પડેલો કોઈએ જોયો છે ? અને ક્ષત્રી-વૈશ્યોને પણ ભગવાનના શરીરમાંથી નિકળતા કોણે દીઠા છે ? અને જ્યારે એમજ છે, ત્યારે બ્રાહ્મણો ભલે કહે કે અમે ભગવાનના મુખમાંથી નિકળ્યા છીએ પણ તેમનું માનશે કોણ ? જેવી રીતે બીજી વર્ણો માતાના ગર્ભમાંથી જન્મે છે, તેવીજ રીતે બ્રાહ્મણ વગેરે પણ માતાના ગર્ભમાંથીજ પ્રસવે છે. એ વાતની કાનાથી ના ભણાય તેમ છે ? ત્યારે શું લોકોનું બોલવું કેવલ ખોટું અને નાપાયાદાર છે ? ના, એમ પણ નથી. ત્યારે છે શું ? એજ કે બ્રાહ્મણ નામની દેવતા ભગવાનના મુખમાંથી-ક્ષત્રી નામની દેવતા બાહુમાંથી-વૈશ્ય નામની દેવતા ઉદરમાંથી-અને શૂદ્ર નામની દેવતા પગમાંથી-નિકળેલ છે. અને તે તે દેવતાના અવતારનો તે તે વર્ણના શરીરમાં આવિર્ભાવ^૨ થાય છે. પરંતુ તે આવિર્ભાવ ક્યારે થાય ? યથાર્થ સંસ્કાર કરવામાં આવે ત્યારેજ. વળી આ ચારે વર્ણોના નામો પણ તે તે દેવતાના નામ ઉપરથીજ પડેલાં છે.

હાલ તેવી દેવતાઓનો આવિર્ભાવ ખુબી રીતે માલમ પડતો નથી, તેનું કારણ એજ કે એક તો કુળશુદ્ધિ નથી !! અને બીજું સંસ્કારો બરાબર થતા નથી !!! અને થાય છે તે પણ અપૂર્ણ થાય છે. ત્યારે હળકા સંસ્કારોનો આવિર્ભાવ પણ હળકોજ થાય. હાલ જો કોઈ બ્રાહ્મણ મુસલમાનનું ઉચ્છિદ્ધ ખાય તો તેને ન્યાત બહાર કરે છે, કે હવે તે બ્રાહ્મણ શીટીને મુસલમાન થયો, પરંતુ જો તેનામાં ખરેખર બ્રાહ્મણપણાનો આવિર્ભાવ હોય તો તે એટલેથીજ મટે કેમ ? જે પ્રત્યક્ષ સુવર્ણ છે તે કદી પણ કથિર થાય વાર ? ઘોડા, ગાય ઇત્યાદિ જનાવરને તેની જાતિ-માંથી જુદાં કહાડીએ તો તે જેમ ઘોડો, ગાય મટીને હાથી કે શિયાળ નજ બને, કેમકે જાતિ હોય તે મટવાનો સંભવજ નથી, તેજ પ્રમાણે કેવલ ન્યાત બહાર કરવાથી બ્રાહ્મણનું બ્રાહ્મણપણું, જો તે ખરો સંસ્કાર પામેલો બ્રાહ્મણ હોય, તો જાયજ નહીં. હા, બ્રાહ્મણનું બ્રાહ્મણપણું તો ત્યારે મટે, કે જ્યારે તેના શરીરમાં જે વિશેષ દેવતાનું સંનિધાન થાય છે તે દેવતા તિરોહિત થાય, એટલે બ્રાહ્મણનામની દેવતાના તિરોહિત થવાથી તેનું બ્રાહ્મણ-પણું મટી જાય; અને મુસલમાન વગેરેનું ખાવા જેટલે દરજ્જે જો તેની મતી બ્રહ્મ થઈ, તો તે દેવતા તિરોહિત થાયજ થાય.

ત્યારે વર્ણમાં આદિ ત્રણ વર્ણ દ્વિજ કહેવાય છે. પરંતુ હાલ કેટલાક ક્ષત્રી, વૈશ્ય જેમણે ઉપનયનાદિ સંસ્કારો છોડી દીધાં છે. તેમને એ સંજ્ઞા યોગ્ય નથી. દ્વિજ સંજ્ઞાનો અર્થ “જે વખત જન્મ થવો” એવો થાય છે. માતાના ગર્ભમાંથી જે પ્રત્યક્ષ જન્મ થાય છે તે એક અને યજ્ઞોપવિત (જનોઈ)

ધારણ કરવાથી તે વર્ણની દેવતાનો આવિર્ભાવ થવો તે બીજો. હાલ માત્ર માબાપ ઉપરથી જ્ઞાતિ ઓળખાય છે. અમુક બ્રાહ્મણ, અમુક ક્ષત્રી, અમુક વૈશ્ય એમ કહેવાનું કારણ હાલ માત્ર તે તે વર્ણના સ્ત્રીપુરુષોથી ઉત્પન્ન થવું તેજ રહ્યું છે. પરંતુ ખરી રીતે તો તે જ્ઞાતિનો આવિર્ભાવ ઉપનયન સંસ્કાર થવાથી થાય છે.* આટલે તેને બીજો જન્મ ગણ્યો છે.

પોહરા સંસ્કાર ચારે બળિના છે. સૂદ્રના સંસ્કારો મંત્ર રહિત અને ત્રણ વર્ણના વેદ મંત્ર સહિત થાય છે. એ સોળ-સંસ્કારમાં પહેલો સંસ્કાર ગર્ભાધાન-સ્ત્રી પરણ્યા પછી તેને સ્ત્રીધર્મ એટલે રજ્જેદર્શન પ્રાપ્ત થયા પછી કરવામાં આવે છે. આ સંસ્કાર થવાથી સ્ત્રીને પોતાના ઉદરમાં શુદ્ધ ગર્ભ ધારણ કરવાનો અધિકાર થાય છે.

બીજો પુંસવન સંસ્કાર છે. એ હાલ ગુર્જર પ્રાંતમાં તો નહીં જેવોજ રહેલો છે, એ પુંસવન જે પંચમાસીને નામે હાલ ઓળખાય છે તેજ. આમાં, હમણા ડોશી શાસ્ત્રપ્રમાણે

* આ ઉપરથી નીચલા શ્લોકની સત્યતા માલુમ પડે છે.

અનુષ્ટુપ્.

જન્મના જાયતે શૂદ્રઃ સંસ્કારાદ્ દ્વિજ ઉચ્યતે ।

વેદાભ્યાસી મવેદ્વિપ્રો બ્રહ્મજાનાતિ બ્રાહ્મણઃ ॥

જન્મતી વેળા તો સર્વ શૂદ્ર જેવાજ સમજવા, સંસ્કાર (જનોષ્ઠ આદિ) થયા પછી દ્વિજ એવી સંજ્ઞાથી ઓળખાય છે, વેદનો અભ્યાસ કર્યાથી વિપ્ર કહેવાય છે અને બ્રહ્મને જાણે અર્થાત્ બ્રહ્મજ્ઞાની થાય ત્યારેજ તે બ્રાહ્મણ પદને પાત્ર ઠરેછે.

રાખડી બાંધવા વગેરે પ્રકાર કરવામાં આવે છે, એ સંસ્કાર ગર્ભ રહ્યા પછી પાંચમા મહિનામાં કરવાને શાસ્ત્રમાં લખેલું છે, તેથી પાંચમાસ ઉપરથી પાંચમાસી બની ગયું.

ત્રીજો સીમંતોન્નયન સંસ્કાર જેને સંસ્કૃત અગ્રગૃહણ ઉપરથી ગુજરાતીમાં અગરણી કહેછે તે. સીમંતોન્નયન એટલે માથું હોળી સેંથો (સીમંત) પાડવો તે વગેરે જેમાં કરવામાં આવે છે તે.

આ ત્રણે સંસ્કાર એકજ જાતના છે. વળી સંસ્કારના બે ભેદ છે. (૧) આધાર સંસ્કાર. અને (૨) આધેય સંસ્કાર. કાંઈ વાવવું હોય તો તેના રક્ષણને માટે ખેતરની આસપાસ વાડ કરવી તે આધાર, અને તેમાં બીજવાવવું, પાણી છીંપવું એ વિગેરે કરવું તે આધેય. જેમ વાડ એકવાર બાંધે તો તે બસ છે, પ્રત્યેક વાવેતરે તે બાંધવાની જરૂર નથી, તેમ ઉપલા ત્રણે આધાર સંસ્કાર છે, માટે તે પ્રત્યેક ગર્ભ વખતે કરવાની જરૂર પડતી નથી.

ચોથો જાતકર્મ સંસ્કાર, તેમાં પિતા પોતાનું જીવનું જનોઈ નાળ બાંધવાને માટે આપે છે, તે વગેરે કરવાનું છે.

પાંચમો નામકર્મ સંસ્કાર. તેમાં પિતાએ છોકરાનું અગી-આરમે દહાડે નામ પાડવું તે. હાલ ફાઈ પાસે નામ પડાવે છે તે શાસ્ત્ર પ્રમાણે નથી, કેમકે પોતાના ઈષ્ટ દેવ કે કુળદેવતા તેમજ પોતાના વંશના પૂર્વ પુરૂષોના નામોનો વિચાર કરીને પિતાને યોગ્ય લાગે તે નામ પોતાના બાલકનું પાડવું જોઈએ.

છઠ્ઠો નિષ્ક્રમણ સંસ્કાર જેમાં છોકરાંને ધરથી બહાર કહાડવામાં આવેછે તથા સૂર્યદર્શન કરાવવામાં આવેછે તે.

સાતમો અન્નપ્રાશન સંસ્કાર એટલે છોકરાંને અન્ન ચટા-
તે. ડુંચે છઠે મહિને કરવાનું કહેલ છે.

આઠમો ચૈલ સંસ્કાર એટલે બાલ મુવાળા ઉતરાવવા તે.
આ સંસ્કાર કુટલાક ૧ વર્ષે, કુટલાક ૩ વર્ષે અને કુટલાક ૫
વર્ષે કરે છે. પણ વાસ્તવિક જોતાં ત્રીજે વર્ષે થવો જોઈએ.

નવમો ઉપનયન સંસ્કાર એટલે છોકરાંને જનોઈ દેવી તે.
ઉપરના સર્વ સંસ્કારો અનુક્રમ પ્રમાણે કરવામાં ન આવ્યા હોય,
અને ઘણું કરીને તેમજ બને છે માટે, હાલમાં તો જનોઈ દેતી
વખતે તે બધા સંસ્કારો સાથે કરવામાં આવે છે.

એ પછી ૧૦મો મહાનામની સંસ્કાર. ૧૧મો મહા
વ્રત સંસ્કાર. ૧૨મો ઉપનિષદ્વ્રત સંસ્કાર. અને ૧૩ મો
ગોદાનવ્રત સંસ્કાર. આ ચાર પ્રકારના વ્રતો તો ઘણા ખરાને
કાને પણ પડ્યાં નહીં હોય, તો પછી તે કરવાની તો વાતજ શી ?
એ સંસ્કારો ગુરુગૃહે વિદ્યાબ્યાસ કરવા માટે છોકરો રહે ત્યાં
થતા હતા, તેથી લોકોમાં તે અપ્રસિદ્ધ રહ્યા છે.

૧૪ મો સમાવર્તન સંસ્કાર. એમાં ગુરુને ઘેરથી વેદ
પ્રત્યાદિ ભણીને ગુરુદક્ષણા આપીને પાછા આવતું તે પ્રકાર છે.
અને ૧૫ મો વિવાહ સંસ્કાર તથા ૧૬ મો એટલે છેલ્લો અં-
તેષ્ટિ સંસ્કાર. એ રીતે વખત ભરાઈ જવાને લીધે એક સાંક-
ળીઆની પેઠે હું સંસ્કારના નામ માત્ર ગણાવી ગયો. જો
એકેક સંસ્કારનું યથાર્થ વર્ણન કરવા બેસીએ તો દરેકને માટે
એકેક દિવસ પણ ઓછો છે.

હાલ લોકોમાં સંસ્કાર ઉછિન્ન * થયેલ છે. જેવું બીજ
તેવું ખાતર હોય તોજ ઉત્તમ પાક ઉતરે. હાલ સંસ્કારરૂપી
ઉત્તમ રીતિનું ખાતર ન મળવાથી આપણા લોકોનું
શૌર્ય, તેજ, સંપત્તિ, સત્તા વગેરે ક્ષીણ થયેલ છે અને .

* છૂટી ગયા છે.

તેથીજ આપણી આ વિપરીત દશા થઈ છે. ઐશ્વિના વખતથી ક્ષત્રી, વૈશ્યોની જનોઈ ઉતરાવવામાં આવી—તે પછી સુસલમાની રાજ્યનું જોર વધી પડ્યું—તેથી ધીમે ધીમે લોકોના સંસ્કાર છુટતા ગયા. ક્ષત્રી વૈશ્યોના સંસ્કાર છુટ્યા છે, એટલું જ નહીં પણ હાલ હમારા બ્રાહ્મણોમાં પણ પૂરા સંસ્કારો ક્યાં બને છે!!!

હાલ સ્વધર્મ પાળવાને પહેલાંના જેવો રાજકીય જીવન નથી એજ આ મહારાણીશ્રીના પરરાજ્યની બિહારી છે. માટે સૌ કોઈએ પોતપોતાના સંસ્કારો જે કંઈ છુટ્યા હોય તે પાછા શરૂ કરવા જોઈએ તથા શાસ્ત્ર પ્રમાણે યથાર્થ ધર્માચરણ કરતું જોઈએ.”

છેવટે ઈશ્વર પ્રાર્થના કરતાં પણ એમ કહ્યું હતું કે, “હે પ્રભો ! આપે ધર્મ પુરુષાર્થ બનાવ્યો છે અને તેનો પાયો જે સંસ્કારો, તે લોકોમાં હાલ બરાબર રહ્યા નથી, તો મનજૂત પાયા વિના ઇમારત કેમ ટકી શકશે? માટે આપજ અમને ધર્મમાં પ્રવર્તાવો અને ધર્મનો ઉદય કરો કે જેથી (ધર્મ છુટવાથી) હમારી સત્તા, સંપત્તિ, બળ, યશ ઈત્યાદિ જે જતું રહ્યું છે તે પાછું પૂર્વવત્ પ્રાપ્ત થાય. એજ આપના ચરણમાં પ્રણામ પૂર્વક પ્રાર્થના છે.”

આ પ્રકરણની સમાપ્તિ પંડિતશ્રીના ઉપરના બોલોથી કરતાં, આ પંડિતશ્રીને વિષે બંધાતી કલ્પનાઓ આ ડોકાણે લખીને પાનાં રોકવાને બનતું નથી તેને માટે ક્ષમા ચાહીએ છીએ. માત્ર એટલુંજ કહેવું બસ છે કે—

• **ओ दोनों कहां पाइए सोनो और सुगंध ? (૫૦૧૦)**

પ્રકરણ ૪.

—૦—

પાછલા પ્રકરણ ઉપરથી વાંચનારના જોવામાં આવ્યું હશે કે ગોસ્વામિ • શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીએ પોતાના વૈદિક-ધર્મની આવશ્યકતાના પ્રથમ આપેલા ભાષણમાં ૧૬ સંસ્કારોનું નામોચ્ચારણ માત્ર કરી, તે પોડશ સંસ્કારની કંઈક ધ્વનિ તેમણે આપણા કાન ઉપર નાંખેલી, તેની અસર લોકોપર કેટલી અને કેવી થઈ અને થશે તેનું અનુમાન કરવા અને તે ઉપર લંબાણથી ભવિષ્ય ભાખવાને સમય નથી. જે શાસ્ત્રને આધારે એ ઉપદેશ એમણે આપણને કર્યો, તે શાસ્ત્રોના જ્ઞાતા તથા અભ્યાસીઓનો પણ યથાસત્કાર કરવાને આ મહારાજશ્રી ચુક્યા નથી. દ્વિતીય જ્યેષ્ઠ વદ ૨ વાર સોમે તારીખ ૨૯ મી જુનને દિને મુંબઈના શાસ્ત્રી પંડિતોનો એક મેળાવાડો એમણે પોતાને ઉતારે કર્યો હતો. આ મેળાવડામાં આ સંપ્રદાયના ભૂષણરૂપ પંડિત શ્રી ગદ્દલાલજીને મુખ્ય રાખીને, એલરીન્સ્ટન કાલેજના ન્યાયશાસ્ત્રી ભીમાચાર્યજી અને વ્યાકરણશાસ્ત્રી રાજરામ ઘોડસ, શાસ્ત્રી કાશીનાથ ગોલવેલકર, મહારાજશ્રી કનૈયાલાલજીના નારાયણ શાસ્ત્રી, પંડિત ગદ્દલાલજીની વિદ્યાલક્ષ્મી પાઠશાળાના અધ્યાપક વાસુદેવાચાર્ય, કૃષ્ણશાસ્ત્રી મહાબળ, ભાળચંદ્રશાસ્ત્રી, શાસ્ત્રી રમેશજી વિગેરે મુંબઈના ધણા સારા સારા શાસ્ત્રીઓ, તેમજ ધણા એક પુરાણીકો, વ્યાસજીઓ, જ્યોતિષીઓ વિગેરે આસરે ૨૦૦ સંસ્કૃતજ્ઞો હાજર હતા. તેમાંના પ્રથમ વર્ગના દરેક શાસ્ત્રીને પાંચપાંચ, બીજા વર્ગનાને બે અને સર્વ સાધારણ શાસ્ત્રી પુરાણીઓને અકેક રૂપીઓ દક્ષણ આપી મહારાજશ્રીએ તેમનો

સત્કાર કર્યો હતો. શાસ્ત્રીઓમાંના બે ચાર જણાએ ઠપાકરણ, ન્યાય અને વેદાંત ઉપર સંસ્કૃતમાં વાદ વિવાદ કર્યો હતો. આસરે ૫૦૦ ઉપર સંભાવિત અને સાધારણ વૈષ્ણવ શ્રોતાઓ પણ ત્યાં આવેલા હતા. પરંતુ, વિષય અને ભાષા બંનેથી અનજ્ઞા ઉપલા સંસ્કૃત વાદમાં તેમને શેનો રસ પડે? પ્રાચીન કાળમાં જ્યારે સંસ્કૃત ચાલુ ભાષા હતી અને તે હિંદુસ્થાનમાં ઘેરઘેર બોલાતી હતી, ત્યારે આજે તે અપરિચિત શ્રમસાધ્ય થઈ પડી છે!! આ સંસ્કૃત-અરે! દેવવાણી જાણી લેવાને યુરોપખંડના લોકો જ્યારે ઉમંગથી ઉદ્યોગ કરે છે, ત્યારે આપણે આર્ય લોકો, જેઓના મનપરથી સંસ્કૃતનો સંસ્કાર કંઈક કાળ થયાં આટલા આટલા પ્રતિકૂળ સંયોગો વીતિ ગયા છતાં હજી ખસ્યો નથી-તેના અભ્યાસ માટે ખુદ બ્રાહ્મણો જેઓ પોતે ભગવાનના મુખમાંથી ઉત્પન્ન થયાનો દાવો કરે છે, તેઓ પણ જોઈએ તેવો ઉદ્યોગ ન કરતાં આળસુ તથા લાડુભટોમાં ખપે છે, એ શું થોડા ખેદની વાત છે?!! પરંતુ એ બાપડા એક-લાઓનોજ વાંક નથી. કેટલાક બ્રાહ્મણો શાસ્ત્રનું અધ્યયન કરે છે ખરા, પણ તેઓને આશ્રય કે ઉત્તેજન કોણ આપે છે? વૈષ્ણવ ધર્મ ગુરુઓમાં તપાસીએ તો વૈકુંઠવાસી ગોસ્વામી શ્રીમદ્ જીવણલાલજી મહારાજ દરમાસે એવા શાસ્ત્રી પંડિતોના મેળાવડા કરી ધર્મચર્યા ચલાવતા હતા. ત્યાર બાદ કોઈ પણ મહારાજે મુંબઈમાં આવા મેળાવડા કરી શાસ્ત્રીઓનો સત્કાર કર્યો હોય તો, આ શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજી છે. તેમણે પોતે એક મેળાવડો કરેલો એટલુંજ નહિ, પરંતુ જે સંભાવિત વૈષ્ણવો તરફથી એમને પધારામણીની વિનંતિ કરવામાં આવતી, તેમને એઓ 'સ્પષ્ટ કહેતા હતા કે, તમ લોકો

જોઈએ તો મને ખીલકુલ ભેટ ના ધરતા, પણ સંપત્તિ પ્રમાણે, જે ચાર શાસ્ત્રીઓને જોલાવી તેમનો યથા શક્તિ સત્કાર કરજો. અને તેજ મુજબ તેઓ મુંબઈમાં હતા તે દરમ્યાન કેટલેક ઠેકાણે બનેલું પણ ખરું. તેમાં પહેલ કરનાર ઠકર ગોકુળદાસ કુરજીતું નામ આ ઠેકાણે નોંધવાને બુલતું જોઈતું નથી. આ શેઠ અત્રેની હાલાઈ ભાટિયા મહાજન વાડીમાં પહેલ વહેલો તેવો એક મેળાવડો શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીની સૂચના ઉપરથી પ્રસિદ્ધ પંડિત ગદ્દલાલજીના અધ્યક્ષપણા હેઠળ કર્યો હતો. જેની નોંધ લેતાં અમને સાનંદાશ્ચર્ય એટલા માટે થાયછે કે, ત્યાં શાસ્ત્રી પંડિતો સિવાય આ નગરીના ધનવાન્ વૈષ્ણવો અને તેમાં મુખ્યત્વે કરીને ભાટિયાઓને આમંત્રણ હતું. તેમાં શેઠ મુળજી જોઠાવાળા વિગેરે જુના વિચારના એવા ધણા ચુસ્ત વૈષ્ણવો હાજર હતા તેઓ સમયે સમયે આનંદઉદ્ગાર કહાડતા હતા. આ સદ્ગુરુ સમાગમનું કાંઈ નહાતું પરિણામ ન કહેવાય.

બ્રાહ્મણો સંસ્કૃતનારહસ્યનો અભાવ રાખે છે તે અતિ ખેદકારક છે ખરું, પરંતુ તે ખેદ દૂર કરવાને આર્ય લોકો તન મન ધનથી ઉદ્યોગ કરે એવી આર્ય બંધુઓને પ્રેરણા કરો એટલી ઈશ્વર પ્રતિ પ્રાર્થના કરી મૂળ વાતપર આવીએ.

એ દિવસે શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીના શાસ્ત્રી કનૈયાલાલજીનો રચેલો “પાદુકા પૂજન” સંબંધી ગ્રંથ મહારાજશ્રીના શાસ્ત્રી પન્નાલાલે વાંચી સંભાળાવ્યો અને તેનો સાર શ્રીકનૈયાલાલજી મહારાજના નારાયણ શાસ્ત્રીએ વ્રજ ભાષામાં સર્વને જણાવ્યો હતો. આ બાબતપર ત્યાં આવેલામાંના જે જે ગૃહસ્થે શંકા

ઉઠાવી હતી, તેમાંની પ્રેક્ષીક્રમે ખુલાસો તેજ દિને કરવામાં આવ્યો હતો. પરંતુ વખત ભરાઈ જવાથી બાકીની શંકાઓનું સમાધાન કરવા માટે બીજો દિવસ નિમવામાં આવ્યો હતો. તે પ્રમાણે વદ ૭ ને વાર શનેઉ તારીખ ૪ થી જુલાઈને દિવસે ચંદાવાડીમાં મુબઈ શહેરના વૈષ્ણવોની એક ખાસ મોટી સભા મજકુર વાડીના વિશાળ દિવાનખાનામાં ભરવામાં આવી હતી. જેમાં શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીનેત્યાં ચાલતા પાદુકાર્ચનાદિ પ્રકારોમાં સર્વ કોઈને જે કાંઈ શંકા કે સંદેહ હોય તે પૂછવાને છૂટ આપેલી હતી. તે પ્રમાણે વૈષ્ણવોએ પૂછેલી એક-એક શંકાના ખુલાસા પણ મહારાજશ્રીના શાસ્ત્રીઓએ તથા તેમણે પોતે કર્યા હતા. જેમાં શાસ્ત્રના વચનો અને પ્રાચીન રીતિના દ્રષ્ટાંતો આપ્યાં હતાં. “જે કોઈને કાંઈ પણ પૂછવું હોય તે બેલાશક પૂછો” એમ બે ત્રણ વાર જણાવી, બ્યારે સર્વનો એ બાબતમાં સંદેહ નિવૃત્ત થયોછે એમ જણાયું, ત્યારે સભા ખરખારત કરતાં, પરમ દિવસે ગોસ્વામિશ્રી દેવકીનંદનાચાર્યજી ખોતે વૈષ્ણવોને વીદાયગીરીમાં છેલ્લો સારભૂત ધર્મોપદેશ કરવાના છે તે સાંભળવા સર્વ જણે આવવું એવું આમંત્રણ મહારાજશ્રીના કારભારી તરફથી જાહેર કરવામાં આવ્યું હતું. એ સારભૂત ધર્મોપદેશ દ્વિતીયજ્યેષ્ઠ વદ ૯ ને ચંદ્રવાર તારીખ ૬ ઠી જુલાઈએ કર્યો હતો. તે અત્રે દાખલ કરીએ છીએ.

એ ઉપદેશ પહેલા પ્રકરણમાં આપેલા સૂચના પત્રના બાબ્ય જેવો છે, પરંતુ, એ ઉપદેશ તો પ્રથમ કરવામાં આવેલો અને સૂચના પત્ર તો ત્યાર પછી લખાયલું છે માટે એ સૂચનાપત્ર, આ ઉપદેશનું દોહન છે, એમ આ ઠેકાણે જણાવવું ઉચિત છે. એ

ઉપદેશ વાંચી સાંભળી તેનું મનન કરી તે મુજબ વર્તન કરતું એમાંજ વૈષ્ણવો તથા મહારાજોની શોભા તથા સદ્ધર્મ સચવાય એમ છે. મહારાજશ્રીનો એ ઉપદેશ સાંભળવા માટે ત્યાં ૧૫૦૦ કરતાં વધારે વૈષ્ણવો મળ્યા હતા. ચંદાવાડીનો આગળ પડતો આખો હાલ ખીચોખીચ ભરાઈ ગયો હતો.

શ્રીમદ્ દેવકીનંદનાચાર્યજીનો વૈષ્ણવોપ્રત્યે સારભૂત ધર્મોપદેશ.

“મને મુંબઈ આવ્યાને બે અઢી મહિના થયા. આ ટૂંક સમયમાં અત્રેના અમારા વર્ગના મહારાજોની તથા વૈષ્ણવોની જે રીતભાત મારા જોવામાં આવી તે વિષે મારે કેટલીક ભલામણ કરવી જોઈએ. અમારા પૂર્વ આચાર્યો જેવી રીતે આ સંપ્રદાયનું સત્ય સ્વરૂપ સમજીને તથા શુદ્ધાદ્વૈત સિદ્ધાંતનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન મેળવીને પોતે વૈષ્ણવોને તેવો ઉપદેશ કરતા હતા, તેવીજ રીતે અમ લોકોએ જ્ઞાન મેળવીને વૈષ્ણવોને ઉપદેશદ્વારા તે આપવું જોઈએ. હમણા કેટલોક સમય થયાં વૈભવ અને દ્રવ્યની લાલસામાં તથા મોજશોખમાં પડવાથી અમ લોકોએ તે છોડી દીધું છે એ દુર્ભાગ્યની વાત છે.

હાલ કેટલાંક ન્યુસપેપરોમાં આ સંપ્રદાયની નિંદા અમારા વાંચવામાં આવે છે તથા લોકોમાં પણ ઘણું બોલાય છે. જે તેમાંનું લેશ પણ ન જનતું હોય તો કાંઈથી આટલે દરજ્જે આવો પોકાર કરી શકાયજ નહીં. આમ થવામાં દોષ કેવલ મહારાજોનોજ છે એમ નહીં; અમ લોકો જે કાંઈ કરીએ છીએ તેને ઉત્તેજન આપનારનો પણ પુષ્કળ દોષ છે. વૈષ્ણવોએ અ-

આરામાં કંઈપણ દોષે દેખાય તેને ઉત્તેજન ન આપતાં તે દૂર
 કરવાને યત્ન કરવો જોઈએ. માણસ માત્ર તેને જેવો સંગ મળે
 છે તેવા સહયુગ્મ વા દુર્ગુણ શીખે છે. માટે અમ લોકો દુઃસંગથી
 કંઈ દુર્ગુણ શીખ્યા હોઈએ તો તે તજ્જવવા વૈષ્ણવો તરફથી પ્ર-
 યત્ન થવો જોઈએ. ડીકાયત શ્રીગીરધરજી મહારાજની બાળવ-
 યમાંજ તેઓના પિતૃચરણ પરજોડ પધારવાથી તેઓ ત્યાંના ગુર્જર-
 ર લોકોના દુસંગમાં રહ્યા અને ભાંગ આદિ વ્યસન તેમને લાગ્યું.
 તે ગુર્જરોનો ઉપદ્રવ એટલે સુધી વધી પડ્યો કે શ્રીનાથજીની
 તથા મહારાજશ્રીની અડધી ભેટ તેઓએ લખાવી લીધી. જે
 કાંઈ ભેટ આવે તેમાંથી અડધા અડધ તેઓ વહેંચી
 લેતા હતા. એકવાર એવું બન્યું કે કૃષ્ણગદના રાજા ક-
 લ્યાણુસિંહે રૂપાની બે કમાન મોકલી. તે બેમાંની એક
 કમાન પણ પેલા ગુર્જર લોકો ઉઠાવી ગયા. તે કમાન
 રાજાની નજરે ડોહ ફેંકાણું પડી. જે જોતાંજ તેમને લાગ્યું કે
 આ હાથારજીની કમાન આંહી ક્યાંથી? અને એકદમ તેની તપાસ
 કરવા ‘શ્રીનાથદ્વાર’ ગયા. તો ત્યાં મહારાજ વજેરેને ભાંગ
 ખી નિશામાં ચક્રચુર થયેલા દીઠા. મારે જણાવવું જોઈએ કે
 કેશી વસ્તુ ન લેવાનું આપણા શાસ્ત્રમાંજ કહેતું છે એમ નહીં,
 પણ મુસલમાન, અંગ્રેજો ઈત્યાદિના શાસ્ત્ર ગ્રંથોમાં પણ તેનો
 નિષેધ કરેલો છે. પછી રાજા કલ્યાણુસિંહે તપાસ કરી તો
 ગુર્જર લોકોનો મોટો ત્રાસ તેમના દીઠામાં આવ્યો. આતું
 જોઈને રાજાએ મહારાજના ખવાસને બોલાવી હુકમ કર્યો
 કે, આજ પછી તારે મહારાજને ભાંગ કે બીજું કંઈ પણ કેશી
 વસ્તુ કદી આપવી નહીં; આપશે તો તને ખસડે મારી કાઢી

મુકવામાં આવશે. આમ કહી કલ્યાણસિંહ વિદ્યાનગર ગયા અને
 ત્યાંના રાજા કૃષ્ણદેવને ઉપલી લકીગત કહી સંભળાવી. તથા
 પોતાની તરફથી ભલામણ કરી કે આ ગુર્જર લોકનો સ્પર્શ
 પણ મહારાજ ન કરે તેવો બંદોબસ્ત રહેવો જોઈએ. કૃષ્ણદેવે
 કહ્યું, પૃથ્વીનાથ, એટલું કામ આપજ કરો. એથી રાજા કલ્યા-
 ãણસિંહ પોતાની રાજધાનીમાં આવ્યા અને ૫૦૦ આદમીનું
 લશ્કર, તરવાર, અંદુક વગેરે લઈ પાછા શ્રીનાથદાર ગયા
 અને ત્યાં મુકામ કર્યો. ત્યાં મહારાજશ્રીના કેરી મંડળ-
 માં હળીમળી થયા. એક દહાડો લાલબાગમાં-બીજે દહાડે
 મોહનબાગમાં-એમ જુદે જુદે ઠેકાણે ઉગ્મણીઓ થવા લાગી.
 તેમાં ભાંગ, અશીણુ વિના તો ચાલેજ શેનું ? એમ કરતાં મહિ-
 નો માસ વીત્યો અને મહારાજ તથા તેમના સાથી ગુર્જર
 લોકોનો રાજાપર પકકો વિશ્વાસ બેઠો. એટલે રાજાએ મહા-
 રાજને વિનંતિ કરી કે મને અહીં રહ્યાને ઘણા દિવસ
 થયા, માટે મારા જતાં પેહેલાં એટલે આવતી કાલે આપણે
 એક મોટી જોઈ કરીએ. તેમાં આપશ્રીને તથા સર્કે ભાઈ-
 એને મારે સોનાનાં કડાં સાંકળાં તથા શાવ્ર દુશાલા વેંહેવવા
 છે. માટે જેઓ આપના કૃપાપાત્ર હોય તે સર્વેને નોતરવા.
 કડાં સાંકળાંની વાત સાંભળી એટલે કૃપાપાત્ર અને અકૃપાપાત્ર
 સર્વેજણા આવીને અડી ગયા. સર્વ મંડળ એકઠું થયું. રા-
 જા કલ્યાણસિંહ તથા શ્રીગીરધરલાલજી પણ ત્યાં પધાર્યા.
 સઘળાંએને સારી પેઠે નિશો કરાવ્યો. રાજા કલ્યાણસિંહે આ
 મોટી મીજબાનીને દિવસે જોધપુરના રાજા વિજયસિંહજીને પણ
 ત્યાં તેડાવ્યા હતા. વિજયસિંહજી પોતાની સાથે કડાં, સાંકળાં,

શાલ દુશાલાના ગાંસડા લેતા આવ્યા છે એમ જણાવ્યું હતું. પરંતુ, વિજયસિંહજીએ, કલ્યાણસિંહજીના સંકેત પ્રમાણે માત્ર બેજ ગાંસડામાં એકમાં કડાં સાંકળાં તથા બીજામાં શાલ દુશાલા આણેલાં અને બાકીના બધાં ગાંસડામાં દોરડાં આણેલાં હતાં. આ બેઉ રાજાઓએ પોતપોતામાં એવો સંકેત કરી રાખ્યો હતો કે હું ઇસારો કરું કે તરત આ અશીળીઆઓને પછવાડેથી પકડી પાડે એવો તમારી ફેજને હુકમ કરવો, અને તમે ઇસારો કરશો એટલે બેસી જઇ મારા તરફની હારના માણસોને પાછળથી પકડી લેવાને હું મારા શિપાઈઓને હુકમ કરીશ. પછી પેલા વિદાયગીરી લેવા આવેલા બધાઓને બે પંક્તિ કરી બેસાડી દીધા. તે બંને હારની પછવાડે બંને રાજાઓએ પોતપોતાના સૈન્યની પલટન ઉભી રાખી. તેને આગળને નાકે મહારાજ શ્રી બીરાજમાન હતા. અને તેની જોડે બેઉ પાસે બંને રાજા પોતાના સૈન્યની પંક્તિને નાંકે ઉભા રહ્યા હતા. આ જમવા બેસનાર આસરે ૨૦૦ માણસ હતું અને રાજાઓનું બંને સો માણસ અકેક હારમાં તથા બાકીના છુટા ફરતા હતા. જેવો રાજાઓએ આંખનો અણસારો કર્યો કે બંને શિપાઈઓએ મળી અકેક અશીળીને પકડી લીધો. બીજા ફરતા શિપાઈઓએ દોરડાંનાં ગાંસડાં છોડી સરવેને ઝટ બાંધી લીધા. આ પ્રમાણે પોતાના કૃપાપાત્રોની વલે થતી જોઈ શ્રીગીરધરજી મહારાજે રાજા-પ્રત્યે કહ્યું, આ તમે શું કરો છો ? તેનો ઉત્તર કલ્યાણસિંહે એવો દીધો કે, “કૃપાનાથ અત્રે બેલનેકા સમય નહિ હૈ.” અને સર્વ બાંધીવાનને કીસનગઢ મોકલી દીધા. શ્રીગીરધરજી મહારાજે

રાજને મંદીરમાં લઈ જઈ બેસાડ્યા. પોતાના રાજ્યમાંથી ૧૨-૧૩ સારા પંડિતોને તેડાવ્યા. બીતરીયા વગેરેની જગ્યાએ તથા મંદીરમાંના દરેક સેવાગૃહના ઉપરી તરીકે એકેક પંડિતને રાખી દીધે. અને મંદિરમાંથી દુટ લોકોની જડ કબેડી નાંખી. આ સરવે પંડિતો સંસ્કૃતમાં વાતચીત કરતા, એટલુંજ નહીં પણ તેમના હાથ નીચેના માણસો તથા મહારાજને પોતાને પણ સંસ્કૃતમાં બોલવાની ફરજ પાડી. એ રીતે પોતાને સદ્ વિદ્યાનો સંગ થયો, તેથી પ્રથમના કુસંગમાં રહ્યા હોત તો મારી માડી વણે થાત એમ સમજાયું, ત્યારે શ્રીગીરધરજી મહારાજે પોતે રાજ્ય કલ્યાણસિંહજીને લખી મોકલ્યું કે “કલ્યાણસિંહજી, તમારું કલ્યાણ થજો કે તમે મને સન્માર્ગે લગાડ્યો.”

એ પ્રમાણે સેવકો પણ ગુરના દોષો દૂર કરતા હતા. તે વખતના શિષ્યો હમણાના ભાવકાઓ જેવા હાજી હા કરનારા કે ખમા ખમા બોલી, બગાસું ખાતાં ચપટીઓ વગાડનારા ન હતા. જુઓ, શ્રીગુંસાઈજી બાગપણમાં ઢીંગલા ઢીંગલી ખેલતા હતા. તે જોઈને તેમના શિષ્ય દામોદરદાસજીએ શ્રીગુંસાઈજી સરખાને પણ કહ્યું કે, આ કાંઈ હાંસી ખેલ કરવાનો સંપ્રદાય નથી. તો તમ લોકોએ અમારી ભુલ અમને શા માટે ન જણાવવી જોઈએ ? અલબત્ત, ખરા શિષ્યોએ ગુરને પોતાને તો કેહેવુંજ જોઈએ. માટે અમારામાં જે કંઈ દુર્ગુણ દેખાય તે બેલાશક કહેવા, પછી માનવું ન માનવું એનો અમારા મનપર આધાર છે. તેમજ ગુર પાસથી વિદ્યા, ધર્મ, જ્ઞાન વગેરે શિખી લેવું જોઈએ. કદાચિત્ પોતાના ગુરને ન આવડતું હોય તો

જેને આવડતું હોય તેમની પાસેથી શિખવું. પણ પોતે અજ્ઞાની તો રહેવુંજ નહીં.

મારાથી બોલ્યાવિના રહેવાતું નથી કે જેટલી અમારી (મહારાજેની) રીતિ નીતિ બગડી છે તેટલી તમારી વૈષ્ણવોની શુદ્ધિ બગડી છે. કેમકે અમારામાં કેટલાક દુર્ગુણો જે તમે જુઓ છો, તેવા દુરાચારો આપણા પૂર્વાચાર્યોમાં હશે એમ માની તમે ચાલવા દો છો. એટલુંજ નહીં પણ, દુરાચારોને ઉલટું તમે ઉત્તેજન આપો છો. પૂર્વાચાર્યોના ચરિત્ર અંથો તથા સ્વમાર્ગિય પ્રાચીન પુસ્તકોનો અભ્યાસ કરી. તેમ છે કે નહીં તે જાણવાનો બિલકુલ પ્રયાસ તમે કરતા નથી ! પોતાના સંપ્રદાયના જ્ઞાતજ્ઞ જાસે બેસવું; તેમની પાસે તે સંબંધી ઉપદેશો સાંભળવા; વિદ્યાવ્યયન કરવું; સ્વમાર્ગિ અંથો વાંચી તે સંબંધી જ્ઞાન મેળવવું અને તેમાં જણાવ્યા પ્રમાણે ધર્માચરણ કરવું. વિદ્યા તો નીચની પાસે હોય તો તે પણ લેવી એવું શાસ્ત્રમાં કહેલ છે. તો આપણા પોતાના સંપ્રદાયના મહાન્ન વિદ્વાન ગર્યાત્ જકિત ગઢૂલાલજી દ્વારા તે લેવામાં શી-હરકત છે ? આ પ્રસંગે મને મારા ચિત્રચરણનું સ્મરણ આકે છે. મારા ચિતાજી વારંવાર કહેતા કે આપણા સંપ્રદાયને વિષે ગઢૂલાલજીના તદ્દયમાં શ્રીમદાચાર્યજીનો અંશ બીરાજે છે. હાલ કેટલાકો એમના પર દેષ કરે છે તેમ નજ અતું જોઈએ. આપણા સંપ્રદાયનુંજ માત્ર નહીં, પરંતુ આપણા મહાન્ન પુખ્તિવાળા આર્યધર્મનું જેટલું એઓ જાણે છે, તેટલું બીજો કોઈ જાણતો હોય એમ મારા જાણ્યામાં નથી. માટે એમની પાસે સત્ય ધર્મ અવશ્ય સમજવો જોઈએ. અમે પોતે પણ કોઈ વાત બોલી

કહી તો તે ન માનવી. તે વખતે હંસના* જેવો દુધરૂપી સારગ્રાહી સ્વભાવ રાખવો. પણ કામડાની પેઠે વિટાપર જઈ બેસવાનો સ્વભાવ કદી પણ નહીંજ રાખવો.

માંખીનો સ્વભાવ એવો હોય છે કે જ્યાં ચાંદુ હોય ત્યાં જઈને બેસે. જુઓ પરમ દિવસની સભામાં જ્યારે રાધવાચાર્યજીને પુછવામાં આવ્યું કે, તમારા નિંખાર્ક સંપ્રદાયમાં પાદુકા પૂજનનો રીવાજ છે કે નહીં? ત્યારે તેમણે જણાવ્યું કે “રીવાજ તો છે પણ નાશ થયા પછી”--આટલા શબ્દો તેમના મુખમાંથી નિકળતાંજ પાદુકાપૂજનના પ્રતિપક્ષી જે ઘોડા લોકો અહીં બેઠેલા હતા તેઓએ જાણ્યું કે અમારો જય થઈ ગયો. તે તરત તાળીઓ પાડી સાળાશી આપવા લાગ્યા. એ તો ઠીકજ થયું કે, તે વખતે તેજ સંપ્રદાયના શાસ્ત્રી ભીમાચાર્યજી અહીં

* નીતિશાસ્ત્રમાં પણ કહેલું છે કે:-

બ્રાજઃપ્રવદતાં પુસાં શ્રુત્વા વાચઃ શુભાઽશુભાઃ ।

ગુણવદ્વાક્યમાદત્તે હંસઃ ક્ષીરમિત્રાંભસઃ ॥

અર્થ—હંસ જેમ પાણી અને દુધના મિશ્રણમાંથી દુધ માત્ર લે છે, તે પ્રમાણે ડાહ્યા માણસ લોકોના ભાષણમાંથી શુભયુક્ત વચન હોય તેટલાંજ ગ્રહણ કરે છે. અને—

અજ્ઞઃપ્રવદતાં પુસાં શ્રુત્વા વાચઃશુભાશુભાઃ ।

દોષવદ્વાક્યમાદત્તે પુરીષમિવ સૂકરઃ ॥

અર્થ—ડુકકર (ભુંડ) જેમ (સર્વ પદાર્થ છોડીને) વિષ્ટા ગ્રહણ કરે છે, તેમ મૂર્ખ જન બોલનારના ભાષણમાં દોષયુક્ત હોય તેજ લે છે.

હાજર હતા અને તેમણે દાખલા સહિત જણાવ્યું કે વિધમાન અને અવિધમાન બંને આચાર્યોની પાદુકાનું પૂજન અમારા સંપ્રદાયમાં થાય છે. આ કહેવાનું કારણ એટલુંજ કે, જેનો સ્વભાવ માંખી જેવો હોય છે તે ખીખના ચાંદા જેવા છિદ્રો શોધીને તૃપ્ત થાય છે.

આથી એમ ન સમજવું કે મારા કહેવાનો હેતુ એવો છે કે અમારા અવગુણ તમારે નજ કહેવા. હું ફરીફરીને કહું છું કે મારામાં જે દુર્ગુણ તમેને જણાય તે બેલાશક મને કહેવા; કેમકે તેમ થ-એથી તે તમે તે અમે બેજ જાણીશું અને કોઈ ત્રાહિત બેધ જશે તો તે બહાર જઈને હજારો લોકોને કહશે. તેથી તમારી અને અમારી બંનેની ફજેતી જાહેરમાં થશે. માટે બહાર હલ્લો કરવો એવો મારો, સત્યશાસ્ત્રકારોનો, સારા વિદ્વાનોનો અને સજ્જન માણુ-સોનો અભિપ્રાય નથી. અમે જેમ કરિએ તેમ ન કરવા દેવું, કેમકે સદ્ગુણ દુર્ગુણની વૃદ્ધિ તેને ઉત્તેજન મળવાથીજ થાય છે. દુઃસંગમાં પડવાથી ઉપલા શ્રીગીરધરજી મહારાજ શિકાર કરવાને સુદ્ધાં તૈયાર થયા હતા !! અને જે ન્યાતીલાઓએ અટકાવ્યા ન હોત, તો તે પણ કરત.

અમારા લોકોના આચરણ પસંદ ન પડવાથી કેટલાક લોકોએ અમારો સંગ છોડી દીધો છે, જેથી ભગવત્સેવાનો પણ સંબંધ તેમને છુટ્યો છે અને કોરી વિત્તજ (પૈસા સંબંધી) સેવા તેઓ કરવા લાગ્યા છે. કેમકે અમારે ત્યાં આવવાથી તેમનું મન દુખાય તેથી તેઓએ તનુજ (શરીરના શ્રમથી જે સેવા બની શકે તે) સેવા પણ તજ દીધી. ત્યારે માનસી (ધર્મસ્વરૂપનું મનમાં ચિંતવનવાળી) સેવાની તો વાતજ શી કરવી ?

પરંતુ આવી રીતે ન કરતાં અમ લોકો જે ન જાણતા હોઈએ, તે જે કોઈ જાણતું હોય તેની પાસેથી જાણી લેવું. શાસ્ત્રની પણ એવીજ આગ્રા છે. માટે તેમ લોકો કરશે અને સ્વધર્મનું જ્ઞાન મેળવશે, તોજ ધર્મનો ઉદય થશે.

હાલ ધર્મનો એક પગ રહ્યો છે. તે પણ લંગડો છે. જે બલદના ત્રણ પગ ભાગી ગયા હોય તે બાપડો એક લંગડાતે પગે કેવી રીતે ચાલી શકે? તેને તો બેચાર જણા મળીને ગાડામાં ગોઠવીને લઈ જાય ત્યારેજ જઈ શકે, લઈ જઈને પણ તેને દાણા ખવડાવે, ચારો ચરાવે અને તેની બરાબર આગતા સ્વાગતા કરે, તોજ જેટલું આયુષ્ય હોય ત્યાં સુધી જીવે. તેજ પ્રમાણે ધાર્મિક લોકો આપણા ધર્મનું યોગ્ય સેવન કરશે તો ઠીક છે, નહીં તો આપણો ધર્મ મને ભય છે કે કુબ્ધી જશે.

બીજા સંપ્રદાયોમાં ઉપદેશ ચાલુ છે. તેમાં ઉપદેશ માટે નિયમો છે. તેમ તે સંપ્રદાયોના શિષ્યો, ગુરુને જાહેરમાં ગાળો દેવી, તેમના દોષોજ જોવા અને ઠેકઠેકાણે તેમને વગોવવી એવું કરતા નથી. પણ પેતે કેવી રીતે ધર્માચરણ કરવું એજ બોલે છે. તેઓ આપણા લોકો કરતાં ધર્મ પણ સારો પાળે છે.

વળી મૂલં નાસ્તિ કુત : શાસ્ત્રા, તેમ પ્રથમતઃ આ વાતમાં અમારીજ કસુર છે. જે ઝાડનું થડીઝં હોય તો તેમાંથી ડાળ કુટે, તેમ જો અમારામાં ધર્મ હશે તો તમારામાં આવશે. તેમ તમારે પણ હમારી પાસે ધર્મશંકાઓ પુછવી જોઈએ. કેમકે 'માઝ્યા વિના મા પણ ન પીરશે, એમ તો નક્કી સમજવું. ગુરુ કેવા કરવા તે વિષે શ્રીમદ્વાચાર્યજી મહાપ્રભુજીની આ પ્રમાણે આગ્રા છે:—

કૃષ્ણસેવાપરં વીક્ષ્ય દંભાદિરાહિતં નરમ્ ।

શ્રી ભાગવતતત્ત્વજ્ઞં મજ્જેજ્ઞિજ્ઞાસુરાદરાત્ ॥

કૃષ્ણસેવાપરં એટલે સારી પેઠે શ્રીકૃષ્ણની સેવામાં હુશીઆર હમણાની માફક નહીં કે મુખીયાજી પુકારે કે “સમય થયો” તો કહે “આવીએ છીએ.” અને કોઈ વિનતિ કરવા આવે કે “આપજી નાટકનો વખત થયો છે. ગાડી તૈયાર છે.” તો કહે (હાથની ચપટી વગાડીને) “ચાલો.” તેમ ન જોઈએ. શ્રીગુંસાઈજીના પૌત્રનું લગ્ન હતું તે વખતે બધી વરણાગી તૈયાર થઈ અને તેઓને પણ આવવાને આજ્ઞા કરી. ત્યારે તે તો રડવા લાગ્યા. તેમને સમજાવીને પુછ્યું કે કેમ રડો છો ? ત્યારે કહે કે “ મારી ઉત્થાપનની સેવા રહી જાય છે.” જુઓ ભગવત્સેવા આગળ તેને પરણવાની પણ દરકાર ન હોતી. તેવું તો રહ્યું, પણ મંગળાથી તે રાયન સુધી સેવા તો બરાબર થવી જોઈએ. હમણા મારાજ ધરની વાત કરું, કે હાકોરજીને ઠોર એવા તો ધરાવવામાં આવે છે કે કોઈના માથામાં મારીએ તો લોહી નીકળે પણ ઠોર ભાગે નહીં. અને કેટલેક ઠેકાણે તો તે ભાગવા માટે લાકડાનો હથોડો રાખે છે. તે પણ જ્યારે એત્રણ પડે ત્યારે કટકા થાય. મેં એમ કરવાનું કારણ પુછ્યું હતું, તો એમ જણાવવામાં આવ્યું કે નરમ રાખીએ તો ભાગી પડે અને ભાગી જાય તો ભિતરીઆ લડે. ત્યારે ભિતરીઆના સુખ માટે હાકોરજીને દુઃખ થાય તો હરકત નહીં !! એકવાર શ્રીમહાપ્રભુજીના સમયમાં મહાપ્રસાદમાં સળી આવી ગઈ તેથી શ્રીમહાચાર્યજીએ કહ્યું કે “અમે સંન્યાસ લઈએ છીએ, આજે તો સળી આવી અને કાલે તો સેવામાં

સુશળ આવશે. આપણો ગૃહસ્થાશ્રમ છે તે ભગવત્સેવા માટે છે. ને તે બરાબર ન બને તો અમારું રહેવું વ્યર્થ છે.”

શ્રીનાથજીની આરતી જે દહાડે ભટજીએ ઉતારી તે દહાડાથી તેમની સેવા છોડાવી, તે એટલાજ માટે કે આજે આરતી કરી તો કાલે સણુગાર સજશે. અને એમ કરતાં અમારી સેવા છોડાવી દેશે. તે વખતે તેઓ એમ નહોતા જાણતા કે આજની માફક સાચોરા ગીરનારા ઠાકોરસેવામાં ધુસી જશે. એઓનો ઉદ્દેશ એજ હતો કે, ભગવત્સેવા તો અમેજ હાથે કરીશું અને રસોઈની સેવા અમારી વહુ બેટીઓ કરશે. હજુ પણ કોટાવાળા શ્રીકનૈયાલાલજીને ત્યાં રસોઈની સેવા વહુ બેટીઓજ કરે છે.

પ્રાચીન કાળમાં વલ્લભકુળના બાળકો ઠાકોરજીના હાંડા માંજવા સુધીની પણ સેવા કરતા હતા. તેમના હાથ અમારા ગદૂલાલજીના હાથની પેઠે ઘોડાના ખરેડા જેવા થઈ જતા. મારા પોતાના પૂર્વજોમાં એક દેવકીનંદનજી કરીને હતા. તેઓ એકવાર કોટે પધાર્યા હતા. તે એક વખત ત્યાંના મંદિરમાં જઈ જીએ તો ગુંસાઈઓ હાંડા માંજતા હતા. દેવકીનંદનજીએ પુછ્યું કે આ શું થાય છે? ત્યારે મથુરેશજીવાળા મહારાજેએ તેમને કહ્યું, આવો આપ પણ માંજો. ઠાકોરસેવા તો સાવરણીથી લઈને શુંગાર સુધીની એકજ છે. તેમણે કહ્યું “આપના અહોભાગ્ય છે કે આપ સર્વ સેવા કરો છો. મારા ઠાકોરજી વધારે ક્રામળ છે, તેથી મારે હાથની વધારે સાવધાની રાખવી પડે છે. નહીં તો મુખીઆજી ઠાકોરજીને અડકવા પણ ન દે.” આ દૃષ્ટાંત આપવાનું કારણ એજ કે એટલે સુધીની સેવાનો

પ્રાચીન આચાર્યોને આગ્રહ હતો. હાલ તે આગ્રહ ઘણે દરજ્જે છુટી ગયો છે.

કેટલાકો કહે છે કે દેવકીનંદન તો સિંહાસનપર બેસીને જપ કરે છે. એને કંઈ સેવાની શીકર નથી. પણ તે વાતની પરીક્ષા (ખખર) તો કામવનમાં શ્રીચંદ્રમાજી પાસે અમે હોઈએ ત્યારે પડે.

“ દંભાદિરહિતં ” એટલે દંભ, કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, મદ, મત્સર ઇત્યાદિથી રહિત એવા ગુરને ભજવા જોઈએ. દંભ એટલે પાખંડ અર્થાત્ કહેવું એક અને કરવું બીજું તે. એમ કરનારા ગુરનું ક્રોધ ક્રોધું માને નહીં. અને “ શેઠની શિખામણુ ઝાંપા લગી, ” એમ થાય. અમે તમને આચાર વિચાર રાખવાને કહીએ અને અમે પોતે આચાર પાળીએ નહીં, તો તમે બહાર જઈ કહેશો કે ગુંસાઈજી તો ગાંડા થઈ ગયા છે. કામ, ક્રોધ, ઇત્યાદિ તો ગુર માત્રમાં નજ હોવાં જોઈએ.

“ શ્રીભાગવતતત્ત્વજ્ઞં ” એટલે શ્રીમદ્ભાગવતના તત્ત્વને જાણનાર એવા ગુણવાળા હોય તે ગુરને લોકોએ ભજવા. અમારા જેવા નહીં કે જેને ભાગવતનો એક શ્લોક પણ બરાબર લગાડતાં આવડે નહીં ! હાલ તો કેટલાક ભાવકાઓ કહેશે કે તમારે ભણીને શું કરવું છે ? ખરે શ્રીઆચાર્યજી મહાપ્રભુજીએ “ શિક્ષા શ્લોક ” માં જે આજ્ઞા કરી છે, તેવો સમય આજનો થયો છે—

यदा बहिर्मुखा यूयं भविष्यथ कथंचन ।

तदा कालप्रवाहस्था देहचित्तादयोप्युत ॥ ૧. ॥

सर्वथा भक्षयिष्यन्ति युष्मानिति मतिर्मम—इत्यादि.

જો તમે કોઈ રીતે પણ બહિર્મુખ થશો (અર્થાત્ ઇન્દ્રિયોને બેહુકાવશો) તો કાળના પ્રવાહમાં પડેલા તમારા દેહ, ચિત્ત, આદિ પદાર્થો પણ તમને સર્વથા ખાઈ જશે, એવું મારું માનવું છે. ઈલાદિ-હાત્ર આ વાતનો અનુભવ પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવે છે.

મેં આપણા સંપ્રદાય વિશે એક અડસટો બાંધ્યો છે, તે એમ કે શ્રીમહાપ્રભુજી તે સાત સ્વરૂપો સુધી બ્રહ્મલીલા રહી. એટલે બ્રહ્માનું કામ જેમ સૃષ્ટિ સરજવી, તેમ તેઓએ સંપ્રદાયને વધારવો, લોકોને ઉપદેશ કરવો, ઇલાદિ કામ કર્યું. તે લોકો હમણાની પેઠે કોરટોમાં મુકરદમા ચલાવવાની માથાફાડ કરતા નહોતા. મારી પાસે અમારા દેવકીનંદનજી મહારાજના હાથનો લખેલો પત્ર છે, તેમાં તેમણે પોતાના પિતાને જણાવેલું છે કે મેં ગુજરાતમાં ૨૩ ગામમાં નવા સેવકો કર્યા છે. જેમાંના બાંધણી, મહુધા વગેરે ગામોમાં હાલ પણ અમારા સેવકો છે. એવી રીતે પુષ્ટિમાર્ગની સૃષ્ટિને વધારતા હતા. ત્યારપછી વચ્ચા કાળમાં શ્રીહરિરાયજી, શ્રીપુરુષોત્તમજી આદિ આચાર્યોમાં વિષ્ણુ લીલા રહી. વિષ્ણુનું કામ સૃષ્ટિનું પોષણ કરવું, તેમ તેઓએ લોકોને ધર્મોપદેશ કરી કરીને ધર્માચરણ કરાવ્યું અને જણાવ્યું કે આવી પરીપાઠી છે તેમ ચાલશો તો તમારું સારું થશે. હવે આજકાલ અમારામાંના કેટલાકોએ શિવલીલા પકડી છે. શિવનું કામ એ કે સૃષ્ટિનો સંહાર કરવો. તેમ અમ લોકો સંપ્રદાયના સંહારમાં હાલ પ્રવર્ત્યા છીએ. માટે તેમ કરવા જતાં અમને તમ લોકોએ અટકાવવા જોઈએ. અને વારંવાર ધર્મ, સંબંધી પ્રશ્નો પુછવા, સ્વમાર્ગિય ગ્રંથો વાંચવા, સાંભળવા, અમને ન આવડે તે વાત આપણા માર્ગની રીતથી તથા પ્રા-

ચીન ગ્રંથોને આધારે નાનો છોકરો કહે તો તે માનવી, અને તે પ્રમાણે ધર્માચરણ કરવું. પરંતુ માર્ગ વિરુદ્ધ ઉપદેશ કરવા પર-
મેશ્વર પોતે આવે તોપણ તેમનું ન માનવું. તે વખતે તો તેમને દંડવત માત્ર કરવા.

હમણા આપણા સંપ્રદાયની રાખમાંના અગ્નિ જોવી દુર્દશા થઈ છે. માટે એ અજ્ઞાન અને દુરાચરણરૂપી રાખોડીને દુર કરી અગ્નિનો પ્રકાશ પાડવા યત્ન કરવો. કેટલાક કહે છે કે દે-વકાનંદને આ સંપ્રદાયને પાતાળમાં પેસાડવાનું કર્યું છે. પરંતુ મને કહેતા હોય તો મેં એકલાએજ નહીં પણ, અમારામાંના ઘણાઓએ તથા જોટા પ્રેમ લગાડનારા હજારો ભાવકાઓએ તેમ કરવા માંડ્યું છે, કારણ કે મહાસમર્થ શ્રીમહાપ્રભુએ એકલાએ સંપ્રદાયને ચલાવ્યો ખરો, પણ તેને રસાતાળ કરવો એ એકલાથી બની શકે એમ નથી. એ તો ઘણાઓનુંજ કામ છે!!

જો વૈષ્ણવ લોકો ઉદ્યોગ કરવા મંડી પડે, તો સંપ્રદાયનો સંહાર થવો તો એક બાબતુએ રહે પણ તેની થોડા વખતમાં ઉન્નતિ થવા માંડે. એ ઉદ્યોગ એજ કે, કેટલાક ગુપ્ત ગ્રંથો છે તે સિવાયના બીજા પ્રસિદ્ધ ગ્રંથો છપાવે, તેના ભાષાંતરો કરાવે, સ્વમાર્ગી ગ્રંથોનું અધ્યયન કરે, ધર્મ સભાઓ સ્થાપે, પાઠશાળાઓ ઉઘાડે ઇત્યાદિ. આ મોટા મુંબાઈ શહેરમાં એક ધર્મસભા (આર્ય સુધર્માદય) માધવબાગમાં અને એકજ સંસ્કૃત (વિદ્યાલક્ષ્મી) પાઠશાળા ગદૃલાલજીના મંદિરમાં મેં જોયું છે. આ શહેરની વૈષ્ણવોની વસ્તીના પ્રમાણમાં એ તે શી વીસાતમાં? આજમાં આજી ચાર પાંચ ધર્મસભાઓ તથા પાઠશાળાઓ તો

જોઈએ. આ શેહેરમાં ઘણા શ્રીમંત સારા ગૃહસ્થો છે. તેઓ જો આ વાત મનપર લે તો એ બનવું કાંઈ અશક્ય નથી. કેટલાક તો એવા શોખીનો છે કે, તેઓ ૧૦૦-૧૨૫ રૂપિયાનો મહિનો આપીને વેશ્યાને રાખે છે, તો તેઓ સારા સારા પંડિતોને તેટલા રૂપિયાનો મહિનો આપે તો કેટલી પાદશાળાઓ ઉભી થાય ? અને એવું બને તો સંપ્રદાયનો ઉદય કેમ ન થાય ? જેમને સંસ્કૃત ન આવડતું હોય તેમણે પોતાના ધરમાં ભાષાના પણ સારા ગ્રંથો રાખવા. અને અવકાશે પોતે વાંચવા તથા ધરના મનુષ્યોને વાંચી સંભળાવવા. એવી રીતે ધર્મ સમજવો તથા સમજાવવો. જો અમ લોકો એકેક ધર્મસભા સ્થાપન કરીએ, તો તેથી આ માર્ગને કેતું ઉત્તેજન મળે તથા તેની કેટલી વૃદ્ધિ થાય; તેમજ દ્રવ્યપાત્ર ગૃહસ્થો અમારા બંગા, વાડી, ગાડી, ઘોડા વગેરેના ખરડાઓમાં જેમ દ્રવ્ય ભરે છે તેમ સ્વમાર્ગ વિદ્વાનોને અને ગ્રંથોને તેટલાજ દ્રવ્યથી ઉત્તેજન આપતા હોય તો સંપ્રદાયનો એકદમ ઉદય કેમ ન થાય ? કેટલાક એવા દંડોતીઓ ભક્તો આવે છે કે તેઓ લાંબા પડીને દંડવત કરે છે, પણ વિદ્યાના કામમાં મદદ કરવાનું કહીએ છીએ ત્યારે નાસતા ફરે છે. તેનું કારણ એટલુંજ કે લોકોમાં ખરૂં ધર્માભિમાન તથા મૂળ આચાર્યની ભક્તિ છુટી ગયેલી છે.

શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યજી વગેરેની ખરી ભક્તિ તો એજ કે તેઓના ગ્રંથોનું અને સંપ્રદાયનું ઉત્તેજન. અમારી વાડી ગાડીથી કંઈ તેઓની સેવા થતી નથી. ધર્માભિમાન એકલા વૈષ્ણવોમાં નહીં પણ ધણું કરીને આખી હિંદુ કોમમાંથી ઘટયું છે. હિંદુઓ કરતાં અન્ય વર્ણને પોતાના ધર્મનું અભિમાન ઘણું

સારું છે. કોઈ મુસલમાન દીનનો ઝુંડો રોપે, તો એકેએક મુસલમાન તેમાં સામેલ થાય. થોડા વરસપર મુંબઈમાં પારસી અને મુસલમાન વચ્ચે જે મોટું બંડ થયું હતું તે પણ ફેવલ ધર્મને માટેજ. કોઈ પારસીએ મુસલમાનના ધર્મગુરૂનું કંઈ ખરાબ છાપ્યું હતું તેજ બાબત ઉપરથી. અને તમારામાં એવી ગુરૂભક્તિ રહેલી છે કે અમને કોઈ ફાંસી લઈ જાય, તોપણ એકે અક્ષર બોલો નહીં. અને ઉલટું એવું કહો કે જેવાં કર્મ કરે તેવાં ભોગવે, તેમાં અમે શું કરીએ ? એમ થવાનું કારણ એજ કે તમારી અમારા વિષેની ભક્તિ ઉઠી ગઈ છે. અમારે વિષે તમોને ગુરુબુદ્ધિ નથી પણ સાધારણ મનુષ્યબુદ્ધિ રહી છે. અને તેનું પણ મૂળ કારણ એજ છે કે અમ લોકોએ ગુરૂપણાનું કર્તવ્ય છોડી દીધું છે. કેટલાક પ્રેમલા બની અમારે વિષે ભક્તિ દેખાડે છે ને અમારે વિષે ઈશ્વરપણું જણાવે છે ! ! તમ લોકો લુગડાં ન પહેરો તો ગાંડામાં ખપો અને અમે ઉભા ઉભા લઘુશંકા (અર્થાત્ ગમે એવું અદ્રશિત) કરીએ તો તે લીલા કરી કહેવાય ! ! !

હાલ ખરા ધર્મને જાળુનારા થોડા મળશે. કેમકે જેઓ જાણે છે તેમને કોઈ ઉત્તેજન આપતું નથી. વૈષ્ણવો પણ ધર્મજ્ઞ પુરૂષનો સંસંગ કરતા નથી. મુસલમાની રાજ્યમાં જ્યારે જુલમથી કંઠી તોડી નાંખતા હતા, તે વખતના વૈષ્ણવો ખરાખર ધર્મ સાચવતા હતા. અને માદલીઆં કે ચોટલીમાં કંઠી રાખતા હતા. એટલી બધી ધર્મ સાચવવાની તજવીજ કરતા હતા. હમણા મહારાણીના રાજ્યમાં કોઈને પોતાનો ધર્મ પાળ-

વાતે અટકાવ થતો નથી, તોપણ લોકો અરામર સ્વધર્મ પાળતા નથી. પણ તેથી ઉઘટા કાઢ કોઈને ક્રિશ્ચિયન થવા કેહેતું નથી તોપણ કેટલાક હિંદુઓ વરતીને ક્રિશ્ચિયન થાય છે. તેનું કારણ એકે આપણા લોકોને ધર્મ સંબંધી બોધ મળતો નથી.

રામાનુજ સંપ્રદાયમાં જોઈશું તો ૩૦૦-૪૦૦ વિદ્વાનો નિકળશે અને આપણા સંપ્રદાયમાં શોધાએ તો ત્રણ ચાર માંડ માંડ જડે ! બાકી બધાએ અમારા સરખા નીકળશે. જે અમ લોકો એકએક શાસ્ત્રી રાખીએ તો, બાગમાં ૨૦ માળીને બદલે ૧૦ માળી રખાય, એથી વધારે તો ખોટ જાય એમ નથી !! અને સંપ્રદાયમાં વિદ્વાનો વધે. વળી ઘેર શાસ્ત્રી હોય તો અમને પણ કેટલુંક શાસ્ત્રજ્ઞાન મળે અને અમારા બાળકો પણ વિદ્યા શીખે. તેમ ન થાય તો જ્યારે મોટા થાય ત્યારે કહેશે કે અમને અમારા માબાપે મૂર્ખા રાખ્યા, અમે શું કરીએ? માટે વિદ્વાનોને ઉત્તેજન તથા મદદ આપવી જોઈએ. તેને બદલે હમણા તો જે કોઈ કાંઈ ધર્મોપદેશ કરતો હોય તેનો એકદમ દેવ કરે છે. જુઓની ગદ્ગદાલજ કાંઈને બ્રહ્મસંબંધ આપતા નથી કે કંડી બાંધતા નથી, પણ લોકોને મમો ઉપદેશ કરે છે અને કાંઈ પણ માર્ગવિરુદ્ધ કરતા નથી. કેટલાક અંથોથી તથા લખાણોથી તેમણે માર્ગનું સાંકું કર્યું છે અને પ્રાચીન ગ્રંથોમાં ઘણો શ્રમ કર્યો છે. તેમ છતાં તેમના ઉપર એટલો બધો કોપ તેઓ કરે છે કે માત્ર દેહાંતદંડ કરવાનું બાકી રાખ્યું છે. જેમ કરવું તેમના હાથમાં નથી નહીં તો તે પણ કરવાને ચુકે નહીં. કેવો અનર્થ!!!.

હું કહું છું કે આપણા કરતાં તો અંગ્રેજ લોકો સારા છે. કે તેઓનો એક નાનો છોકરો હશે તે પણ એમ બોલશે કે અમારામાં કોઈ પણ મનુષ્ય મૂર્ખ નથી. તેનું કારણ શું? તેમનામાં પણ મૂર્ખા પેદા તો થાય છે. પણ તે લોકોની વિદ્યાભ્યાસ વગેરે કરાવવાની રીતિ એવી છે કે તેથી ઘણું ભાગે મૂર્ખ રહેતા નથી. પ્રથમ તો તેમનાં છોકરાંનાં રમકડાં હોય તે પર તે રમકડાના નામનો પહેલો અક્ષર એવો તો મોટો લખે કે બાલક છોકરાંને પણ રમતમાં મૂળાક્ષરો ઓળખવાનું જ્ઞાન થાય. પછી તેનો વિદ્યાભ્યાસ જરૂરી રાખવામાં આવે છે. તેમ છતાં પણ કોઈ ભણ્યો નહીં અને ઠોઠ રહ્યો તો તેને લશ્કરી ખાતામાં રાખવામાં આવે છે. જ્યાં આવું બને છે ત્યાં મૂર્ખા મળવા મુશ્કેલ થાય એમાં શી નવાઈ? હાલ કેટલાક અંગ્રેજોના જાણ્યામાં આવ્યું છે કે રેશમી અબોટીયું હિંદુ લોકો પહેરે છે તે ધણું ઉત્તમ છે. તોપણ કોઈ અંગ્રેજને અબોટીયું કે સુતરાઉ ધોતીયું પહેરતાં મેં જોયો નથી. તેનું કારણ એજ કે તેઓનું સ્વદેશભિમાન—અને આપણા લોકો કેવા સ્વદેશભિમાની છે કે, કોટ, પાટલુન વગેરે અનેક અંગ્રેજલોક જેવો પહેરવેશ તથા તેમનાં જેવાં આચરણો કરીને અંગ્રેજમય થઈ પડ્યા છે! તેમ ન કરતાં કંઈ પણ સ્વદેશભિમાન રાખવાની ઘણીજ જરૂર છે.

આ કળિયુગમાં મનુષ્યની આવરદા ૧૦૦ વર્ષની ગણાય છે. તેમાંથી સુમારે ૫૦ વર્ષ તો ખાનપાન નિદ્રામાં ગયાં; ૬-૧૦ વર્ષ તો બચપણમાં રમત ગમતમાં વિતાવ્યાં. બાકી રહ્યાં ૪૦—તેમાંથી પણ ગુરુનિંદા, વેદનિંદા, ભગવદ્જનનિંદા, અસત્ય ભાષણ,

અભિચાર વગેરે અનેક પાપથી આયુષ્ય ક્ષીણ થાય છે. જેથી બહુ થોડા ઉમર આપણને આપણું કર્તવ્ય કરવાને મળે છે. તેનો જેટલો લાભ લેવાય તેટલો લઘુ ધર્મપુરુષાર્થ સિદ્ધ કરી લેવો જોઈએ. કારણકે માબાપ, ભાઈભાંડુ, બૈરીછોકરાં સૌ મતલબનાં સગાં છે. તેમ ન હોય તો કમાઉં પુત્ર વહાલો અને હીણકમાઉં અળખામણો કેમ લાગે? માબાપને મન તો બેડ સમાન જોઈએ. પણ તેમ કંઈ બનતું નથી. ગમે તેટલી પ્રીતિ હોય છે તોપણ મનુષ્ય મરણ પામે છે કે તેને ઝટ નિકાલો—નિકાલો—કરીને ઘરમાંથી કહાડવા તૈયાર થાય છે. શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે, માતા જે નાનપણથી ઉછેરીને મોટા કરે છે તથા પુત્રપર ઘણું હેત રાખે છે તે તથા સ્ત્રી જે પતિ ઉપર ઘણો પ્રેમ રાખે છે અને નિરંતર સાથે રહે છે તે, સ્મશાન સુધી પણ વળાવવા આવતી નથી, પણ ઓટલેથીજ પાછી ફરે છે. ભાઈ, બાપ, મિત્ર જેઓ ઘણો સ્નેહ રાખનારા તેઓ પણ મસાણુ સુધી આવીને પાછા ફરે છે. અને આ દેહ જે જન્મ-તાંજ આપણી સાથે આવેલો છે, જેણે કરેલાં સારાં માદાં બુધ્ધાં કર્મો “મેં કર્યા” એમ આપણે અભિમાન રાખીએ છીએ, તે દેહ પણ ચિતામાં રહી જાય છે. ત્યારે આપણી સાથે શું આવે છે? કેવલ પાપ અને પુન્ય એજ.

પ્રાચીન કાળમાં એક કરે તો બીજાને પણ તેનું ફળ મળતું હતું, પણ આ કળિકાળમાં તો જે કંઈ કરે તેનું ફળ તેને પોતાનેજ ભોગવતું પડે છે. કેટલાક લોકો કળિયુગને નિંદે છે, પણ હું કહું છું કે ઇશ્વરપ્રાપ્તિ માટે તો આ યુગ સૌથી વધારે સારો છે, કેમકે હમણા કીર્તિન માત્રથી પણ હરિ પ્રસન્ન થાય છે.

મૂળમાં જીંદગી થોડી. તેમાં કેટલોક વખત રોજગારમાં જાય. રોજગાર તો સર્વ કોઈએ અવશ્ય કરવો જોઈએ. તે પછી કેટલાક ચોપાટી વગેરે સ્થાનોમાં ફરવા નીસરી પડે છે તેમાં, ખાવાપીવામાં, સ્નેહીઓને મળવા મુકવામાં, વળી કેટલાક રાત્રે વેશ્યાને ઘેર જઈ પુન્ય (મહાપાપ) કરે છે ! તેમાં, એમ વખત વેહેંચાઈ જાય છે. લોકોએ બીજકુલ નકામે વખત ન ગાળતાં સદાચરણ રાખીને થોડો ઘણો વખત બચાવાય તેટલો બચાવી ઈશ્વરભક્તિમાં લગાડવો. નિરંતર ભગવાનું નામ અને ભગવાનને વિષે શરણુભાવના ભુલવી નહીં. સ્ત્રી, ધર, ધન વગેરે એકજ જન્મ માત્રના સાથી સાંસારિક પદાર્થોમાંથી ચિત્ત કલાડી નિરંતરસંગથી પરમદયાળુ શ્રીકૃષ્ણના ચરણમાં ચિત્ત ચોંટાડવું. સારા વિદ્વાનો અને ભગવત્ભક્તોપર દેવ ન રાખતાં સર્વમાંથી સાર લેવો. કોઈ પણ પ્રાણીનું 'પુર' ન કરવું. અને તેટલું સર્વનું સાર કરવું. શ્રીભગવાન, શ્રીમદાચાર્યજી, ભગવદભક્તો, વેદ, ગીતાજી અને સ્વધર્મ ઉપર શુદ્ધ અંતઃકરણથી સદા ખરી ભક્તિ રાખવી. એજ મારી સર્વ વૈષ્ણવો પ્રત્યે ભલામણ છે અને લોકોને સદ્ધર્મમાં લગાડો એવી પ્રભુ પ્રત્યે પ્રાર્થના છે."

આ ઉપદેશની અસર સભામાં આવેલા વૈષ્ણવો ઉપરજ માત્ર નહીં, પણ સભામાં નહિ આવેલા એવા બીજા વૈષ્ણવો ઉપર પણ, તેનો હેવાલ વાંચી સાંભળીને ઘણીજ સરસ થઇ હતી. તેની સાબિતીમાં એટલુંજ જણાવવું બસ થશે કે તે ઉપદેશને ત્રીજે દિને અર્થાત્ જ્યેષ્ઠ વદ ૧૨ ને બુધવાર તારીખ '૮ મી જુલાઈએ એ મહારાજ પાસે ૨૦૦ કરતાં વધારે વૈષ્ણવોએ બ્રહ્મસમર્પણ લીધું હતું.

ત્યાર બાદ એકએ દિવસમાં મુંબઈથી કુચ કરી જવાના ઇરાદાથી ગોસ્વામિશ્રી દેવકીનંદનાચાર્યજીએ પોતાનો મુકામ આંટરોડ

પાસે આવેલા શેઠ ચતુર્ભુજ મોરારજીને બંગલે રાખ્યો હતો. પરંતુ તેમને રહેવાને માટે અત્રેના ઘણા સંભાવિત વૈષ્ણવોએ વિનંતિ કરવાથી એક અઠવાડિયું વધારે અત્રે થોભી ગયા હતા. એ અઠવાડિયામાંના છેલ્લા બે ત્રણ દિવસ તો શેઠ ચતુર્ભુજ મોરારજીએ અત્યાચ્છથી મહારાજને રોકી રાખી, મુંબઈના સારા શેઠીઆ વૈષ્ણવોનો તથા શાસ્ત્રી વિદ્વાનોનો મેલાવડો પોતાને બંગલે કરાવ્યો હતો. અને મહારાજશ્રીને હાથે શાસ્ત્રીઓનો સત્કાર કરાવ્યો તથા તેમના મુખથી વૈષ્ણવોને સદુપદેશ અપાવ્યો હતો. વળી એ વખતે મહારાજશ્રીએ વૈષ્ણવ સંપ્રદાયને જે વડે મદદ મળે છે એવી, પંડિતશ્રી ગદૂલાલજીએ સ્થાપેલી વિદ્યા લક્ષ્મી પાઠશાળાને મદદ કરવા, તથા એક મોટું ફંડ ઉભું કરી નવી પાઠશાળા સ્થાપવા, તથા ધર્મ સંબંધી પુસ્તકો પ્રગટ કરવાને ત્યાં બેઠેલા સર્વે શેઠીઆઓને જે સૂચના કરેલી છે તે પર અમે તેમનું અવશ્ય લક્ષ બેંચીએ છીએ.

આ મહારાજશ્રી સંવત્ ૧૯૪૧ ના અશાડ શુદ્ધ ૫ વાં ગરેઉ તાં ૧૬-૭-૮૫ ને દિવસે વલસાડ તરફ પધાર્યા. એમને વીદાય કરવાને આસરે ૨૦૦ ગૃહસ્થો ગ્રાંટરોડના સ્ટેશન ઉપર હાજર થયા હતા. શેઠ ચતુર્ભુજ મોરારજીના બંગલામાંથી નીકળી અને રેલવેની ગાડીમાં ચઢતાં સુધી તેમના પર વૈષ્ણવો પુષ્પવૃષ્ટિ કરી વારંવાર જય ઉચ્ચારણુ કરતા હતા. ઇશ્વર પાસે પણ અમે એજ માંગીએ છીએ કે ગોસ્વામિશ્રીને જેવાં માન અને યશ મુંબઈમાં મળ્યાં છે તેવાં સર્વસ્થળે મળે; અને તેમના જ્ઞાનમાં દિનપરદિન વૃદ્ધિ કરી. તે જ્ઞાનને લાલ વૈષ્ણવોને નિરંતર આપી એઓ ધર્મ વૃદ્ધિ કરતા રહે એવું એમના હૃદય કમળમાં વસાવે. તથાસ્તુ:

સમાપ્તિમાં માત્ર એટલું જ કહેવું બસ છે કે આર્યધર્મ અ-
ગાધ છે. તેનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન મેળવી તે પ્રમાણે પોતાનું વર્તન રાખ-
વાને ઘણા પ્રાચીન કાળમાં ઋષિ આદિઓને કદાચ બનતું હશે
પણ તેનું દરેકજણથી બનવાને માટે પ્રવૃત્તિકાળનો આ સમય નથી.
અંગ્રેજી રાજનીતિ જેતાં પણ દેશ કાળ-સ્થિતિ-જોઈ, સામ-દામ-
ભેદ-દંડ-થી જ્યાં જોમ અનુકુળ આવે તેમ, મેળવેલા
મુલકોનો બંદોબસ્ત રાખવામાં આવે છે, તેજ પ્રમાણે
આ સંપ્રદાયના પ્રવર્તક શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યજી તથા તે પછી-
ના તેમના કુળના કુશળ ધર્માધ્યક્ષોએ, આપણા આર્યશાસ્ત્રના
દોહન માત્રને અવલંબીને, ઘણા પ્રાચીન શ્રીવિષ્ણુસ્વામીના
વૈષ્ણવ સંપ્રદાયનો, વખતને અનુસરી ફેલાવો કર્યો. જે સિ-
દ્ધાંત ઉપર આ સંપ્રદાય અવલંબે છે તે, આ પુસ્તકના મુખપૃષ્ઠ
ઉપર ટાંકેલા નીચેના શ્લોકથી જણાઈ આવશે.

एकं शास्त्रं देवकीपुत्रगीतम्

एको देवो देवकीपुत्र एव ।

मंत्रोप्येकस्तस्य नामानि यानि

कर्मप्येकं तस्य देवस्यसेवा ॥

વેદ, ઉપનિષદાદિ આર્યધર્મશાસ્ત્રના અનેક ઉત્તમ ગ્રંથો
છે, તે સર્વનું દોહન-તત્ત્વ દર્શકશાસ્ત્ર-શ્રીમદ્ ભગવદ્ગીતા-એજ
આ સંપ્રદાયનો પ્રથમતઃ માન્ય ગ્રંથ છે; આર્ય જનોએ તેત્રીસ
કોટી દેવતા માનેલા છે, પરંતુ તે સર્વ દેવતાઓમાં શ્રેષ્ઠ આ
સંપ્રદાયના અધિષ્ઠાતા તો દેવકીપુત્ર-શ્રીકૃષ્ણ ભગવાન એજ છે;
આર્યશાસ્ત્રના અસંખ્ય જપમંત્રો છે. પરંતુ ભગવાનના નામરૂપી
જે મંત્ર તેજ આ સંપ્રદાયને વિષે સર્વોત્તમ મંત્ર છે; અને અનેક
પ્રકારના-સકામ વા નિષ્કામ-કર્મો છે તે સર્વમાં શ્રીકૃષ્ણ સ્વરૂ-
પની સેવા એજ સર્વોત્કૃષ્ટ કર્મ છે. અર્થાત્ એજ આ સંપ્રદાયનું
સિદ્ધાંત સ્વરૂપ છે.

જાહેરખબરો.

શ્રીમદ્વલ્લભાચાર્યજી વિરચિત—

શ્રીપુરુષોત્તમ સદસ્ય નામ, યમુનાષ્ટકાદિ ષોડશ ગ્રંથ, સેવા-
કૃળ વિવરણ, પરિવ્રતાષ્ટક, મધુરાષ્ટક અને શિક્ષા શ્લોક; શ્રીગું-
સાર્ધજી કૃત વલ્લભાષ્ટક પ્રભૃતિ અષ્ટકો; અને શ્રીહરિરાયજી
કૃત કામાખ્ય દોષ વિવરણ વગેરે વૈષ્ણવોને નિત્ય પાઠ કરવાના

પંડિતશ્રી ગદ્દૂલાલજીએ

તપાસી શુદ્ધ કરેલા નાના નાના ૩૨ ગ્રંથોનો સંગ્રહ.

કિંમત રૂ. ૦૧

આવૃત્તિ બીજી ટપાલખરચ આનો ૦૧

વ્રજભાષામાં—

શ્રીગદ્દ વલ્લભાચાર્યજીના વૈષ્ણવસંપ્રદાય પ્રમાણ
ઉત્સવો તથા વ્રતોની વાર્ષિક ટીપણી.

કર્તા—પંડિતશ્રીગદ્દૂલાલજી ધનશ્યામભટ્ટજી.

કિંમત ૧ આનો. ટપાલખરચ નં. ૦૧૦ સુધી ૦૧ આનો.

કાશીવાળા વૈષ્ણવ વ્રજભૂષણદાસ વ્રજભવનદાસકૃત

શ્રીવલ્લભવિલાસ ભાગ ૧ સંપ્રદાયપ્રકાશ.

કિંમત ૧૦ આના

ટપાલખરચ ૧ આનો.

ધણીથોડી નકલો]

પ્રશ્નોત્તર.

[બાકી રહીછે.)

(ગોસ્વામી શ્રીદેવકીનંદનાચાર્યજીની પધરામણી સમયે “એક
વૈષ્ણવ” ની સહીથી બહાર પડેલા પ્રશ્નો તથા તેના ઉત્તરો

કિંમત ૧ આનો.

પોસ્ટેજ નં. ૦૮ સુધી ૦૧ આનો

ઉપલા પુસ્તકો કાગકાદેવીને રસ્તે—“પુસ્તક પ્રસારક
મંડળીની ઓફીસ”માંથી રોકડો કિંમતે મળશે.

શિવપુરાણ—

વ્યાસજીનાં વખણાયલાં અને તત્ત્વજ્ઞાનથી ભરેલાં અઠાર પુરાણોમાંનું એક છે. તેનું ગુજરાતી ભાષાંતર સંવત્ ૧૯૪૧ ના કાર્તિક માસથી માસિક પુસ્તકરૂપે બહાર પડે છે—કિંમત વર્ષ ૧ ના રૂ. ૩. તેમાં જ્ઞાન સંહિતા. વિદ્યેશ્વરસંહિતા. સનતકુમાર સંહિતા. વાયુસંહિતા, ધર્મસંહિતા, અને કૈલાસસંહિતા એવી છ સંહિતા અથવા પ્રકરણો છે. નવ અંકમાં જ્ઞાન સંહિતા, અને ૧૦-૧૧-૧૨ અંકમાં વિદ્યેશ્વરસંહિતા આવી ગઈ છે; સંવત્ ૧૯૪૨ના કાર્તિકના અંકથી સનતકુમાર સંહિતા શરૂ થઈ છે. ભક્તિજ્ઞાનયુક્ત ધર્મતત્ત્વને ઉદ્દેશીને તેમાંના ઘણા પ્રસંગો જાણવા જેવા છે. આજકાલ અનેક વિષયોવાળા અનેક માસિકો બહાર પડે છે. પરંતુ સ્વધર્મવિષયક ગ્રંથો વાંચવાની રૂચિ લોકોમાં પેદા થઈ છે તે આ આર્યાવર્તના ઉદયનાં સુચિન્દ છે. પુરૂષાર્થને પ્રાપ્ત કરાવનારી શ્રીવેદ વ્યાસ ભગવાનની વાણીનું રટન કરવું એ આ ક્ષણભંગુર સંસારમાં અક્ષય આનંદદાતા છે. પુરાણ ભાગમાં આવેલા વિષયો, પાંચર અને વિષયીજનોને ભાવો વા ન ભાવો, પરંતુ મુમુક્ષુઓને તો તે અમૂલ્ય જવાહિર છે મુંબઈ જુની હનુમાનગલી । ભટ નરોત્તમ અમરજી દલાલ પ્રેમજી પ્રાગજીનોમાળો.) શિંપુભાંનાવ્યવસ્થાપક.

ચુનીલાલ બાપુજી મોદીના રચેલા—

સરકારી ફેળવણીખાતાએ ઈનામ તથા લાઈબ્રેરી માટે પસંદ કીધેલાં પુસ્તકો—

સિકંદર બાદશાહનું ચરિત્ર કિંમત રૂ. ૧-૪-૦

પીટર ધી ગ્રેનું (સચિત્ર) ચરિત્ર „ રૂ. ૦-૧૪-૦

નીચલે ઠેકાણેથી રોકડી કિંમતે મળશે.

મુંબઈ—દામોદર ઇશ્વરદાસ મીં જહાંગીરજી બેજનજી, કરાણી

બુકસેલર તથા “પુસ્તકપ્રસાદ મંડળીની” આશીસમાં.

સુરત—ત્રિભોવનદાસ ગોપાલદાસ બુકસેલર ભાગાતલાલ.

અમદાવાદ—ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી.

રાજકોટ—ટ્રેનીંગ કાલેજમાં કર્તી પાસે.

ભૂજ—કુમારશ્રી કાલુભાના ટયુટર કવિ શીવલાલ ધનેશ્વર પાસે.

આગળથી
૩૦૧

સુખસાધક.

ટપાલખર્ચ
ના આનો.

(સુધારા વધારા સાથે બીજી આવૃત્તિ.)

આગળથી થનારા ધરાડાએ આવતા ફેબ્રુઆરી માસની આખર સુધીમાં તેની કિંમતનો ૩૦૧ તથા ટપાલનો આનો અરધો, નીચેને સરનામે પોતાનું નામ ઠામ ઠેકાણું લખી મોકલવા મેહેરખાની કરવી. પાછળથી થનાર ધરાડા પાસે, ધરાડાના પ્રમાણમાં સવાધ વા દોઢી કિંમત લેવામાં આવશે.

અન્નફળ-કંદમૂળ-શાકપત્ર-નો ખોરાક તેજ ઉત્તમ ખોરાક અને સ્વચ્છ જળનું પાન એજ ઉત્તમ પાન, ઈશ્વરી નિયમ જોતાં, મનુષ્યને માટે પ્રભુએ નિર્માણ કર્યા જણાયછે. અર્થાત્ માંસ-મદિરાનું અધમ ખાન પાન સૃષ્ટિ નિયમથી વિરુદ્ધ છે. આવી નીતિ આપણા આયોની તો પરાપૂર્વથી ચાલી આવેલી છે; પરંતુ, આપણા રાજ્યકર્તા અંગ્રેજો, હુનર-ફળા-કૌશલ્યમાં, સાંપ્રત કાળમાં ઘણા આગળ વધી ગએલા હોવાના કારણથી તથા ભૂતળ ઉપરના ઘણા પ્રદેશોમાં તેમની રાજ્ય સત્તા સ્થપાયાથી અને વિશેષ કરીને ધનને વિષે તેઓ આજ ને કાલ સર્વોપરી જેવા ઘણ જવા-ધા “સર્વે ગુણાઃ કાંચનમાશ્રયંતિ” જેવું તેમને માટે થઈ રહ્યું

છે. તેમાં આપણા દેશમાં તો તેમની અતિપ્રખ્યાત રાજ્ય સત્તાના કારણથી, તેઓને પગલે આલવામાંજ જાણે સર્વ સુધારો આવી ગયો હોય તેમ થઈ રહ્યું છે. જ્યારે સર્વ સાધારણ આવીજ સમજ છે ત્યારે ‘આલ ફાટે ત્યાં થીગડું ક્યાં દેતું ?’ આ વાતમાં ફેટતું સત્ય છે તે વિચારવંતો જાણે છે: દારનું વ્યસન દાલ દાવ-આપણા દેશમાં ઘણું વધ્યું છે અને તે પણ વળી *Et tu latet* એટલે કેળવાયલા-સુધરેલા જેઓ પોતાને કહેવડાવે છે તેઓમાં જાડુધા અંગ્રેજી કેળવણીના સંસર્ગથી વળ્યું છે. એમ કહેવાને દરકત નથી. આમ છે માટે, ખુદ અંગ્રેજીમાં હાવા પુરૂષો માંસ મદિરાથી કેવા મુક્ત રહે છે અને બીજાઓને પોતાના અનુયાયી બનાવવાને તન મન અને ધનથી કેવો પ્રયત્ન કરે છે તથા તેમ કરીને કેવા મોટા સુખને પામે છે- મીસકીનપણામાંથી એવો એક સિદ્ધાંતી કેવી ધનવંત સ્થિતિએ પહોંચ્યા-તે ખરેખર બનેલા બનાવની નોંધ આ પુસ્તકમાં છે.

આ પુસ્તકની પ્રથમ આવૃત્તિ સને ૧૮૮૩ ની સાલમાં કહાડેલી તેની ૧૦૦૦ નકલ માત્ર થોડાજ મહિનામાં ખપી ગઈ. વિદ્યાનુરાગી સદ્ગૃહસ્થોને તે ભાગ્યથી તેમણે ૨૦-૨૫-૫૦- અને તેથીએ વધારે નકલો સામટી ખરીદવાથી પરસ્પરે વેચાણ માટે તે રહી નહીં. તથાપિ વિવેચન કર્તા તરીકે જેમનું ઘણું મહત્ત્વ એવાં ગુજરાત રાજાપત્ર, બુદ્ધિ પ્રકાશ, વિજ્ઞાનવિલાસ આદિ ચોપાનિયાં તથા ગુજરાતી, મુંબઈ સમાચાર, આદિ વર્તમાનપત્રોએ પોતપોતાના વિવેચનમાં એ પુસ્તકને વિષે બતાવેલી પ્રસન્નતાના કારણથી તેને વિપેની બીજા વાંચનારાઓની રચિને સંતોષવાનું અઘાપિસુધી મુલતવી રહ્યું. હવે તેમની તેવી રચિ

હજીસુધી ટકી રહીછે કે નહીં તે આ પુસ્તકના આગળથી થનારા
ધરાકોની સંખ્યા નાની મોટી થએ ખબર પડશે.

પહેલી આવૃત્તિના અભિપ્રાયોનો ટૂંક સાર.

“ગુજરાતરાજાપત્ર” — મહા અગત્યનું આ પુસ્તક
અમે અમારા સર્વે વાચનારાઓને ધ્યાન પૂર્વક વાંચવાની
ભલામણ કરીએ છીએ. * * * ભાષા શુદ્ધ અને રસિક
થઈ છે. એ એક વાર્તા રૂપે છે, પણ તે વાત બનેલીછે અને તે
ઉપરથી મધમાંસ નિષેધ સિવાય બીજી પણ ઘણી વાતનો બોધ
મળેછે—દુનિયામાં એક કુટુંબ શી રીતે આબાદ થઈ શકે તેની
ટૂંકી કુંચી આ વાતમાં સમાયલી છે. માટે એ ચોપડી વાંચ-
વાની અમે ફરીથી સર્વેને ભલામણ કરીએ છીએ.

“બુદ્ધિ પ્રકાર” — ભાષા રસુજી અને સમજાય તેવી છે.
જે અંગ્રેજનું ઇત્તાંત છે તે પ્રથમ નિર્ધન અવસ્થામાં હતો, પણ
માંસ મદિરા લાગ કરીને ચુડિયોગે વળગવાથી લક્ષાધિપતિ થયો
હતો. તેના બાઈડી છોકરાં, ચાકર નહરો તથા તેના ઘણા સે-
બતીઓ તેના પ્રસંગ અને બોધથી એ નહારા લખથી છૂટા થયા
હતા. * * * કર્ત્તાની મતલબ એટલીજ છે કે તે ઉપરથી મ-
ળતો બોધ લક્ષમાં લેઈ એ દુર્વ્યસનના કુછંદમાં પડેલા દેશીઓ
તેના લાગ કરે. ખરેખર એ હિદેશ સ્તુતિપાત્ર છે. પરમાટી અને
દારનો પ્રચાર દિવસે દિવસે વધવાની બૂમો ચાલેછે એ આપણા
પવિત્ર દેશના લોકોને સારમભરેલું છે. જે લોકોને એ વસ્તુઓ
વગર ચાલતુંજ નથી એમ કહીએ તો ચાલે તે લોકોમાંથી

આવા દ્રઢાત્મા નીકળી આવી તન, મન અને ધનથી સુખી થાય છે, ત્યારે આપણે તેનો કેવલ અનાદર કરનાર તેમાંથી એનો અહાર કરનાર નીકળે છે એ કેટલું ખેદકારક છે? દરેક દેશીને એ ચોપડી વાંચવાની અમે ભલામણ કરીએ છીએ.

“વિજ્ઞાન વિલાસ”-આજના સમયમાં દેશીઓમાં માંસમદિરાએ બહોળો છુપો ફેલાવો કર્યો છે. * * * દેખાદેખીથી દેશીઓમાં વધતો જતો આ રોગ અટકાવવાને મજબૂત ઉપાય લેવા જરૂરના છે. એ રોગથી થતાં નુકસાન અને ખુવારી જેતાં છતાં દેખીતી આંખે આંધળા થઇ માંસ મદિરાના દુઃખ દરીઆમાં દેશીઓ પડે છે (!) સુખસાધક ના પ્રસિદ્ધ કરનારે દેશીઓને ઉપર કહેલા દુઃખના દરિઆમાં ડુબતા અટકાવવાનો હેતુ રાખ્યો છે * * * ભાષા સહેલી અને અસરકારક છે.

“ગુજરાતમિત્ર”—સુખસાધક * * * ખચીત દરેક માણસને વાંચવા લાયક છે. * * * સાર ધણો કિંમતી છે. ખ્યાન બહુજ અછી રીતે મનપર અસર થાય એવું કરેલું છે. * * * ભાષા ધણીજ સારી અને અછી ઢપથી લખેલી છે. એ નાનકડું પુસ્તક દરેક માણસના શિક્ષક તરીકે ધણુંજ કિંમતી છે. વિશેષે કરીને દારૂમાંસના ભક્ષણ કરનારાઓને તો એ બહુજ શિક્ષા આપનારું છે, માટે દરેક જણને એ વાંચવાની અમે ભલામણ કરીએ છીએ. * * *

“ગુજરાતી”—“સુખસાધક” નામના પુસ્તકની ભેટ સ્વીકારતાં અમે તેના કર્તાની અતિશય પ્રશંસા કરીએ છીએ.

અને જ્યારે ઠામ ઠામ દાર ને મુપ મીટ લેવાનો રીવાજ ચાલ્યો છે ત્યારે એ આર્ય રીતિને અનુસરતું પુસ્તક શિક્ષણીય થશે. * * * એમાં મદિરાપાનથી થતી પૈસાની ખુવારી અને બીજા માઠાં પરિણામનો ઘણી અસરકારક રીતે ચિતાર આપ્યો છે. ભાષા સારી શુદ્ધ, સરલ અને હાલના ‘સંસ્કૃતમય ગુજરાતી’ લખનારાઓને ઘડો લેવા જોગ છે. તેમાં વચ્ચે વચ્ચે સુરસ કહેવતો અને યોગ્ય વચનો લખી આ નહાના પુસ્તકને ઘણું રસિક કીધું છે. હાલ દારનું વ્યસન ગુજરાત તેમજ કાઠીઆવાડમાં મુખ્યત્વે કરીને ઊંચી બ્રાહ્મણ વાણીયાની ન્યાતોમાં મજબૂત પગપેસારો કરતું ગયું છે. ઊંચી કેળવણીવાળા જુવાન વિદ્વાનોને મદિરાના ભોગી થતા અમે આંખે જોઈએ છીએ અને ગુજરાતના આખાં કુટુંબો આ ખુરા વ્યસનથી પાયમાલ થતાં જાય છે. ખચીત આવા વખતમાં આ લઘુ પુસ્તક ઘણુંજ વેળાસર બહાર પડ્યું છે અને દરેક કુટુંબમાં એનો બોહોળો ફેલાવો થવાની જરૂર છે. આશા રાખીએ છીએ કે રાવ સાહેબ મહીપતરામ સરકારને ભલામણ કરી આ નાનું પુસ્તક ઇનામ ખાતે રખાવશે, કે બચ્ચાંઓના મનપર એની અસર મૂળથી થતી આવે.

“મુખ્યધસમાચાર” — “મુખસાધક” યાને આંખોને ઘડો લેવા લાયક માંસમદિરા ત્યાગી એવા એક અંગ્રેજ ગૃહસ્થનું ટૂંક વૃત્તાંત. એ ચોપડી અત્રેની “ગુજરાતી સોશીયલ યુનીયન” નામની મંડળીના એક સલાસદ તરફથી પ્રગટ થએલી છે. * * * હાલના જમાનાના સુધરેલાનાં નામથી જણાયલા કેટ-

લાક દિંદુ જવાનોમાં માંસ તથા દારૂનો ઉપયોગ કરવાનો શોખ ફેલાયો જવાની ફરિયાદ ચાલે છે, તેવા વખતમાં તેમને નસીહત આપવાની નેમથી આ “સુખસાધક”ને જન્મ આપવામાં આવ્યો છે. જે અંગ્રેજોને પગલે ચાલી કેટલાક સુધરેલા કહેવાતા દિંદુઓ માંસમદિરાનો છુટ્ટી ઉપયોગ કરે છે, તેજ અંગ્રેજોમાંનો એક એ વસ્તુઓનો સદંતર લાગ કરી તેના ફાયદાઓ સમજાવે, તો તેથી તેઓના મનઉપર વધારે સારી અસર થવાની વધી બે-શક રાખી શકાય.

આ ચોપડીમાં એક અંગ્રેજની જીંદગીનો જે હેવાલ છે તે ધ્યાનમાં રાખવા જોગ છે. તે અંગ્રેજ ગૃહસ્થ પહેલવહેલાં કેવલ નિર્ધન દાલતમાં હતો. જવાન વયમાં દારૂ તથા માંસના ઉપયોગની વિરુદ્ધમાં લખાયેલાં કેટલાંક નાનાં પુસ્તકો તેના વાંચવામાં આવ્યાંથી તેના મનઉપર તેની સારી અસર થઈ; અને મજબૂત વિચાર રાખી તેણે એ બંને વસ્તુઓનો લાગ કર્યો; અને સાદો ખોરાક, કરકસર, ઉદ્યોગ, પ્રમાણિકપણું, મિતા-દારપણું વગેરે ખીજી ગુણો પણ તેણે અખત્યાર કરવાથી તેની સ્થિતિમાં દિનપરદિન સુધારો થતો ગયો. સારે ભાગ્યે તેની પરણેતર પણ તેનાજ જેવા ગુણોની મળી અને બંને જણ પોતાના ભોગા દાખલાથી પોતાના બાલકો, નોકરો, કેટલાક મિત્રો વગેરે ઉપર પણ સારી અસર કરી ડયા. અને પોતાના સદ્-ગુણોની મદદથી, ગરીબ સ્થિતિમાંથી વધીને દાલત તથા દરજ્જા-બરાબી થયાં. * * *

પોતાનો અસલી સીધો માર્ગ છોડી આડે રસ્તે જતા આ-ર્યજાતુઓને તેમની જુલ બતાવવાની આ પુસ્તક પ્રગટ કરનારની

કોશેશ સ્તુતિપાત્ર છે. * * * પુસ્તકમાં કરેલી ભલામણ અંધ
બેસ્તી અને માન્ય કરવા બેગ છે. * * * માંસ તથા દારૂના
ઉપયોગ સામે આથી વધારે કઠણ વિચારો મળવા અમો મુશ્કેલ
ધારીએ છીએ. * * * દારૂ તથા ખીજી કેરી વસ્તુઓનો
ઉપયોગ ગેરરીતિ અને બેપરેહેણથી કરનારાઓ માટે પણ એ
ચોપડી ઉપયોગી અને ચાતક આપનારી છે. ઉધરતા જવાનોને
તે વાંચવાની અમો મજામૂત ભલામણ કરીએ છીએ.

‘આળમિત્ર’—“સુખસાધક”ની એક પ્રત અમેને
તેના કરતાં રા. રામદાસ કારીદાસ મોહી તરફથી બેટ દાખલ
મળી છે. * * * ચાકરી ધંધા વગરના રખડતા ફરતા
નિરૂદ્ધમી અને અપ્રમાણિક માણસ જે લક્ષ દેખે તો
તે પોતાના હિતનું તેમાંથી ચણુંજ મેળવી શકે તેમ છે. ચાકર
પ્રત્યે શેઠનો ધર્મ અને શેઠ પ્રત્યે ચાકરનો ધર્મ પણ (એમાં)
યથાર્થ બળવ્યો છે. * * * ધનની સારી પ્રાપ્તિ થયા પછી
પોતાના વૈભવમાં કોઈલો વધારો લાવના લક્ષાધિપતિ શેઠીઆ-
ઓને લલચાવે તેવો છે. * * * આવાં બોધકારક પુસ્તકો
એક કરતાં વધારે નીકળવાં જોઈએ. અને તેનો ફેલાવો
૧૦૦૦૦૦ નકલો જેટલો થવો જોઈએ. આટલી નકલો પણ હિં-
દુસ્થાનમાં, તંબાકુ, ગાંજો અપીણ અને દારૂ વિગેરે વ્યસન જે
વિસ્તારમાં ફેલાયાં છે તે અંધ પાડવાને પુરતી ગણાશે નહીં. !!!
* * * હાલમાં કેટલાકો પૈસા મેળવવાની લાલચે નિર્માલ્ય પુ-
સ્તકો બહાર પાડી લોકોને કંટાળો આપેછે, તે કરતાં અમારી,
તપાસનું આ નાનું પણ સોનાના મૂલ્યની નસીબત આપનાર

પુસ્તક લોકોને ધણું જ ઉપયોગી, સ્ત્રી પુરુષોને બોધકારક અને હિંદુ ધરસંસાર સુધરાવટમાં નવું અજવાળું પાડે તેવું છે. માટે તે પુસ્તકની સેંકડો નકલો ખરીદવા એક તરફથી જેમ ગુજરાત વર્નાક્યુલર લીટરેચર કમીટીને અમે મળ્યૂત લક્ષ્યામણ કરી-એ છીએ, તેમ બીજી તરફથી દરેક કુટુંબીને જોઈનામાં જોઈ તેની એક નકલ પણ ખરીદી રાખવાને અમારી સૂચના છે. આ એક નકલ તેમને કેટલો મૂલ્યવાન ફાયદો કરશે તે અમારા કહેવા કરતાં તેઓએ પોતાના કુટુંબમાં તેને વંચાવી તેનો અનુભવ લેવાથી માલમ પડશે. * * * આ પુસ્તક વાંચનારાઓને વધારે ઉપયોગી થઈ પડે તેવી ટિપ્પણથી લખવામાં આવ્યું છે. તેમાં વાપરેલી ભાષા તે ખરી ગુજરાતી ભાષા છે. કોઈ પણ પુસ્તક તેમજ વિષયને રસિક અને બોધદાયક કરવાને ઠામ ઠામ યોગ્ય વચન અને કહેવતની વધારે જરૂર છે. એ જરૂરીઆત પાને પાને પૂરી પાડેલી અમે જોઈએ છીએ. વળી હાલમાં કેટલાક વિદ્વાનો, પોતાની વિદ્વતા બતાવવા સાર, સંસ્કૃત મિશ્રિત ગુજરાતી શબ્દો શોધી શોધીને મૂકવાની મોટાઈને લીધે, સ્વાભાવિક વિચારોમાં આવતા ગુજરાતી શબ્દોનો અનાદર કરે છે તેમ ભાઈ રામદાસે ક્યું નથી. પણ સ્વાભાવિક રીતે વિચારોમાં આવતા ગુજરાતી શબ્દોથીજ લખાવટ કરવાની જે ઉત્તમ રીત તે તેમણે પસંદ કરેલી અમે જોઈએ છીએ. આથી આ પુસ્તક થોડું પણ ગુજરાતી લખી વાંચી જાણનાર સ્ત્રી પુરુષો સુદ્ધાં સમજી તેનો મથાર્ય ઉપયોગ કરી શકે તેવું છે. * * * આ પુસ્તક લખવાને માટેલો કાળ કિંમતી છે, લીધેલો શ્રમ સ્તુતિપાત્ર છે અને છપાવવા પાછળ ખર્ચેલાં નાણાં સાર્યક છે.

“જ્ઞાનવર્ધક” — “સુખસાધક” એક અમ્મું વાચવા લાવક ચોપાનિયું છે. * * * આજને કાલ સુધારો એ શબ્દ હિંદુસ્થાનની દરેક કોમમાં એક ખાસ બાબત થઈ પડી છે અને ખરો “સુધારો” શું છે તથા શા મધ્યે છે તેની ખબર રાખ્યા વગર અંગ્રેજી સુધારાની વાંદર નકલ કરી પારસીઓ પોતાની અસલી રાહ રીતિ તજી અંગ્રેજી ઢપનાં કપડાં પહેરવામાં ખરો સુધારો સમજે છે. તેમજ હિંદુઓ, માંસ-મદિરા અને “કોટ”-“પાટલુન” માં સુધારો સમાયલો સમજે છે ! તેવા વખતમાં ‘સુખ-સાધક’ જેવાં પુષ્કળ ચોપડી-ચોપાનિયાં નીકલવાં જોઈએ છે. એવા ખરા દ્રષ્ટાંતોપુર પુસ્તકોથી આપણા નકલી સુધારકોની સુદ્ધ કાંઈ બી ખુલશે ખરી (!!!) * * * વિભાવતમાં એવી ચોપડીની જ્યારે લાખો નકલો થોડા વખતમાં ખપી જાય ત્યારે અત્રે શું તેની એક હજાર પ્રત પણ નહીં ખપશે ? અમે દરેક બક્ષા દેશીને બક્ષામણુ કરીએ છીએ કે આ “સુખ સાધક” ની નકલો ખરીદ કરી તેનો ફેલાવો કરવો-આ એક ખરું જ ધર્મી કામ છે. અને હિંદુઓ જીવ જંતુઓને ખાંડ કે આટો નાંખવા માટે તેનાં દરોની શોધમાં ફરે છે, ત્યારે આતો બક્ષા થતાં મોટાં જનાવરો તથા દારૂની ખરાબીને આધીન થઈ મરણ પામતા માણસોનો ખચાવ કરનાર એક ખરું સાધન છે. અને તે સાધનનો ખરો ઉપયોગ કરવા-કરાવવાને જોટલો બી શ્રમ સેવામાં આવશે તે સધળાનો હિસ્સો ધર્મ અને ધર્મ શિવાય બીજા કશામાં જવાનો નથી.

“*The Student's Friend.*”—*Sukha Sādhak* or The means of becoming happy. * * * This book ought to be read by all persons, males as well as females, young and old for it inculcates the healthy principles of thrift and self-help, even if we lay aside the question of abstinence from the use of spirits. The Publication is very opportune at this time, when complaints are heard from almost all parts of India, of the drunkenness and foppery that are gaining ground among the so called reformed youths of the land. We shall be glad to see adaptations from it into all the Vernacular dialects of India. (!!!) * * * We hope to see it pass through several editions. * * *

“*The Times of India*” in its leader on Native Publications, under date the 18th May 1885. observes of “*Sukha Sādhak*” as follows :—

‘A curious translation in Gujarati entitled “Attainment of happiness or a short autobiography of an English gentleman, who abstained from eating flesh and drinking spirituous liquors” from which the Indian Aryans can take a lesson.’

આ પ્રમાણે અભિપ્રાયોનો સારાંશ માત્ર લેતાં આટલાં પાનાં
 ભરાઈ ગયાં, એટલે બીજાં ઘણાં છાપાં, ચોપાનિયાં તથા [દીવાન
 બહાદુર મણિભાઈ જસભાઈ, રાવબહાદુર ભોળાનાથ સારાભાઈ,
 રાવસાહેબ દલપતરામ પ્રાણુભવન ખખખરઈઈઈ] સુગૃહરથો
 ના અભિપ્રાયો અત્રે દાખલ કરવાનું માંડી વાળવાની ફરજ પડે છે,
 કેમકે તે સર્વ દાખલ કરવા જતાં તો ‘આવા કરતાં જટા મોટી’
 જેવું થઈ જાય—આટલા લખાણને માટે પણ વિવેકી વાંચનારા-
 યોની ક્ષમા માગવી પડે છે. પરંતુ તેમ કરવાનું કારણ ઉઘાડું
 છે. નાનાં મોટાં કંઈક પુસ્તકો કંઈક લખનારાઓ તરફથી
 આજ ને કાલ બહાર પડે છે અને સારા સારા અંથ
 કર્તાઓ વાજબીની રાહે ફરિયાદ કરે છે કે અંથો લખવાનો
 શ્રમ લઈને વળી ‘ગાંઠના ગોપીચંદન’ પણ કરીએ કે? આવા
 વખતમાં અગર જોકે હિંદુ વિવેચન કર્તાઓ તરફથીજ માત્ર
 નહીં પણ “સુખસાધકની ઘણી આવૃત્તિઓ થઈ હજારો
 બજકે લાખો નકલો બપવી જોઈએ”! એવી પારસી સભ્યજનોએ
 અભિનંદનપૂર્વક બતાવેલી ઇચ્છા પ્રમાણે અમલ થવાંને,
 જ્યાં સુધી આપણા ગુજરાતી ભાઈઓમાં વિલાયતના જેવો
 વાંચવાનો શોખ પેદા થયો નથી ત્યાંસુધી, બીજો શો રસ્તો? હા-
 થમાં ટીપણું લઈ માનના ભૂખ્યા બહેનઓ શેઠિયાઓ આદિની
 ખુશામત કરવાનું તો જેમનાથી અને તેમનાથીજ બને. ગમે તેવો
 સારો અંથ હોય તોપણ સરકારી શાળાઓમાં ઈનામ આપવા
 લાયકનો તે ઠેરવવા માટે તો પુસ્તકની પાત્રતા સિવાય સરકારી
 કેળવણીખાતાસાથે પહોંચતા અંદાજ હોવા જોઈએ. નવા
 અને નિરપૃહી લખનારાઓને ગુજરાતી પુસ્તક પ્રેક્ષક કમીટી
 કેવો ઇન્સાફ આપે છે તે વિષે કડવી ફરીઆદ વારંવાર

જાહેરમાં આવી છે તેથી કાણુ અજ્ઞપ્યુ' છે ? જ્યારે આમજ છે ત્યારે (૧) ગર્ભશ્રીમંતો એટલે પાંચ પૈસાની ગાંઠજોડવી પડે તો તે પણુ જોઓ જોડી શકે તેવા (૨) લાગવગવાળા અને (૩) મોટા ભો-કાને ઘેર ઘેર રખડીને ખુશામત કરનારા સિવાયના વચ્ચે વાંધેના નવા ગુજરાતી લખનારાઓને બહાર પડવાની ઉમેદ તે ક્યાંથી થાય ? તેમાં પણુ આવા એકાદ છુટા છવાયા નાના પુસ્તકની વેઠમાં પડવાને પરવારતા તે કેટલા !

મુ'બ્બ કાગકાદેવી ધર નં. ૬૪ }
 કા. ખીમજી બોદાણીનો માળો. } રામદાસ કાશીદાસ મોડી.
 તા. ૩૧ મી નવેમ્બર ૧૮૮૫.

કિંમત ૩૦૧ | **કચ્છમહોદય.** | ટપાલનો આનોગા

પંડિતશ્રી ગદ્દલાલજીના રચેલા

સંસ્કૃત કાવ્યનું-ગુજરાતી ભાષાંતર.

કચ્છના રાજકુળની ઇતિહાસિક હકિકત—

રાજ પ્રજાના ધર્મ આદિ વિષયો.

વેચનાર—મુ'બ્બ-જેઠારામ મુકુંદજી પુસ્તકેલર—મામાદેવી.

દામોદર ઈશ્વરદાસ , , રામવાડી.

સુરત—ત્રિભોવનદાસ ગોપાળદાસ , , ભાગ્યાતળાવ.

અમદાવાદ—ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી આફીસ.

મસિદ્દ પંડિત ગદ્દ

આર્ય સમુદ્ધ

પુસ્તક ૧ અંક ૧, ૨, ૩, ૪, ૫ અને ૬

૨ ,, ૧, ૨, ૩ અને ૪.

બાબતો—અપૂર્વ અમલદારવાળી કવિતા.
કામેદક્ષીય નીતિસારનું દીક્ષાનુસાર ભાષાન્તર, સ્મૃતિ-
વાની આવશ્યકતા, ધર્મનું એક પણ પગથિયું ચુકવું ન
વસંતઋતુનું માર્ગન, કાળમલિન, ભક્તિમાર્ગોપયોગી
સંસ્કૃત વિદ્યાનો હવાલો, વિદ્યાર્થી યત્ના લાભ વિશે
ભુક્ટાંડોની ઈતિહાસ, શ્રીકૃષ્ણ, બલભદ્ર ને ઉદ્ધવજીની સ-

ક્રિમત છુટક અંક ૧ ના આના બે.

સામટાં ૧૧ અંકો છુટક લેનારને ૩૦-૧૨-૦ બહારગામના ગ્રાહકને

,, , નાં બાંધેલા પુસ્તકના ૩૦-૧૪-૦ પોસ્ટેજ આના ૨.

ૐ મુખર્ષ કાળકાદેવીને રસ્તે “પુસ્તક પ્રસારક મંડળી-
ની” જોશીસમાંથી મળશે.

સ્ત્રીપુરુષ ઉભયને અત્યુપયોગી ૩ કારમનું મસિદ્દ.

પ્રિયંવદા.

રાવસાહેબ મણિલાલ નભુભાઈ દિવેદી

શામલદાસ કાલેજના સંસ્કૃતના પ્રેક્ટિસર—

તરફથી સને ૧૮૮૫ ના આગટ માસથી બહાર પાડવામાં
આવે છે. હીસેબર સુધીના પાંચ અંકમાં વર, સારીર નિવિદા
(ચાલુ), સાહિત્ય, સ્ત્રીઓના આચાર વિશે વિચાર, સ્ત્રીઓને સ-
જીવાથી લાનિ થાય છે? જુના રિવાજ ખોટા છે? વિકાર એ-
વીશી, ગુલાબસિંહ (એક વાર્તા), પતિવ્રત, ભાષા કેવી જોઈએ?
ઈ. ૦ ૪૦ બાબતો આવી છે તથા નવેબરના અંકથી એડીસનના
ફોફોટ્ટરની ઢળ ઉપર આર્યનીતિના આગ્રહી વિદ્વાનની કલમથી
સંસાર સુધારા સંબંધી એકેક અમુલ્ય વિષય લખાય છે

આલક થવા ઈચ્છનારે લવાજમ આથે પોતાનું નામ, કામ
“પ્રિયંવદાના તત્રોતે” ભાવનગર લખી મોકલવું.

(વૈષ્ણવ-ગુરુ-ધર્મ-કર્મ) પ્રગટ કર્તૃ.

સૂચના.

વેપણવ-શુદ્ધ-ધર્મ કર્મ. નીચે લખેલા યુક-
તે લાથી રોકડી કિંમતે મળશે.

પ્રથમ—રામવાડીપાસે દામોદર હિંશ્વરદાસ.

,,—મામાદેવી આગળ જોષારામ સુકુંદળ.

,,—કાળકાદેવીપાસે આર્યન ટ્રેક્ટ એન્ડ યુકડીપો.

,,—કોટ-હોળીચકલામાં રોક ગોકળદાસ તેજ-
પાળ ધર્મખાતાના સેક્રેટરીની આશીસમાં

રા. રા. મહાસુખરામ હરગોવિંદ પાસે.

સુરત—લાગાતલાવ ત્રિભોવનદાસ ગોપાલદાસ.

,,—નાણાવટ કરસનદાસ નારણદાસ.

અમદાવાદ—શુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી.

વલસાડ—દુધારકાદાસ પરબુદાસ.

કાશી—રંગીલદાસના ફાટકમાં વૈષ્ણવ વ્રજભુ-
ષ્ણદાસ વ્રજભવનદાસ.

નાડિયાદ—ફગનાથજીપોળ, નારણદાસ હીરાચંદ.

ભરૂચ—હાજીખાનાના ખજાનેમાં શીકાંદા પાસે.
ગ્રાળવાળા આશારામ નરોત્તમ.

એ સિવાય શુજરાત, કચ્છ, દક્ષિણાવાડ સિંધ-
ના મુખ્ય મુખ્ય રોહિરોના જાણીતા યુક્તેલરો પાસેથી.

જથાખંધ નકલ ખરીદવા ઇચ્છનારે મુખ્ય કા-
ળકાદેવીને રસ્તે ધરત ૦૬૪ અથવા કોટમાં મેસર્સ પેન
ગીલબર્ટ અને સયાણી સોલીસીટરોની આશીસમાં
નીચે સહી કરનારને પત્ર લખવો અગર જાતે મળવું.

રામદાસ કાંસીદાસ માદી.

